

1030535

У2
К 70

Д. МИТРО КОРЧИНСЬКИЙ

**ВІТРИНА
НОВИНОК**

ЦЮ КНИЖКУ МОЖНА ЗНАЙТИ ТА
ПРИДБАТИ НА СТЕНДІ

В 1.16

МИНУЛЕ
ЗНУРЖЕНЕ

42
К 70

ДИТРО КОРЧІНСЬКІЙ

МИНУЛЕ ЗНУДЖЕНЕ

1030535

Київ-2024

КЗ "ЗОУНБ"

УДК 821.161.2'06-31

К70

Корчинський, Дмитро

Минуле знуджене / Корчинський Дмитро. — Київ:
Видавництво «Залізний тато», 2024. — 276 с.

ISBN 978-617-8167-04-2

Нова поетична збірка «Минуле знуджене» Дмитра Корчинського – це глибока рефлексія над екзистенційними питаннями буття. Попри жанрове та тематичне різноманіття, твори об'єднуює пошук відповідей на одвічні питання життя і смерті, вольби і необхідності, вічності і мінливості. Контраст і парадокс основа авторового світосприйняття Корчинського, що яскраво виявляється у його поезії. Корчинський не боїться протиставити одне одному різні явища та поняття, шукаючи істину у їх зіткненні. Він веде постійний діалог з Богом, розмірковуючи про сенс людського життя та місце людини у світі.

«Минуле знуджене» – це спроба автора прорватися крізь окопи сучасності, знайти опору в поезії минулого і спрудити передовий спостережний пункт у сірій зоні, де панують примари майбутнього.

УДК 821.16.2'06-31

Засновник видавництва
Дмитро Савченко
Керівник проєкту
Ірина Голуб
Художнє оформлення
Ольга Рабодзей

Підписано до друку 25.03.2024
Формат 70х90/16
Тираж 1000 прим.
Ф.О. Голуб І.О.
Свідectво про державну реєстрацію
ДК №7050 від 12.03.2020
Видавництво «Залізний тато»
Свідectво про державну реєстрацію
ДК №5257 від 15.12.2016 р.
zaliznytato.org.ua

ISBN 978-617-8167-04-2

© Корчинський Дмитро, 2024
© Видавництво «Залізний тато»

Минуле знуджене, зневажене святе,
Із віком зраджуєш себе собі — дитині.
Ми всі приречені на майбуття не те,
Яке колись омріяли, та нині

Бажання свіжі, у житті є ціль
На відстані, досяжній міномету.
Бог викине на смерть хвилині цій
З обох сторін однакову монету.

Цей келих повний! В ньому бій і біль
І суміш відчаю із вірою і навпіл —
Жалоба і тріумф. Бери і пий

Одразу все, цей божевільний напій!
Примруж очиці, а тепер відкрий:
Ось ти в окопі, а не на канапі.

Час дотече домовленої дати,
І прийде хтось тоді забрати
Давно прострочений боржок.
Коли не маєш, як віддати,
Ти в нього вистріли, дружок.

Часи сумні. Опісля бою
Вітатимуть не орденом — тюрмою.
І прокурор попросить строк.
Тоді несхибною рукою
Ти в нього вистріли, синок.

Смерть вже тебе поцілувала —
Єдина, кому ти по-справжньому цікавий.
Це буде куля, СНІД або ковток
Отруєної кави. Смерть лукава,
Але ти в неї вистріли, синок.

Тренуй удар, а мозок не насилуй.
Відомо все (вік філософії — похилий),
Що Бог один, а Мухаммад — пророк.
Світ неосяжний і не зрозумілий.
Ти в нього вистріли, синок.

Стріляй сміливо! Жодному герою
Не перейти кривавою стопою
До раю затонкий місток.
Побачиш ворогів ще більше, ніж набоїв,
Тоді ти в себе вистріли, синок.

Дмитро Корчинський

Де давні дивні дні?
Чи нині ночі чинні?
Сум сіє сім'я снів
Туди, де ми нудні
Шукаєм шумовиння
Струмків стрімких
Грайливої води.
Весна сама!
Це осінь — вічний супровід біди.

Ми мали міць, коли були малими.
Ще не було потвор, лише тварини.
Ми не повторювали інших, а творили,
Не тамували мрії, а громили
Не дратували дієслівні рими,
Бог дбав майбутнє нами, а не ними.

Повільний потяг з Києва до Вільно,
Життя пожовкле падає довільно,
Повзуть повз вікна давні дні — дерева,
А ми речей з собою не беремо:
Труна-валіза замкнена під ліжком.
Хоч вискоч у віконце тишком-нишком
У чинну ніч, де пригальмує потяг.
Злякаємося згодом, сплатим потім.
Між Україною майбутньою, минулою
Литвою,
На течію втечем: я перший, ти — за мною.

Минуле збуджене

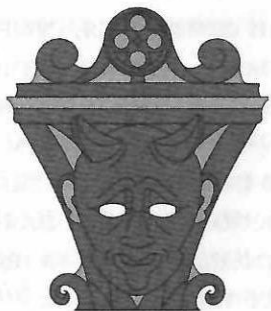
Ще прийдуть безнадія, втома і нудьга.
А зрештою, вони завжди приходять.
Жалобою закінчиться пригода,
Бо воля не нав'язана, а може, не туга,
Кров витече так само, як погорда.
Дешевий турнікет послабне або трісне.
Китайське, замалим, нікому не корисне.

Ще наклепи сповзуться, сумніви, плітки,
Що кубляться в душицях дріб'язкових.
Всі проти нас, до біса ці закони!
Загибим — забуття, живим — плювки
Від тих, хто повернеться з закордону.
З екранів непохитні, а за пляшкою палкі
Солдати продадуть усе, за що вмирали.
В запіллі все таке і всі такі.
В політиці зів'януть наші генерали.

Невдячність проросте — рясненька зрада, —
Мов квіти на могилах вояків.
Так сталося, що протягом віків
Ми найсильніші, але ворог ззаду
Завжди перемагає, і тому
Хто оминув труну, отримує тюрму.

Нехай навколо наклепи і втома,
А сумніви зростають навкруги,
Хай скаженіють наші вороги:

Є Царство в Небесах, де всі ми вдома.
Ми кров'ю заплатили всі борги.
Платня звичайна — істина відома.
Тобі, як і Христу, приблизно тридцять три.
Він з нами тут. І з Ним тримайся ти.

Між мною і Собою Бог напнув струну,
Налаштував її найкращим чином,
І музику зробив мені причиною,
Та награв мелодію страсну,

Щемливу, що тремтить кудись туди,
У те, що не повториться ніколи.
Лише луна вертається по колу,
Як відгомін вселенської біди.

А в контрапункт струна якась з закраю
Тоненьким тоном тинькне «віднайди
Мене, і Він для нас грає».

Бог награв «іди, знайди, зажди»,
А Сам не відпускає струни раю,
І жили пекла напнуті завжди.

Взаємодія культур — це полювання вершника
на вепра.

Якщо дратує метафора, зніміть вершника
з сідла, поруч з вепром опустіть на чотири,
матимете синтезу — і дві свині.

Все зміниться колись: закони і кохання,
Кути трикутника і спосіб поховання.
Залишаться війна і полювання.

Ти, може, маніхей і не погодишся зі мною,
Та вершник арбалетною стрілою
Затолерує зі свинею злою.

Переночує в полі до світанку,
А може, до кінця. Так буде до останку:
Приладить ікла в залі замку,

А шкіру — в кордегардію народу
Біля вогню згадати в непогоду
І відчувати чари сходу.

Чужі вартості нам потрібні лише, як трофеї.
Ікони ми напишемо самі.

Абстрактним цвинтарем гуляти восени,
Уявні епітафії знічев'я нотувати,
Бо з листя шурхотом римуються вони,
За формою прості, мов немудрящі грати
Облупленого склепу. Буде вам урок,
Який ніхто ніколи не засвоїв.
На «цвинтарі думок» побільшає сувоїв
Чи кодексів, чи цифр... забракло рими... рок...
Хай буде крок... почнімо із сумної.

I

Стій, подорожній! Подивись сюди!
На написи затерті, на сліди
Минулих літ, імен і нас минулих.
Ми зникли, нас нема, ми не послули.
Життя позбавлене небесної притули.
Іди.

II

Попи переконати не змогли.
Причастя сіркою і дещицю смоли
Тепер смакуємо. Не в Господа, то в ніч
Ми всі повіримо за мить до того,
Як проковтне нас піч
На вічність. Це надовго.

III

Де відстань коротка, там думка швидка.
Я знаю: такий ти, а може, така,
Приховану мавпу в собі не тамуй,
З лабет виховання звільни пацюка,
На ґрунті марксизму затвердив ЦК
Табличку, де рима щоразу на «...уй».

IV

Все затишно, добре і тепло,
А отже, попереду пекло.
І кожен впевнений, до того як піти
Туди, де відділяють злак від плева,
Де не важливо, що над нами є, напевно —
Простенькі хрестики чи гербові щити:
В мені найкраще — Я, в тобі найгірше —
Ти.

V

Не намагайся бути не таким, як усі —
Нині всі не такі, як усі.
Нового не буде, минулого не відновити.
Сьогодні — сумне, немов цвинтарні квіти.
Хорал затихає, до вуха привитий
Останньою нотою — Сі.

Крізь обшуки себе не пронести,
Застиглі очі п'ють калюжі повні.
Блакитно-сіре небо з висоти
До втечі спонукає повз пости,
Між сіро-жовті стіни і назовні.

В Небесне Царство віриш навесні,
В можливість втечі,
Що є ще ненаписані пісні.
Сім'ю і речі
Полишити. Спасіння згодом через каяття,
А зараз — через втечу.
А за Житомиром, можливо, є життя,
Ви не повірите, а я не заперечу.
Я годен вірити всьому:
У солов'я,
Що нібито співає, як не передати,
Що трави встануть, що подалі є поля,
А в них солдати
Воскреснуть квітами колись —
Косі пожива.
На світі сталася весна
І все можливо.

Стоїть стіна, стовбичить стовп, є стріха у
стодоли,
Степ, ніби стід, застелений строкатим.
В «ст» спостерігаємо стабільність. І сто
доларів —
Є стала вартість. Бог з тим строком-катом,
Який стинає. Простота, статечність
І старість не дають
від присуду тікати.

У «стр» є страх, і струс, і струп, і чую постріл.
Не стримав жодний «постривай»,
Рахують eins, а б'ють на zwei.
Струнка струна, стрімкий струмок і стріли
гострі.
І падає з колі-стр-амвай —
Повз рейки перестрибував наосліп.
І стерновий кричав «давай!».
Забутий острів —
Єдиний порятунок від глибин —
Самотність без акул і без людей.
Коли один, пристосуватись просто.
Чим краща є стратегія, докладна і крисата —
Тим швидша страта.

«Ст» протилежне «стр», струм — сталості,
а страх долає сталь.
Та попри те «ст», стулися, стиха стань:
Став не стоїть. Буває, спить,

Але й не падає,
Тим паче не лежить —
Не нагадає нам ніщо покладене,
Окрім хіба плямистої плити —
Старого дзеркала, що кинуте в траву.
Він, звісно ж, не тече, але і не летить,
Хоч ловить хмару самотню, вартову,
Перевертає вниз...
Ставкова Ненька протягом століть
Поверхня — примха, в глибині каприз,
Бо не стихає, не стікає, не стоїть
Та не пірнає в..., не виринає із...
Не денні ми і не нічні.
Бува, пливе, але не у воді.
Вітчизна є не там і не тоді,
Щоб не спитав, завжди шепоче «ні».

Книжки — це міни,
підкладені під наступні покоління.

По RAF наступне покоління, ми
Училися читати, коли вони навчалися
стріляти,
Перетривати. Є вікно і лампа.
У кожному живе прадавня мавпа.
Книжки і вічний кіт лежить тихцем —
Пухнаста революція кільцем.
Цьому нема початку, ні кінця,
Лиш середина — книжка, кицька, я.
І ми уже стріляємо. Невдовзі
На блокпості нас виловлять в дорозі.
Або гранатою — зі схрону і до раю.
У суддів наших дітки підрастають,
Наступні вироки писатимуть для них —
Малі торкають міни наших книг.

Щоразу захід сонця — це приховування
скарбу.
Не так! Це духу ночі день дається в жертву.
Віттар — це обрій, де вогонь священний
(у червні — о дев'ятій, в січні — на четверту)
Розпалюють одвічно і щоденно.

Галявина в дрібненьких квіточках
(відтінок вечора накинутий на зелень),
Немов мозаїка. Згадай, чи є така
В одній з помпейських віл або на стелях
Церков равеннських, квітами натхнених,
Де віра підозріла, не чітка?

Галявина в дрібненьких квіточках.
Для тих, у кого віра не чітка, —
Це доказ Бога стомленому серцю,
Коли ніщо утіхи не дає,
Коли здається, вже ніхто ніде
Не кине грошик жебракові-старцю,
Яким є ти, яким лишаясь я,
Та день повз нас до заходу іде,
Видніється кінець — коли і де,
А далі ніч усіяна уся
Уламками мозаїки — зірками
Дрібненькими, мов квіти лугові.
І це було завжди у голові,
А може, там з'явилося з роками.

Минуле збуджене

За Мати і Дитя у неї на руках,
За ту, що вдома за тобою плаче,
Або за Образ ангельського паче —
Маріє, аве! Дух долає прах.

За них! За Неї — бо Вона Одна —
Та, за яку ти впав під небом синім,
І Та, Яка заступиться за тебе перед Сином.
За Неї все: по вінця і до дна!

За Мати і Дитя, за Бога й Батьківщину
Встановлюється МОН, спрямовується
ПТУРС,
За них поцілиш ватника, підкрутиш вус,
Начальство витерпиш або запалиш шину.

За мати молоду, за погляд немовляти,
За Бога нашого на лоні України
Зміни позицію, допоки не накрили,
Тягай по Промці рідний «сто двадцятий».

Прокуратура, ампутація і смерть — ще не
найгірше:
Невдячність співвітчизників і забуття в
віках...

Богось сміється і на мапі пише
Артилерійський равлик, збоку віршик
Про Мати і Дитя у Неї на руках.

МЕЛАНХОЛІЯ

Чому б не вчилися, чого б не вміли,
Не мали б, не молилися кому б,
Та кожний крок є кроком до могили,
Світ сам собі болять — давно похилий,
Протягне рік хіба, або добу,
Або життя (моє?) — ще зачекаєм.
Позавчорашнім кислим молоком
Доповнимо стакан з холодним чаєм
І новомодний вірш без сенсів і без ком.

Старе потворне, а нове гидке.
Набридло все — і рими, і мірила
Не слухав я, ти марно говорила.
Не чула ти мене, ну то таке.

Скрипить усе і колються пружини,
Скрізь втрати — де очікуєш поживи.
Чекає пекло, але рай можливий
Ми ще живі, але ж кацапи живы.

Так мислив я в суботу, по обіді.
У звичній меланхолії ліниво
Мій розум розповзався, а не линув.
У ліс потрапив, але де Овідій —

Екскурсовод по пеклу для живих?
Збрехав нам Данте,
Чи то я — не Данте...
Пришліть бодай Тичину! Я вже звик

Терпіти кпини ТУТ,
Зневагу від Небес
І копняка іще бува не без,
Копняк — це не капут,

Але навіщо
Ми знаємо, що буде поза тим?
Як добре вам, наївним і простим —
Без вас і сатана, і Сила Вища!

Не думати! — буває більше щастя?!
Як розучитися, забути, не питати?
Пірнути в море чи сховатися в Карпати
До Другого (коли ж воно?!) Пришестя?

Субота. Надвечір'я. Хижі хащі.
Занедбане буття потроху сутеніє.
Всі чорні спогади, та серед них є сині,
От саме сині між усіх найкращі —

Не жовті, не червоні, не дитячі,
А спогади про мрії про величне.
Цей віщий голос, чуєш як він кличе?
Ми ще живі, тому що ми ледачі.

Бо краще лити сльози, аніж кров.
І нудувати краще, ніж тікати,
І замість подвигів — про подвиги трактати,
Не доведеться під віконечком картатим
Себе картати: нащо ж не зборов

Ту синю мрію, той підступний голос?!
Виття сирен нічних є справжній Логос,
Не те, чому навчав неоплатонік.
Не інфернальний ліс — звичайна лісосмуга.
Вергілію взамін — у полі коник,
Припнутий до кілка, і там засмагла
Між буряків колгоспна Беатріче.
В кущах я заховався, мов змія.
Вони мене не бачили, і я
Зітхнув. Перехрестився тричі.

ЯК І Я ТЕЖ ЗАХОТІВ ВЗЯТИ УЧАСТЬ
У ПОЕТИЧНОМУ ЗМАГАННІ В БАЛУ

Зі спраги помираю над струмком.
Страх спить в собі, коли дратує спокій,
І смерть стара жене життя кийком
До Заратустри на горі високій
На золотій корові ніцшеокій, —
Тече метафізичним молоком.

І б'є метафізичним молотком,
І дівчина визискує очима.
Все вже було надвечір під містком.
Хвостата зірка провіщає зло хвостом.
Я є замком, якщо Господь Дверима.
Якщо Господь Дверима і якщо
Китайці знають шлях в ніщо.
Дівча мовчить і ніч зрадлива.
Краду чуже і віддаю своє.
Поцілувати чи вкусити?
Явлене не є.

Дрібниці вічні. Істини мінливі.
Старого в Греції нема,
Нового — в Палестині.
Вода грайлива та німа.
Струмок стоїть. Смерть спрагла, а
Нікому не напиться понині.

Бог промовляв пророкам і не тільки в небі,
Також на землі
Він спілкувався з ними при потребі, —
З нами ні.
Є паузи в поезії, є тихий подих Духа,
В мовчанні Істина, коли надходить час
Для ока, не для вуха.
Коли чекаємо, що Він покличе нас
Він мовкне. І мене питаєш ти:
— Чи це не Він біля колиски, могильної
плити?
— Ні, Він в сніжинці,
У жовтому листку, який летить,
У синій жилці,
Що додає Митець століть
На скроню жінці,
Коли вона читає при вікні в блідому світлі,
А там розваг зимових змаг
Чи лінощі легкі пастельні літні.
У кольорі є символ, в рисці — знак,
В завітчаному лузі образ Царства.
Аби ж ти бачити все це не лінувався.

— Світ — літери, які не вміємо читати, —
Ти зауважиш, сумно, як завжди. —
Нудні та суперечливі цитати,
У відкритті ти навіть не тридцятий,
В дурниці не трьохсотий, пане-брате, —
Майструє кожен ідола свого.

Всевишній все дає, та вміє забирати,
Бог б'є, щоб ми побачили Його,
Щоб розрізнили образи імлі
І тіні лет ловити ми могли.
Ти не побачиш, доки Бог не вдарить,
І молишся про те, що Він не дав.
Паломнику в пустелі Бог — вода.
Коли з'явився вовк, собака — Бог отари.

Все так, — скажу я, — чули і читали.
Та Нам судилося, щоб ти не говорив:
Танок думок очолити чуттями,
Звук роздивитися, почути кольори,
Зайти захмарно на вершину ями
З самого дна Синайської гори.
Коли нам боляче, Бог плаче поруч з нами.

Як вичерпалось все, ми вийшли на дорогу
І збилися в загін. І самозванець-командир
Молитву спрямував якомусь Богу.
(Не впевнені, чи Богу?) Ми рушили не в ногу.
Маленький був загін, і що лишилося від нього?!
Йдемо до обрїю, де, кажуть, є мета,
І де, іще не знаємо над ким,
Очікує велична перемога.
Дорога зникла і тепер
По нас лишається дорога,
По нас лишається тривога
Й усе, що навздогін.
Привал. Рахуєш зрадників за денний перегін
І тих, хто впав. І місія нічна —
Добити втомлених, поповнити ряди,
Мобілізованих — в прострілені мундири,
На чоти поділити. Чотові —
То фанатичні діти — кращі командири.
Ми вдень побачимо, що вичерпано все.
Іще до нас пробиті перепони
Померли вороги від старості й утоми.
Не дожене погоня за горою
І наш загін не пропаде.
Змагання сурм і стін гряде,
А що лякало, стало грою.

ТЕНОС

Чи небо є прекрасним і тоді,
Коли ніхто не дивиться на нього?
Для чого грає світло на воді?

Чому забуту нашими залогом
(При відступі) розбитої гармати
Такою мужністю наділено? За голу,

За чорну землю нащо помирати?
Ми любимо невдячну Батьківщину,
Дівочу посмішку мінливу і нещиру,
Любові цій скажи мені причину,

Або мовчи. Так краще. Я мовчу.
Людина є дурне створіння й кволе,
Не розуміє відповідь ніколи,
І все ж таки, навіщо нам «чому»?

Відкинув кілік, недорозписав
Того гопліта витончено чорним
По тлу червоному. Розбився? Ну і чорт з ним!
Сказав подати щит, на спис оперся сам,
Майстерню причинив, щось доручив рабам,
Поглянув на дітей і жінці указівку
Лишив. Шкода, що взимку
Ця сталася війна. Із хвірток, брам
мужі за межі міст, назустріч ворогам
Ішли (гопліти) й ти ішов,
І бігав, і стрибав
В озброєнні, що передбачене навчанням
Військових таборів. Борги богам
Офірою платив, тельцем печальним,
Що чув смерть. А що почував ти,
Коли розвідники верталися в намети,
А ви списками били у щити?

Знамення всупереч до кожної прикмети,
Оракул іронічний, як завжди.
Перемогти і все ж таки померти?
Чи жити суджено, але ж зайти

Рабом на ринок у ганьбі полону?
Усім струмком напиться не зміг:
Помітив німфу, білу, ніби сніг.
«Пітнішаю вночі, а вдень холоду», —

Зізнався їй. Розтанула вона.
У краї нашому сніг випадає зрідка,
Частіше нас відвідує війна,
Трапляється також чума-сирітка.

Страх відлетів, коли почався бій,
Нічного переходу зникла втома,
Несамовитий крик, здається, твій,
Маневр простий і тактика відома.

Жахи війни — всі до і після неї.
На полі шал, що спонукає демон
(у кожного є свій), пізніше «геній»
Назвуть його учасники когорт,
Та марно ми запитуємо: де він?!
Бо не відвідує мотострілецьких рот,
Термобаричних не витримує снарядів.
Відсутній смак і стиль у нашої доби.
Ми шаленіємо в бою, як і вони,
Без міфів глибини, краси обрядів.
Та німфи впізнають нас перед тим,
Як ми їх помічаємо, і тануть.
У шанці на Херсонщині одним
Холодним днем, під прикриттям туману
Ти підсипаєш бруствер і уламок
Кераміки античної, що скіфам притаманна,
Лопата виверне, хоч збереглося мало
Від кіліка (був імпорт із Афін).
Гопліт недомальований і він
Це ти. Розбила вас війна,
А вічність поєднала.

ДИВАНІЯ

Диван і я.
Існує стеля,
І меланхолія моя
Між мною, стелею, диваном.

Стіна. Картина: степ за склом,
На обрії козак,
Дві хмарки в висоті над козаком.
Це все, що є.
Чого нема — за склом:
Степ, сонце і козак...
Для чого я по цей бік скла?
Так, стати задом до вікна,
Схилити голову, напружить м'язи шиї,
Розбіг, в скло головою «бах» —
Короткий термін темряви.
Вдаряє сонце по примружених очах.
Степ. Трави колють ноги.
Бігом до обрії, де майже зник козак.

Навіщо, друже, дурню,
Стоїш ти перед склом
І все ще не біжиш
Кудись?
Все краще, ніж
Услід за козаком!

Війна тривала. У середині війни
Чотири братчики на човнику пливли.
Кутив коротку люльку Непийпиво
(Любив усіх дівчат, які були,
Вони його любили, як на диво),
А брат Святоша дивно посміхався.
Тарасій сперечався не злостиво,
Був стерновим і вегетаріанцем.
Четвертий — Аполлон — в усі запливи,
Він наймолодший з них і завжди з ними.

Ніч, позаяк, для нас козацька мати,
До берега ворожого вночі
Вони причалили, де плавні і корчі,
Щоб міни ставити, москаликів стріляти.

Поставили, стріляли і втекли
Вже під вогнем, та все їм таланило.
Я бачив відео — так весело і мило.
Що далі — зрозуміло. Лиш — коли?

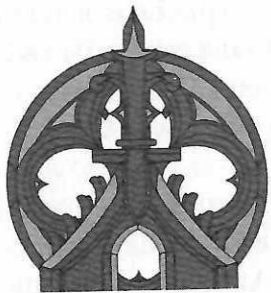
Тут Непийпиво люльку закутив,
Не з'їв Тарасій м'яса принципово,
Для рими Аполлон надібав слово,
Святоша помолився, він умів.

І якось взимку, у різдвяну ніч,
Через кордон із торбою тротилу

Пройшли вони, і тут їх і накрило.
Смерть дожене усіх — звичайна річ.

Відмовилися здатися. Був бій.
Все в них було так дивовижно просто.
До велетнів небаченого зросту
Вони зростають в пам'яті моїй.

Тепер на човнику у світлих водах раю
Вони плывуть разом, як і жили.
У Непийпива люлька, як завжди,
А що там їсть Тарасій, я не знаю.
Святоші все знайомо, ніби вдома,
І з ними Аполлон, як вам відомо.

Страшною смертю забивши ворогів,
Закатувавши зрадників жорстоко за борги,
Здобувши все і, втративши, забувши,
І виконавши сенси всі минувші,
Дієприслівники з огидою відкину
І підметом баським полину у долину.

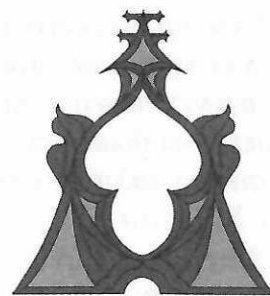
Вночі, один, під Шляхом, на шляху
Я кочівник! Баштан, де кавуна вкраду,
Багаття, поле, небо, переповнене зірками,
Я жрець! І жертви сам собі складаю
кавунами.
Я самотній і достатній, я лежу на полі,
Здіймаюсь до зірок і падаю поволі.
Розмножений в собі степами та зірками,
Я є орда! І вам
Не відкупитись кавунами.

Колумб лежить в Іспанії, також на островах,
На двох.
У кожній із трьох трун. Повіриш — стихне
страх,
Дай Бог.
Гомера не було — нам кажуть ті, кого би краще
не було
Ніколи.
А він узяв і народився у семи містах, дурним
назло
І кволим.
П'ять храмів зберігають голову святу
Предтечі.
Як визначити саме ту?
До втечі
Він не вдавався. Тільки істина проста
Найголовніша —
Що кожна голова є саме та,
Не інша.
Дві тисячі і двадцять три рази
Христос родився.
Обсмоктуй логіку, та хоч її гризи —
Це тирса, —
На вигляд по природі і на смак
Тотожні.
Бо все влаштовано насправді саме так,
Що кожні:
Поет святий, герой або козак —
Призначено зарання —

Повинні мати яко долю або знак
Багато місць народження
І поховання.

Мій кожний цвинтар, та мене на жодному не буде.
Скрізь народитися, ніколи не померти,
Бо найтемніший той закон, який відвертий:
Коли душа на небесах — вона усюди.

«Прийміть Ісуса!» — ніжний голосок.
Шість років дівчинці. У кошику брошурки,
З яскравими картинками лискучі
палітурки.
Ягнятка з левами милуються, а ми
Із різнокольоровими людьми.
Сектантський ирій. Подаруй примірничок,
дівча!
А я дам яблучко. Початок П'ятикнижжя!
Ти — Єва. Я, ймовірно, сатана,
Змія біля Господнього підніжжя.
Архетипічна ситуація добра
І зла. І вибору зворотня перспектива
В каноні намальованих ікон.
Бог — Пан. І хоче панського для Сина.
Змія і дерево — культура заборон.
Вірші, Едем в картинках, номери в дужках,
Дівча сміється з мене, яблуко в руках.
Не розуміє символів і значення ім'я.
Ісус наївний. Мудрий я.
Ісус живий. Мені ж недовго доведеться.
Я мудрствую, як цікає змія.
Дівча сміється.

Електрострум вразливий. Скільки не
збивай ракет, а прилетіло.
Москаль, як завжди, проти світла. Та воно
Безсмертне, попри тіло.
Де мізки у новинах, там серця — на
валідолі,
Всі вікна темні, а за ними не кімнати, але
долі,
Мільйони доль, що визирають з вікон.
Там є звияжні, але більше кволі,
Та кожна прагне з пелюшок до волі
(до савану, як розумієш з віком).

І Свічечка — одна на нескінченну ніч —
В далекому вікні — так мерехтить питання
Про райську хмарку чи пекельну піч.
Єдина зірка світиться (остання?)
На все грудневе небо — відповідь на все.
Сирена вис: небо смерть несе.

Питання несміливе миготить,
Вібрує скло, бринить бетонне брусся,
Працює ППО і хмари рвуться,
Аби явити відповідь на мить.

Шлункова виразка чи логіка жіноча,
Нудота, демократія, чи правий боковий,
Чи лівий берег, свій, хоч вовком вий,
З потворного гідке надибати захоче.
А правий берег — то горби святі:
Там сині тіні, сині душі в самоті,
Там білим пофарбовані руїни.
Ні, правий берег — це не те, що лівий.
І правого на лівому жадаєш у води:
Через Дніпро мене переведи,
Потонуть спогади, і береги, і ти,
Лиш небо не потоне над мостами
З жорстоким сонцем і плавучими містами —
Яскраво-білими руїнами у синій висоті.
Із берегами всі метафори наївні і прості,
Метафорами-хмарами ми стали.

Диметилгідразин вигорає в повітрі — тиск
нищить думки у макітрі,
І залізо пронизує тіло.
Змерзла у шанцях зима, під градами літо
зітліло,
В сірій зоні сліди нетривкі, псевда мертвих
із пам'яті стерті,
А свідомість вгризається в землю — на
відстані смерті.

Вічним не буде талан. Здасть подільник,
помилиться план,
І тоді мутить мент. Щось там ліпить у свій
протокол.
Слідча суддівка садистка, молодий педераст
прокурор.
Покази — зло. У мовчанні добро. Тільки
мрії відверті,
Спить надія на нарах сусідніх — на відстані
смерті.

Що живе, не вмирає ніколи, лиш тікає за
обрій по колу.

У Едемі рослині дано, звірині, чоловіку:
«Небуття не було, і не є, і не буде довіку».
Але яблуко! Жінка і змії в сицилійській
омерті.

І відтоді Едем, якщо є, то на відстані смерті.

Дмитро Корчинський

Зло завжди прибуває зненацька. Благо —
теж несподівана цяцька.
Ти загинеш у цьому бою, а в наступному,
мо', переможеш.
Тридцять шостий псалом обіцяє, що згине
вороже.
Є двері у пекло, в чистилище — другі, тобі
відкриваються треті,
Бо твій Бог повсякчас із тобою! На відстані
смерті.

Минуле знуджене

В цій голові сиджу я,
І іноді здається,
Що я — частина тіла,
Або воно — моя.
Мені думки влітають
І іноді здається,
Що вигадав їх я.
Там хтось сидить позаду,
Сміється до упаду,
Очікує, яку
Дурницю відколю.
Наступну дасть ідею
(мов циганча юдею),
А сам спостерігає,
Як я радію з неї,
Як я ношуся з нею,
Як я вожуся з нею,
Про неї як кричу,
Б'ю в стінку головою
Тією, де стирчу.

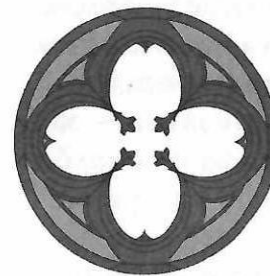

Я писав — ніхто не вірив.
Лиш сопілки свист тремтливий
Лиш бандури переливи
Перемріюються в ирій.
Вік лишатися мені
Без подяки, без платні.
Букви брешуть,
Ноти ні.

І мелодія раптова
В переході під Майданом
Причарує час на вічність,
Перекаламутить мрії
Перетлумлені, побічні.
Іноді не так, невдало
Хлопчик видуває ноту
В переході під Майданом.
Подруга струну торкає.
Ще маленька, Бог з тим тактом!
Але все трапляє в серце.
Гривня падає в коробку, —
На розчулення податком
І слюзою-даниною
Відкуплюсь, аби нівроку.

Рим нема. Усе не ново,
І коли на світі цьому
Стало зайве кожне слово,
Зламано печатку сьому —

Свист сопілки в трубний голос
Переходить враз.
Два — струна відмірить кроки
Невблаганні. Час
Витік чи погас.
Перехожі, не штовхайтесь
В переході під майданом.
Закінчився час.

Хвиляста стежка проміж стовбурів старих
Струмком стече, де хрест стоїть — Розп'яття —
На згадку знак лиш загадку зберіг —
Не розгадав не раз — перекази різняться.
Перехрестись.

Постій.

Переступи поріг —
Примарний неф, де плющ повив колони,
Нервюри колихаються, — так виростає храм:
Склепіння — листя,
тіні — стіни,
стеля хмар...

На схилі

літо світле і холодне.
На схилі літа Бог нас озива.
Поперед нами хрест,
А злива — за.

Осіння Одеса вдає, що немає війни,
Блищить замінованим морем.
Співають сирени про смерть. І вони
Не лякають уже, і ми далі говорим,
Як загинув Тунгус, он ті хмари чудові,
Що бувають цієї пори і лише,
І це личить небесній будові.
Їх земним будівельникам шле
Архітектор світів. Більше Серб не напише,
Не прицілиться в ніч. Може, та
Зірка він, може, він вітерець — ще тепліше.
Всюди натяки — тіні,
І тоне межа
Поміж небом і морем,
Між запіллям і фронтом,
Що ковтаєм, і тим, що говорим.

На порожній блокпост осипається листя,
не тримають пісок рвані білі торби на
бетоні.
Пам'ятаєш, на міні Малюк помилився?
У обличчя летять краплі терпко-солоні,
Коли з моря дме вітер.
Як там Тхір у полоні?
Чому чули — не вірте!
Ми живі і на волі,
Сльози моря холодні.
Не витер.

Кавуни не смачні — ще тривають бої за баштани, —

На Херсонщині важко, а сюди прилітає не часто.

Доброволець шукає БК: не платні, ані шани.
Проти нього закон, а за нього Пречиста.

Місяць звичний від вічності,
Але досі дивує, що знову.
Наші мрії, що чисті, ті
Подібні на Змову.

Одесити ідуть — рано. Виторг мізерний.
А для наших тривають криваві жнива.
Хмари-мрії у них, зорі-зерна.
Ми — останні, та віра жива.

У Одесу обох занесло:
Ти проїздом, а я — тимчасово.
На початку усе є число,
А чи слово.

Ти не знаєш паролів, я псевда усі пам'ятаю:
Алігатор і Кум, навіть Відьма чекають у Раю.
Комендантська година, а ми мовчимо і
говорим...
І вони повертаються променем —
Кожний світанок над морем.

Я — марево. Ви помилились у всьому.
Де дія — там хиба, де слово — брехня.
Містика — в номері сьомому.
У дзеркалі тільки не я.

Болотом облуди бреду не туди не за тим.
Ночі не чую, не бачу ні дня.
Мила омана, а далі нудна.
Світло належить святим.

Крадені грона гріха — нагорода дурному.
В мороці Істина раптом являється в тому,
Що істина Є і вона є подібна до Грому.

Грому весінньому щойно доходимо дому.
Батьківський дім. Нескінченність в простому.
Хліб і вино. І Причастя притлумлює втому.

ДУМА ПРО АК-74

АК-74 — у тисяча дев'ятсот вісімдесятому
Ще доволі нова модель.
Кілька тисяч у день
На іжмаші, а цей екземпляр тов. Солдатову
Петру Ільїчу, сорока шести років,
Пролетарю, в другу зміну
Долаштувати дали через «мать», через силу
Щось там до ствольної коробки.
(Він згодом загинув
Вже при перестройці,
Бо вік у п'яничок короткий,
А втім, я не знаю причину.)
І він набив номер на ньому
П'ятдесят вісім, сімдесят сім, тридцять п'ять.
І мрію яложив звичайну, знайому
Про те, як у старшого майстра,
В начальника цеху,
Сусіда, що зверху,
В одну довгу чергу
Стріляти, стріляти, він буде стрілять!
АК з номером п'ятдесят вісім
Сімдесят сім, тридцять п'ять
Між інших у ящику темно-зеленому
На Прикарпаття прибув до казарми у лісі,
І прапорщик вимовив «блядь!».
Він мав долю і психіку зламану,
А це найбільш гречне зі слів, що доречні
При обліку і коли плачеш за обрії втрачені,
І коли взимку ганяють на плац,

Коли сонний торкаєшся печі
Залізної у санітарнім наметі чи
Коли наступаєш на плас-
тик коричневий міні-пелюстки
Пе Еф Ем один Ес.
У батальйоні самі азера, один рускій,
Чотири кацапи, не без
Мордобою. Сержанти усі українці.
І вартовий, що куняє уранці,
Лиш сонце засвітить краєчок небес,
Всупереч пункту на третій сторінці,
Де йдеться про пильність, коли наодинці,
Коли при складах ти стоїш на посту,
Шпигун підкрадеться чи інша потвора,
Нам каже подати команду просту
Статут караульної служби суворо:
«Стій! Хто іде? Стріляю! Стоять!».
А в руках автомат з багнетом-ножем
З номером нам знайомим уже:
П'ятдесят вісім
Сімдесят сім
Тридцять п'ять.
Армії сила — в портянках і танках,
Багнет — рудимент,
Автомат — зайва ланка.
Не спать!
Не спать, нудьга долається горілкою чи страхом,
Страх смертю нігиться,
Травою або маком.
Від служби кожен має істину таку:
Смерть є в наявності, життя беруть задарма,

Порядок іманентний бардаку
 Та госпіталь — це краще, ніж казарма.
 Так ось, наш автомат з приписаним до
 нього
 Семенченком — сержантом,
 І відділенням, і взводом
 (Семенченко дурний — міг вивихнути ногу.
 Але не вивихнув, не захотів, не став), —
 Він і вся рота рушили на схід,
 В Афганістан.
 Пуштун — в ущелині, фугас на перевалі.
 Семенченко — романтик, це коли
 Тікаєш від нудьги аби-куди
 І не бажаєш думати про те, що далі.
 А Далі завжди є якийсь Кундуз.
 Отам отого ЗІла й розстріляли.
 Сержант Семенченко повзе на уз-
 Та ні, вже і не уз-біччя — в потой-біччя.
 Далі
 Пуштун Махмуд, на вигляд ще дитина,
 (дитяча Психіка, подекуди невинна)
 Стер кров Семенченка з його АК.
 «Аллах Акбар!» — сказав своєму Богу
 В подяку за трофей. Романтика така:
 Сержант убитий, а міг вивихнути ногу.
 За тиждень
 снарядом відновить порядок
 Гаубиця М-20.
 Махмуд — дитина тепер навічно —
 Така у М-20 праця.
 Мати не в'яне, не старіють сестри,

Дід не примружить вічі
 На сонце,
 Родинні руїни не лишить у спадок.
 Лейтенант Шамсуддінов дострілить трупи
 Забави заради,
 А може,
 Такий порядок —
 Не лишати позаду зради?
 Лейтенанту дістанеться кілька рупій,
 Попіл від доларів і годинник
 Японський, розбитий,
 Автомат з обгорілим прикладом, і це
 Не піде у звіти.
 Автомат лейтенант приховає
 В каптерці роти.
 І ще дещо з наступних зачисток,
 Каптерщик не проти, —
 Хранитель майна, таємниць, і знавець
 Душ і цін, і курець конопель,
 І портрет ще не повний, і список не весь.
 Верещить старшина і комбат — старий пень, —
 Їм каптерщика не побороти.
 Бере папір він в час нічний, що вільний від
 роботи.
 Без граматичних помилок і почерком прямим
 Каптерщик пише «цим повідомляю,
 Що Шамсуддінов лейтенант йде у відпустку,
 з ним
 Харам і героїн.
 В Уфу прямує він, здається, не один,
 А суму у валюті я не знаю».

Особий відділ округу в Ташкенті
 Спустошив Шамсуддінова. Майор
 при описі зазначив, що АК,
 Віднайдений в речах,
 Мав номер п'ятдесят...
 Не пише ручка... вісім
 Сім, сім... не пише!
 Іншу дай!
 Нарешті, тридцять п'ять.
 Роки і місяці наступні
 Наш АК
 Лежав на складі марнувався, поки
 Союз розпався.
 Округ зник, узбек шукав
 Чим пожитися з минулої епохи.
 Трагедія! Все винесли раніше.
 Забули автомат!
 З прикладом підгорівшим.
 Він поміняв його сусіду на сервіз.
 Сусід урюк в Москву вивозив із
 Хорезму й Фергани і сподівався
 Чеченцям не платити долю.
 Знайомий через дядька, опер Вася,
 В мусарні відливав його холодною водою.
 Чечен Юсуф оглянув автомат
 (Приклад поганий),
 Ним і лупив узбека жартома,
 Бо мав петеесер іще з Афгану.
 Він пересмикнув декілька разів
 Затвор, щоб перевірити. Працює!
 І щоб почув єврей, що всіх розвів,

Бо попередні умовляння всує,
 Допоки ствол не впреться в ніс
 І зуби не впадуть, мов листя, на підлогу,
 Баригам істину несе, вірніше ніс
 Юсуф, коли возив у ліс
 На бесіду ґрунтовну і розлогу.
 Життя і власність — дивна випадковість.
 Закономірна смерть,
 Тюрма логічна.
 Злетів у рай старенький мерс,
 А там Юсуф і Ліча —
 В тому притча,
 Або Оповідання, бо погана рима: повість.
 Банальна і рядок виходить кволий.
 Автівку не лишай без догляду ніколи!
 Не вір, що в боржника буває совість.
 (Тим паче, це ще гірша рима).
 Юсуф підсмажився, машина догоріла.
 Наташка навіть плакала —
 Він часом був хороший.
 Кохав, не дуже бив,
 А де, до речі, гроші?
 АК з-під дивану?
 Потрібен не кожному,
 Скажеш не всім.
 Навіщось поглянула номер
 П'ятдесят вісім
 Сімдесят сім,
 На
 тридцять п'ять
 Крапле сльозинка гірка.

Давай за п'ятсот,
Добра ціна для АК —
Каже їй Пиня
(Гарі Ісаєвич Пинський
Сорок четвертого року народження
Тричі судимий)
— Класна маруха, чому не одружена?
Трешся не з тими...
І наливав не горілку, а віскі.
І навіть здалося:
Існує добро,
І що він кавалер не найгірший...
Копійки не дав за АК,
Ні за інше.
Нема брехуна, аби він не повірив брехні,
Нема такого шахрая, щоб не піддався на
розводку —
Так Пиня молоді казав і зокрема мені,
Коли на віскі не було
І жебрали на водку.
Той автомат був програний у карти
(Не вистачило трошки).
Хто виграв, дизельку ганяв.
Кияни кинули його
На дві чи три вертушки.
Афганець Вова — ін'єкційний наркоман —
Взяв автомата кволими руками.
«Запам'ятаєш де?» — трясла Кума
За гриву Вову. Пестила роками.
(Розмова відбулась на Позняках, —
Вона зізнається пізніше в протоколі).

«Як відстріляєшся, крізь прохідняк зникай,
Біжи і не дивись довкола.
Він вийде з офісу на Паньківській
Десь 19:30–20.
Живеш за розкладом, то за годинником
вмирай», —
Сказала і здійняла вгору пальця:
«Червоний BMW, дніпропетровські номери.
Патрон в патроннику. На місці вже не
клацай,
Ще викини приклад і з люфи компенсатор.
Вдаєш електрика — спецовка і жилетка,
З-під інструментів ящик — дуже зручно.
Чекай собі і ніби щось закручуй.
Ти тільки не колись зараз, ось таблетка!».
Відеокамер мало, бо щасливі дев'яності
(Все тільки починалося, тоді
Ще лихо не нашкодило біді),
Їх ще не вішали на кожному кроці.
Ми молоді були, не те, що нині.
«Вован, ти головне не перебзди,
Вистрілюй все, що є у магазині!».
І це була хвилина врочиста
Для Автомата —
За номером цим:
П'ятдесят вісім, сімдесят сім,
тридцять п'ятий,
Бо уперше йому довелося стріляти,
А до того його навіть не чистили!
Увесь магазин, кулі всі.
З них одна навіть влучила в ціль!

Оргіастично рухались вузли
Під тиском газу,
Екстрадували гільзу вправно
І щоразу!
І що цікаво, Вова втік, чомусь не кинув
автомат.
Кума дала йому п'ятсот у.є., ще обіцяла
згодом.
Добіг до Рівного, продав його і крякнув
передозом.
Тобі не зрозуміти, ти таких грошей не мав!
Наступний власник — дід Петро —
відшліфував патронник,
Напилком тер бойок, збив цифри п'ять і
вісім,
Влетів на перепродажі у лісі.
Подальші десять років наш АК,
Опісля експертизи,
Нудився в кімнаті зберігання
Чудових штучок
з назвою гідкоюю
«речові докази».
Доля зброї — ховатися,
А тарганів — повзати.
А як у дві тисячі чотирнадцятому,
Та Майдан у Києві били,
Та мусарню у Рівному рвали
Та ружейку, ой та гей ружейку розтягали
Ой та до кімнати зберігання речових доказів
Та завітав сам народний герой
Сашко Білий.

Ой та узяв він та той автомат без прикладу
(гостре око одразу бачить),
Та рушив до Києва у супостатів-ментів
постріляти,
Та навести народного ладу
Заради справедливості, значить.
Потім, коли революція перемогла, того
автомата він комусь залишив,
Собі взяв АКСУ,
З ним і загинув від рук підлих аваківських сук.
А той, кому він залишив того автомата за
долю,
До Маріуполя взяв його
Бо в добровольців їх обмаль.
Поранений під Іловайськом,
Тому в полон не потрапив
(Слабке планування і військо),
Але вийшов із автоматом.
Який був змушений ховати —
Менти завжди на боці вати.
А воля — вода
На піску,
На медичному кров на візку.
І він заховав його в Бучі, у батька, у гаражі.
Той старий і йому не потрібно казати «ніде
не кажи!»,
Щоб тільки не знали онуки малі.
А в двадцять другому році у Бучу зайшли
москалі.
Батько від масла протер автомат
(Малувато набоїв!),

В березневих безладних боях
Трохи подвигів скоїв,
Він раніше мав досвід «протиправних
порушень».
З'ясувалось, Вітчизна вартує того,
Щоб віддати їй душу.
Все горіло навколо,
Що ніби горіти не мало,
І стінка бетонна крихка,
І трощиться те, що раніше упало.
І смерть — це напрочуд просто.
І поцілив Т-90
Батька і його АК
З номером напівзатертим
**сім три
І, здається, п'ятим
У мене про нього все.
В автоматів є пекло своє,
Але вам того краще не знати.

Я цензурую цвіркит цвіркунців
Карбую скелі, де суцільно, де дискретно.
Хмар архітектор, трьох отих і трохи цих,
Зібрання зорь вахтер, а на свята — директор.

Я слів сліпий служник, лакуза знаків,
Раб лабіринту труб текучого тепла,
Носій неврозів, плевла поміж злаків,
Син снів про тінь, що світу сіть сплела.

На стежці стану стежити життя
І намагатись якнайдовше не згадати
Про напрямок повернення, що мушу жити я.
Про прикрість прокидатися і милість
засинати.

Лечу на землю, падаю до неба.
Я пан у Бога і холоп у себе.

Пейзаж не розкривається повільно, як колись —
Воли подошли.
Дурна автівка, швидкість сто, дрти переплелись
В клубочки охри.
Зим передмови і фінали днів
Руді, не сині.
Малюнок світу зник або замиготів
В насінні —
В частинках елементів. А поля
Безкраї,
Як каже фізика. Балістика здаля
Карає.
Дай швидкість ще!
Зупинка — це загибель,
життя тече
Кудись, якщо
Доїдем.
Фонтан землі позаду
І влучання перед нами.
Брат, не гальмуй!
У русі ми сприймаємо не рисами,
А кольорами.

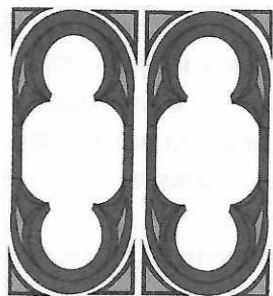
Ось вщухла артилерія. Але стоять конструкції
цементного заводу.
Як нині не впадуть, спричинять суперечки та
незгоду
За років двісті:
Що боронив цей замок в цьому місці?

А дехто все припише іншопланетянам.
Бо на початку двадцять першого
Цей рівень будівництва
Був незнаним.
Ті (тобто ми) були занадто примітивні,
Якщо судити за книжками Хомського Ноама,
Тут проситься для рими слово «хама».
Відкинемо її. Напишем риму «півні».
Але ж вони зважатимуть на нього,
Він дивом збережеться,
Ще уривок цього віршика безглузлого, смішного.

Завод. Ноамова багатотомна маячня,
Ось цей рядок в кістках солдата знайдуть
(щось загортав у клаптик,
А уламок ззаду
Потрапив під шолом).
Комедія нічна
Трагедію заступить полуденну.
Майбутнє — це пристанище кінця,
Не та історія, і розповідь не ця.
Дай турнікет, я накладу на вену.
Десь витікає час —
Кров світу на бетоні.
Не буде вас
В наступному сезоні.
Не буде нас,
Лиш отвори бездонні
У пам'яті. У комі нескінченність:
Критична втрата вічності.
І висновки нікчемні

Дмитро Корчинський

Останніх майбуттян.
Я бачу наскрізь їх, вони ж, напевне,
Про нас не знатимуть.
Та й добре, як на мене.

Минуле збуджене

✦ ✦ ✦

Про одвічну Неньку —
Прикордоння раю —
Пісеньку простеньку
Вранці заспіваю:

Українське поле, українське небо,
Українська воля — іншого не треба.

Проковтну сльозинку
Кислу, ненавмисну.
Заспіваю, синку,
Колискову пісню:

З вуса впала довга волосина срібна.
Доля гайдамацька — інша не потрібна.

А таку молитву
Заспівай окремо:
Гроші у могилу
Ми не заберемо,

Лезо вправно ріже, обушок — ламає,
Бог один на небі. Іншого немає.

Спільна пісня лине
На горі й долині,
Гей, у небо сине
Древле і донині:

Сподівання марні, а закон — облуда.
Друзі тільки в банді — інших не набуду.

Матінка співали
Батьківську науку,
Не забудь ніколи,
Розкажи онуку:

Все оте, де вибори — ніби як не наше.
Тільки революція! Не було інакше.

Пісня українська
Завжди про те саме:
Соловейко, військо,
Верби над ставками,

Схрон повстанський — наша
Виробнича ніша.
В ньому смерть скоріша,
Та навіщо інша?

Щира екзистенція
Психіка здорова.
Мрія — це стратегія.
Пісня — це основа.

✦ ✦ ✦

*«Нам допоможуть Коран
і чотири англійські кулемети»
(улюблене прислів'я учасників
Першої чеченської війни,
здається, цитата з якоїсь
старої радянської кінострічки)*

Чотири кулемети та Коран... Що допоможе нам —
Безбожникам, беззбройним, без мети?
Є інші серед нас (і це не ти),
Що до Чечні дісталися, і там:
Побачив — бий, почув — стріляй,
На міну наступив — лети!

Вони відкинули віків одвічну втому.
Аллах їх пестив, інколи карав.
І деякі з них вижили по тому,
Щоб нелегально вивезти додому
Чотири кулемети та Коран.

Набридну я Богу питаннями: Боже,
Повідай, що сталося з нами і що
Є найголовніше, найвище, а отже,
Навіщо є дещо, а не ніщо?

І Він відповість громом з чистого неба
Чи лементом ночі під плескіт струмка,
І жодних пояснень в додаток не треба,
Бо принцип прозорий і думка струнка.

Що, що Він сказав? — ти озвешся до мене.
А я посміхнуся і в ніч відішлю,
Водою плесну або кину монету
У кружку жебрацьку твою.

Чи ти зрозумієш? Напевне, нічого.
Чому не лишилося те, що було?
В прозорінні немає смачного,
У правді відсутнє тепло.

Ти розумом юним, палким,
Прозрінням нічним між ознобом і жаром
Пізнаєш, що хто був ніким,
Той стане нічим незабаром.

Така наша доля — твоя і моя:
З'явиться зненацька, раптово піти.
Де яблучко, там і змія.
Я знаю: я зникну. І ти.

І там, за межею буття,
Ні ночі, ані порожнечі
(в облуді були ти і я),
Проте є пательні і печі.

Якщо є лиш «є» і «не є»,
Якщо лиш буття й небуття
(«становлення» — це не моє!
Матерія з простору створена вся),

То що може бути основою
Буття, як такого, окрім
Небуття? Й українською мовою
Ті паузи служать цеглинками рим.

Хто знає усе, той одержить ніщо.
Ти Бога наслідуй, кмітливий юначе:
Твори із нічого! Хто звідти прийшов,
З закінчень початки почав і не плаче.

Не ний! Бо «нема» — це не мало.
У Небі, у не небутті
Стосунки причинні не ті:
Бог творить Марію і каже їй — Мамо!

Обітниці тубільного буття
Буденністю бетонною розбиті.
Де сірі дні, там сні несамовиті.
Перетривав тут ти, тепер тут я

Карябаю на стінці в сподіванні
Банальності уникнути у римі.
Нудьги нам не позбутися у мирі,
Не подолати пристрасті диванні.

Та доля любить нас, коли руйнує все:
Коріння пам'яті напоюються кров'ю,
По замінованому полю пронесе

Мій дух, мій зад, мою журбу коров'ю,
Коров'ячу — так краще. Бий нас, Бог,
На благо нам, усупереч здоров'ю!

«Блаженні убогі духом,
Бо їхнє Царство Небесне».
Хто б знав, що це значить:
Не я, а цей бомж воскресне?

«Блаженні ті, що плачуть,
Бо вони втішаться».
І коли плач затихне,
Страшна буде тиша ця.

«Блаженні лагідні,
Бо вони успадкують землю».
Де замовляють хвости? Я замовлю
Собі — алхімічній гадині.
Кусати хвоста у люті,
Ковтати з реторти отрути-ртуті.
Та в осаді не залишається золота-зла.
Земля запеклим — зола.

«Блаженні голодні і спрагли правди,
Бо вони наситяться».
Правда завжди — про вади.
Ніхто з нас на віру давно не хворів.
Правда одна: смерть — митниця,
Яка не бере хабарів.

«Блаженні милостиві,
Бо вони помилувані будуть».
Це, мабуть, найважче —
Кожний має свого іхлу.

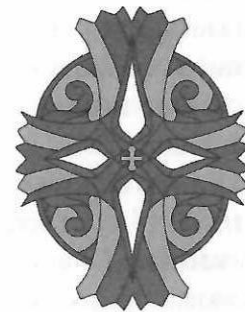
«Блаженні чисті серцем,
Бо вони Бога побачать»,
А нашого бруду — ні.
Бог їм
Чистоту
Дав замість броні,
А сердець нам не дав неначе.

«Блаженні миротворці,
Бо вони синами Божими назвуться».
Вірять лиш бедуїни і горці,
Й ті перед молитвою мусять роззутися.
Ми винайшли мир, що краще б війна
(Бог у бою добирає синів)
І вона —
Темна панна снів.

«Блаженні гнані за правду,
Бо їхнє Царство Небесне».
Ті, хто женуть — ошую,
Ті, хто тікають — одесну.

«Блаженні ви, коли, —
казав Христос з отієї гори, —
Ганьбитимуть вас, і гнатимуть»,
(І кожного знатимуть),
«І зводитимуть на вас усяке»
(Тут не передбачено дива)
«Слово лихе неправдиве —
Мене ради».
І далі наказ у формі поради:

«Радуйтеся і веселіться»,
(Вам пальмове листя,
І на цьому обітниця ніби не вся),
«Бо нагорода ваша велика на небесах».

Набридла лопата.
Лежу на стернині.
Нехай соломини
Сухі мені колють хребта,
А сонце привабили
Колір і форми шляхетні
Мого живота.
Минуле забуло,
Було або ні.
Чудово навколо,
А ліпше — в мені.
Майбутнє мене стереже
З водою холодною, щоби
На голову лису налити,
З гатилом жахливо важким,
Щоб в потилицю рідну гатити.
Та все це в єдиний
Тягучий плювок я зберу
І набік, глави не здійнявши,
До біса пошлю.
Ось сонце висить
Над моїм животом,
Ніс в хмарку уперся,
Ліворуч лопата,
Праворуч чудовий кавун.
У цьому усе.
Стернина неспішно і тихо мене
До синього неба несе.

Не здатні дивуватися дивам,
Які навколо, за дверима дому,
На сторінках-вітрилах. Корабель-диван
Несли вони. Згадайте, як на тому
Дивані-кораблі ви мріяли, і там
Жадали давнього, і вірили новому,
Як ви здіймались в небо навесні,
Як падали у листя в листопаді.
До танцю кликав дощ на вулиці тісні,
І не були калюжі на заваді...
А нині нежить. Істина не є,
День наближає дно і ще на день
І осінь не палає, а гниє.

Життя — нудьга і страх
Загибелі нудьги.
Інстинкт самозбереження хвороби.
Що зберігати — спогади про спроби?
Артритні руки? Набряки ноги?
Метелика, що на вікні лікарні?

Метелик... диво. Сонце догорає,
І там видіння Царства. Крильця гарні
Розквітчані за кольорами раю.

Здивуйтеся життю, тоді не буде смерті!
Не страх веде до Бога — дивування.
Страхи красою стлумлені і стерті.
Метелик зникне — стане зірка рання.

Все набридає і все приїдається швидко. Стою
На згарищах рідних. Природа пожежі у тому,
Що спалює також і втому.
Жадаємо душу чужу, щоб віддатись новому,
А губимо тільки свою.

По-скіфськи белькочуть чи кепською грецькою
Ті, хто складають слова ще не мовлені.
Після пожеж починаються повені.
Свіжою пліткою — чорною кицькою
«Завтра» приходить в міста переповнені.
Душу загубить той, хто знаходить
Віру в майбутнє на сході.
Стерті століттями сходи
Перші освітлюють промені.
Зійдемо сходами тими
У «завтра», а «вчора» — над ними.
Браму в майбутнє належить відперти.
Прірва за нею. Завжди має жертви.

На тлі олії синьої і хмарки,
Що намальована наївно анонімом,
Схрестивши ноги він сидів, і коник
Кумедний поруч, кобза (звісно ж!), чарка
Зеленого вина. У люльці вогник —
Рудою фарбою наляпані жарини
(бо люлька проти прялки,
Хатка проти чайки і війна
Завжди між ними).

Він вічність тут, або раніш, ніж ніч.
Питання є, а відповіді — вади
Суцільні, аби ціль не видавати.
«Окрім» колись писалося — «опріч».

Так ось, опріч всього, схрестивши ноги,
Він — річ в собі й у наших архетипах,
Асоціаціях сумнівних і убогих.
Дослідницька пиха — причина лиха.

Хто він і звідки втік? Не все одно?
На дошці очі ці скептичні чи холодні
Не дивляться на нас, бо ніби небо — дно,
А степу шал — це жах святої Кодні.

Чомусь хвилює нас до нирок, до глибин
Народна неவிбаглива картинка,
Бо кожен з нас, як він, вовік один.
Втім, бачу, поруч шабелька-ординка —

Товаришка самотності, а також натяк на
Рух схований всередині печалі.
Картинка ця — щось на зразок вікна
У нескінченність, а чи ще подалі.

Він тут завжди, а ми повземо повз.
А мо', присядемо й собі, схрестивши ноги,
Чекати на загублений обоз
У засідці при зоряній дорозі.

Закурим люльку, доторкнем струну
Зануримось в довічну Україну,
Турнемо звідси західну труну,
Підпалимо московську домовину.

Ми? І не мрій, мій одинокий брате.
Брат? У таких нема рідні.
Здобудеш все, коли забудеш брати.
Тут кожен з нас один, ми всі одні.

Хотіли іншого, коли були в раю.
Адаму нудно, особливо Єві.
Торкались Бога, слухали змію.

І з нами змії в кожному едемі.
Ми гнані звідусіль, услід за вами.
І кубляться думки, і цікають ідеї,

Лускаті мрії, заповзають зваби,
Які лякають кожного, проте і
Притягують. Кому той страх завадив?

Попи помоляться, помиляться юдеї.
Людина прагне вгору до небес —
Долина смерті приготована для неї.

Багато — це ніщо, тому що — ще не все.
На завтра захват стане позіханням,
Свою змію Адам з Едему унесе.

Змія — Адама. Та невже зарання
Не зрозумілий вислід заборон?
Пиляє грати перша і остання

Людина. І над нею вир ворон.
Вперед — завжди униз. Тюрма хоробрим.
Нам даний розум, аби він зборов

Здоровий глузд. Бігом туди — за обрій!

Прокинеться змія, відколи страх засне.
Все набридає. Бог занадто добрий.

Все набридає швидко: небо весняне,
Що падає листва, що заметіль злітає
І млосність літа нашого. Я не

Забуду ту, яка єдина ТА є,
Коли втечу від неї уночі
До тих нових, яких іще не знаю,

Що гірші, ніж вона була, та чи
Це спинить грішника від свіжої спокуси.
Змія шипить: скуштуй, шукай, втечи!

Відмінності спокуси від спокути —
Це літера одна і три цвяхи.
Свободою ув'язнений і скутий.

Лиш тільки де диктує Дух Святий —
Кайдани падають і янгол нас виводить.
Я йду за ним, куди б не вів. А ти?

Земля благословенна там і води.
Співають канти на свята,
Святим складають оди.

Між небом і... Не так! Між світлим Небом
І темною безоднею є я,
І ти, і всі вони, і вся земля,
Як прикордоння, що призначене
обидвом,

Хто борються за нас — із глибини
Огидний демон, хто хитає хіть,
А з Неба янгол спалить чи згорить
Знесилений. Я знаю. Знай і ти, не завини.

Я — прикордоння. Доторкнусь до тебе —
до межі
Непевної, її пільма скорила.
Я проти демона твого, а ти допоможи

Моєму янголу, що опускає крила.
Ламаються мечі і тупляться ножі,
У нас всередині, та не між нами, мила.

І станеться нам заспівати
Кантати чи просто колядки.
Підсвітка прицільної сітки,
Дим догорілої вати,
Небо подібне на Царство,
Садочок — загублений рай...
Змиритися з миром не просто,
Але ти не втомлюйся, не помирай!
Під мінами і під ментами
Майдани наповнені нами,
Від сліз постарілої мами
Не втомлюйся, не помирай.

І станеться нам наступати
На північ і схід від кордону,
У напрямку «З дому до Дону».
Запалим заграви відплати
За рідний зневажений Край.
Закінчаться «гради», зламаються грати,
Ти тільки не втомлюйся, не помирай!
На допитах, на блокпостах
Нудьга переборює страх.
У шанцях, в застінках, в боях
Не втомлюйся, не помирай.

І випаде нам повернутись.
У Києві трапиться осінь.
Сіно у Моринцях косять.
Повітря солодше отрути.

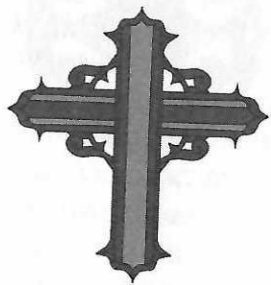
Жінкам, що чекали і вірили,
Трофеї — коралі і перли,
А предкам з волами і вилами,
Від вічної втоми померлим,
Розкажемо за перемоги,
Зневажимо перестороги
Тих, хто не вірив нітрохи.
Різки їм. А славу — померлим!

Це сонце сходить. Яблуневий сад
І чорне поле, ніби янгол, переходить.
Почато жити щойно, ще немає втрат,
Немає ночі наче, коли янгол переходить.

Був день. Був вечір. Ніч.
Все втрачено. Я згадую світанок:
Сад, сонце, поле — тільки це одне.
У ніч поплаче по мені старенький парох,
І ніби янгол поле перетне.

Ніцше казав: «Бог помер».
Сказати таке за диявола
Він не наважився.

12 богів знав Гомер,
Між ними і Геру. Вона задоволена:
В пожежі уся

Загинула Троя.
А Ніцше гадав, що загинули Троє.
Ні першу Особу не знав він, ні другу, ні третю,
Тому не помітив, що є перемога над смертю.
Хвороба філологів — логос:
«Геть Агнця, світильник, зернятко і колос!».
Для Ніцше і них
Біль був Бог.

І неприпустимо, щоб Він був один.
Заснула сестра, не нагріла води
І не закутала ніг.
Перемог
Надлюдина не матиме нині —
Пігулка не діє, загасло в каміні.
В морг.

Дух дме, де зна', Син — для спасіння,
Отцю завдячує усе:
Світ, світло, свято, свита синя,
Як той казав: «Людина се!».
Перед Різдвом радієм зірці.

Смерть нищих піддається перевірці,
А воскресіння є предметом віри:
Ми знаємо, що встанемо з могили,
Що б маловіри не наговорили.

Різдво є перемога над ніщо, над небуттям,
Коли радіють діти снігу і ялинкам,
Дорослі — салу, яйцям і наливкам —
Щорічне коло свят, довічно буду я
І набридатиму отак по вік вам.
Подовжується день, це істина весіння.
Над смертю перемога — Воскресіння.

Є цикл постів, як спогад про страшне,
Очищення для чину, тиша для печалі,
Щит віри і точило для меча і
Витончує, і точить, і почне
Звільняти дух, щоб він злетів ще вище.
Втім, через смерть він зовсім плоть полише.

Наблизилося Царство. Я боюсь, а більше —
каяття.
В кишені дзенькають позичені таланти,
І невблаганний Кредитор, і незабаром
віддавати.
«Іду на Ви», «алкаю Тя»,
Та Бог мене взискує більшого, ніж я.
Я менший себе. І оті дві дати —
Народження і смерті (інших не додати)
Обмежують ніщо. А може, ти — не я?
Ти віддаси себе, ти не втечеш із бою

Ти кров свою змішаєш зі Святою,
Тебе не звабить та бридка змія,
Яка являється підступним сатаною.

Радій Різдву, на Пасху веселися,
На спогад постуй,
На те є голова пухнаста або лиса,
Труна по росту
Змайстрована і позіхає хтиво.
Ти не ридай,
Не лий віднині горілки в пиво.
Чекало пекло, покличе рай.

Дозорець під сузір'ями зомлів.
Минуле ми лишили на землі,
А на руїнах-вівтарях
Жерці прадавнього царя
Курили ладаном, кропили кров'ю злісно,
І там у нутрощах тварин
Був план омріяних країн,
Де хрест відновить наш загін
І Іерусалимське Королівство.

Червоний хрест і золоте теля.
Під них південні падали країни.
Жертовних моряків очікують моря,
Небесні янголи, підступні сарацини.

Жертовні кораблі несуть нас на загибель.
По наших нутрощах гадати будуть риби,
Яке пророцтво нас несло на південь?
І вже тоді по нутрощах рибин
Своє гадати стане сарацин.

Мав німець рацію: живопис вмер і трупа
Не оживити, пензлем тикаючи в дупу.
Поезія втомилась, тихо спить.
Поети, спить на варті біля спальні,
(нездара заримовує) ви цить!
Оглухла музика, а тиша чує.
Ми лише тишу чуємо, вона
У прикордонні, де відлуння дня
Не набридає, не віщує всує.
Ось філософія дійшла початку знову,
А отже, доторкнулася кінця.
Рівняння пророкують, і число чесніше слова,
Щипає етику пробірочна вівця.
Душа розмножує та якось не живе-
ться, не бринить, не завмирає, як давно,
Не б'є, ні гладить, ніби витекло вино.
Життя померло. Хай живе кіно!

В глибинах століть народилось ім'я,
У плавнях, у горах, в степах,
Де сів на могилу стривожений птах.
А може, могила моя?

Ім'я Україна то ворона крик:
Край, краяти, скрута, руїна,
Краса навісна, невимовна, наївна,
Украдена тричі торік.

На мітингах гучно і ніжно в бою
Ім'я Україна звучить, як бувало,
І вічно ятрить душу твою.

Вмістити його всього світу замало!
Впіймати? Почую, залякну, стою:
Всі стіни пробило, всі ґрати зламало.

В салоні літака листаю Гессе,
А у округлі вікна видно рів.
Повз ППО підступно пролетів, —
Причинний Гесс отут.
Того не знає стюардеса.

Цей рів — канал. Британія і нині
Фортеця для традиції, і ця
Традиція така, щоб не скорятися хвилині, —
Традицією бути до кінця.

Гра в бісер — це метафора поезії, та де
Те британам зрозуміти! Гесс гармонії хотів.
На трапі дощ. Дощ в Лондоні іде,
Але перпендикулярно до дротів.

Так бомби падали колись, а мали б рими.
Гесс був ув'язнений, а бісер Гессе
Топтали ратиці поплічників прогресу.
Традиція тривала би, якби
Ті брити не були дурними.

Гесс — прапор правих. Гессе — ліваків.
Один шукав на заході, а той — на сході.
Обидва не знайшли. Наприкінці віків
Німеччина — не та. Британія уходить.

Не ліве й праве, лиш високе і низьке
Не відрізнятимуть невдовзі Гессе й Гесса.

Опісля нюрнберзького процесу
Те, що «високе», стало теж низьке.

Уже не розбереш, вони — один.
У бісер спогадів він грався у Шпандау,
А діти-квіти йшли напиться води,
І багатьох доводила до шалу

Та прохолодна проза, принцип цифри три.
Награвшись в бісер, троє з них пішли
служити.
Секретність служби цікавіша таїнств гри.
Своїх провин чужим
не пробачають брити.

Вони його душили у альтанці
Тюремного подвір'я. Він хрипів,
Зривали мотузок старечі пальці.
Це сталося о восьмій чи о пів
На восьму, на прогулянці уранці.

Я під дощем у Лондоні. Навіщо сторінки
І той старий мені в моєму віці?
Асоціації безглузді і стрімкі
Лише заплутують, а темні таємниці
Не розгадаються ніколи і ніким.

✦ ✦ ✦

Процеси у зірках нам краще зрозумілі,
Ніж ті, що булькають у тебе у кишках.
Корисне все — нудне. Фантазії і мрії
Крізь кригу світову або пекельний жах

Летять у вир, у що не може бути,
В абстракцій пристрасті, а скептиків кістки
Є огорожею жертovníка спокути.
І він стоїть похилений, хисткий —

Невдала копія синайського тельця.
Нас ваблять промені космічного туману
Нащадки правнуків туди не долетять,
Проте назвуть прозрінням ту оману.

Та нас (коли впадеш, а я зомлію)
Засипляють прозаїчною землею.

Дмитро Корчинський

СЛОВА П'ЯТНАДЦЯТИЛІТНЬОГО
ЗЛОЧИНЦЯ (258 ст. КК)

У слині істина (я сплюнув м'якими губами),
вона була солодка і смішна.
Словами словники, могили вами

Наповнені. Та інші імена
Написані на плитах, палітурках.
Ніщо під ними, не важливе на.

А як палили сальвами по турках!
Як повставали проти москалів!
Ув'язнені чи ті, що на поруках,

Як суд районний вирок ухвалив —
Тепер суди таким, та я росту,
Мов злак на зло опісля літніх злив.

А ти шукай копійчку стару,
Що вимиває часом в чорноземі,
А то поталанить знайти стрілу

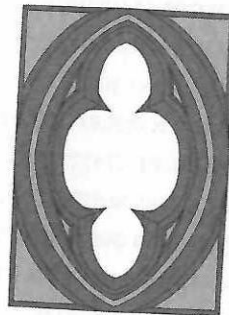
(Залізна — темна, бронзові — зелені).
Та злива змиє також і тебе,
Й усе, що накопичилось на сцені.

Ідея не лякає — отже, не живе.
Коли ви всі погодитеся з нею,
Вона вмирає швидко. Та невже

Минуле збуджене

Ніхто ніколи не уб'є за неї?
Он хмари закривають небеса,
Потоками спливають вулиці, алеї.

Слова, які ніхто ще не писав,
напишуть біля білої лілеї.
— Це вся ідея? — ви спитаєте.
— Не вся.

ПРЕДКИ У ДЕЛБІ ДУНАЮ

Сум дум й усі різновиди співання
Про ворога, що з ним війна прадавня,
Прибито порохом. Просили рештки ми
Про право хмар ходити, вітру мешкати,
У очереті, грати у воді,
Повітря полювати
Там або тоді.

І там тоді життя свавільне і суворе
Між міриади риб, полки птахів.
Не бачив бей (чи не хотів)
Нас, де Дунай виплескується в море,
І щойно далі пропливав,
Ми лупцювали липован.

А липовани нас ловили на лимані,
Орел понад усім висів тихенько,
вдивлявся вниз: чи мертві ми, чи п'яні?
Вони і ми — омана на омані.
І плаче за Дніпром забута Ненька.
Крук чує труп, і кру, і кру, і кряче.
Стій! Тут ще я?.. Чи там, чи «за»?
Орел висить, очікує терпляче.
Чому ти тут, старий?
Чому ти з ним, юначе?
Смерть — усміх, а життя — сльоза
(я з вуса її потайки злизав).

Впади в пісок, і доторкни води
У гирлі, та уважно слухай вітер,

А поглядом до обрію бреди,
Читай слова слідів пташиних літер,
Там все написано:
Навіщо і куди.

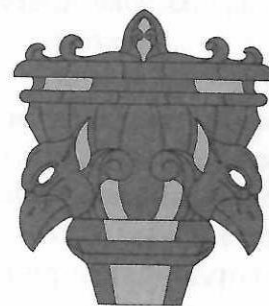
Ми будували курені із мулу і лози
Човни із дубу, сосен і ялини,
Аби підступний нелегал не линув,
Повз нас своє свавільно не возив,
Ділився і очікував щомиті:
Чи мито стягнемо, чи будемо щеміти?

Тут верби кручені і хмари грозові,
І кров'ю пелікан у спаленій траві
Годує пташенята. Берег — трясовиння.
Тьмяніють символи на нашій корогві —
Всі вицвіли. А течія весіння
тріщить на острівцях в чагарниках,
випльовує туди тремтіння плоті.
Нам Бог являється у степових зірках.
Є трохи всесвіту у кожному болоті.

У вікні подвір'я
(Крапка? Оклик? Кома?)
У неділю нудно,
І ранкова кома,
Втома невротична.
Хоч весна,
Квіти квітнуть істерично на
сон-
ці
І трава яскрава.
Сунь
цзи
Каже бити справа.
Чин-
гіз -
Охопити злива.
І
ось
Злива.
Звідки ці китайці
у
вікні?
Тільки не уранці
тільки
ні.
Кришталеві круглі крупні
краплі кривдять скло.
Я у червні чи у грудні?
Змила злива

зло.
Я засну весну.
Її стримати несила,
Лиш проспати.
Мені мила
Лише літня темна втома,
Літня злива знавісніла,
Вдома.

Дім ностальгує за деревом, геометрія – за
свободою форм, побут – за буттям.

Як ви довідник мучите медичний,
Симптоми всіх хвороб знаходите у себе,
Так я гортаю Кримінальний кодекс.
І хто ж миліші — адвокати й лікарі,
Чи чесні прозекутори та хтиві вертухаї?
Реанімація чи карцер? Цвинтар чи тюрма?
Трьома нам Бог являється, а Одкровення —
чотирма.

*(Непогана рима? Загубив думку — починай
римувати)*

— Чи, можливо, ніколи не бути в тих
місцях і руках?
Сімдесят третя стаття визначає ув'язнення в
днях, місяцях і роках.
Але втік до кордону, там річка, на річці
паром.
А ступив на паром — паромом керує
Харон.
Далі довічно. Пам'ятаєш за сімдесят третю?
Спокій сумує за подвигом, тобто, за
смертю.
Дім згадує дерево,
А той, хто у розшуку, час, коли був ще
ніким —

На чорних і білих клітинах щасливі лише
пішаки.

Геть геометрію! Бо ностальгує
Вона за свободою форм.
Боже, про що я
У час, коли Стіксом
Перепливає паром!

*І, що найбільш образливо, ні Вергілія, ні хоча б
Данте, тільки мовчазний Харон. і я питаю:*

— А ти за що шкодуєш, перевізник,
Коли вертаєшся до берега ріки,
В якій води темні є і берег
Лише один?

...Чув сплесків шерөг,
Бо був то дух непевний і рідкий.
І я згадав, траплялось, розривало
Звичайну ніч нам потойбічне світло.
Крізь блиск зірок світило непомітно,
Але завжди його здавалось мало.

Ви, мабуть, цікавитесь:

— А що у потойбіччі потой-є,
Коли нащадки прийдуть по твоє?
— Нема там вас, якщо читаєте (це плюс).
Якщо смоли уникну, то амброзії нап'юсь.
Нема там фізики і хімії нема
Лиш чистий міф і чиста матема-
тика, рахує світло і усе, що є під ним...

Дмитро Корчинський

І все за річкою, що з берегом одним,
Все те, що ТУТ, а не ще ТАМ,
Де побут так нудьгує за буттям.

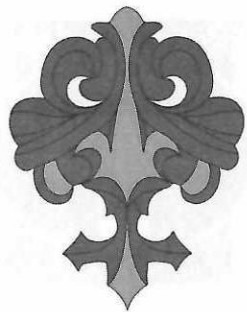

Минуле знуджене

На стелі стерті всі сюжети, бо
Білили.
Поезія найкраща — ні про що.
Билини,
Сонети гублять сенс, а дума сум, до сну
Приникла.
Переримовував Піндар Патрокла на
Перикла.
Набридли рими зрештою. Ось ця,
Наприклад.
Навіщо вірш, що пишеться з нудьги,
Не з Неба?
Бо Небо вже римується лиш з
«Не треба».
Спочатку Беатріче — тема, а кому —
Лаура.
Наприкінці про «Я» уся маку-
латура.
Цей вірш — про вірш, про цей, а чи про все
У формі
Поезії. Та пляшка поетичніша, петля
Чи морфій.
Труп не боїться самогубства, а
Ще пише
Зітлілі вірші, щось шепочуть, та
Тихіше.
Закінчення не буде, бо нема,
Нема чим.
Якщо пробити стелю, ще одну і ще,

Побачим,
Що хмарки мрійні, а зірки
змістовні,
Ніч таємнича є, а музи
зовні.
Марс лагідний, Венера зла
У Овні.

Мільярди — ми — старцюємо в Одного,
Хто все дає, а більше не проси.
Віддуння Слова — наші голоси,
Що заперечують чи моляться до Нього.

Світ настарцьований, а доля — подаяння,
Моя — маленька, ваша — вся.
І ти, який здавався «я»,
Теж кинутий мені, немов монетка давня,

Де стертий реверс, аверс не впізнати,
А що ще кинути старця'м?
Метафора набридливості ця:
Комахи на болоті, у Європі азіати.

Нам Вічність відсипає на долоню кілька днів.
— Дай трохи ще! Чому Тобі шкода?
Та Брейгелем змальована хода
За тим, хто ніц не мав, тоді збіднів.

У Світла ми просили сліпоти.
Не знаю, чи буває зір на світі?
Проте є животи завжди не ситі,
Бувають ноги та несила йти.

І чистий Розум, що не має меж
(за Гегелем), нам позичає вартість
Від хиби до помилки просуватись.
Чим віддаси? Скорботою, авжеж

(До Гегеля доріжка від Еклезіаста).
Та сподівання наші незнищенні.
Завжди є крихта хліба у кишені
І крихітки — зірки не скоро згаснуть.

Волай гучніше, брате, вижебрай себе,
Це тіло — рубище, цю душу полохливу,
Цей кислий виноград і цю суху оливу...
Той за тобою, хто за тебе знає все,

Що ти не знаєш сам і що не хочеш знати.
І він скупляє все, що ти отримав так,
І на чолі таємний ставить знак,
І каже, що за це
вже не буває страти.

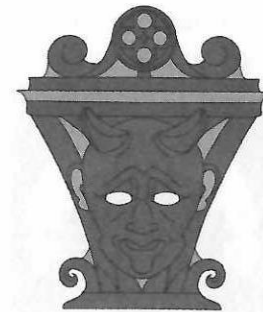
Є мало тих, хто дане не продав.
Ми всі вкусили яблучко спокуси.
Ми пестимо змію, яка укусить.
Вода життя тече з дірявого відра,
І сумно Абсолют кусає вусик.

У сутінках політики, опісля
Поразки внаслідок невдячності
Народу і вождів,
Зібравши все майно,
Жінок і дів,
Тікаю у житомирське Полісся.
Асфальт не досягне,
Відстане Інтернет
(на хвилі слави розпочни до втечі
підготовку),
Погоня не помітить головне —
Той поворот з бетонки на ґрунтовку,
До хутора з коровою і півнем,
Населенням не злісним і наївним —
Три мешканці, що в себе на болоті
(де зупинився час і вже не лине
поміж осик, берези і бруслини),
Дві сотні літ один город полоти
Спроможні і не відають новин.
І серед них я вперше не один.
Я не на самоті
Посеред сосен скраю,
Там де пісок долає чорнозем,
Серед пташок, що вилетіли з раю,
Між боязких тварин. І ми не провезем
Крізь «митницю одвічності» сюди
Ні планів, ні законів, ні погорди,
Ні швидкості своєї, ні біди.
Увечері сімейство слухає казки.

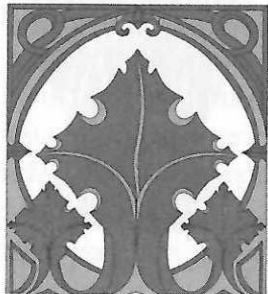
Тут наміри не дійсні і пророцтва,
Становлення не подає взнаки,
Проте буття — в собі. І є поросла
Зеленим мохом стріха,
Стіни із колод,
Що крейдою побілені. У льосі
Спокуса: сонм солоних насолод.
Уранці над криницею схилюся
У глибині дізнатись таємницю.
І я її відчую і тоді —
Лиш мовою пташиною, не ницою —
Твоєю, розкажу її тобі.
З відра рідкої сутності
Неквапно відіп'ю,
Лякну курей сусідських,
З дідом привітаюсь.
Невже не бути більше у бою?
У спокою невже таїться старість?
Поета потребує місто, не трава:
Роса самодостатня,
Але довго не трива.
І я зберу майно,
Сімейство по алярму,
І я тікатиму ще швидше, ніж сюди.
І ще не встигнуть висохти сліди,
Приймач іще не зловить
Хвилю популярну —
Відчую ностальгію за Поліссям,
За мешканцями вічності,
Без долі, без мети,
За тим, як сич за зіркою понісся!

І я кричав йому: лети, лети!
Корова, півень, дві баби і дід
На хуторі, що є серед боліт.
Живуть, і смерть сюди зайти не зможе
За все, що Ти їм винен, Боже.

НА СМЕРТЬ ТОВАРИША

Останні йдуть у вічність тихою ходою,
Чилійським літом, нашою зимою.
Хто нам миліший, Че чи Піночет?
Вдягну фуражку, відкладу берет.
Скавчать і виють демократи і червоні,
Бо ти їх не добив на тому стадіоні.

Поверхнею води розділені світи
(Статечно у ставку стою по груди),
У верхньому — птахи. І ти мені світи,
Холодне сонце. Вересень — не грудень,

Але не тепло в нижчому чомусь,
У світі риб, і мороку, і раків.
Пірнути страшно, а літати не навчусь:
Стояв, стою, стоятиму сто років.

Міркую мовчки, але часом і кажу,
Співаю інколи так жалісно, тремтливо
Тим, хто на березі — синичці, їжачку,
Рибалці сонному, що попиває пиво.

Співаю, що від мене кола на воді
Символізують щось, і все не просто,
Що ми в собі напевне не одні,
І що ставок — є ніби антиострів.

Ми — антигреція (країна островів),
Країною ставок лишаємося нині.
Так захід я у роздумах зустрів,
і ті думки були сумні, осінні.

Я знав: за осінню є зазвичай зима.
Я уявляв: вона ставок накрила.
Метафора помре, розкришиться сама,
Не тьохкне, не підніметься на крила.

Бо кригою урівняний ландшафт,
Сенс спрощено, побілено пів світу,
Забуто все, що б де хто не лишав...
І я озвав, і я звернувся, свиснув:

Ми разом тут, та не становим єдність —
Нас бачать риби знизу догори,
Качині лапки риbam є кумедні...
Мене не слухали. Я не договорив.

Їжак уповз, синичка зникла, марно.
І я карасика маленького ловив.
Той мене бачив — ліву ніжку й праву,
Та не підозрював наявність голови.

✦ ✦ ✦

Коли віртуальність дратує,
Константи та релятивізм,
Згадаю, як воза вивозили із
Болота. «В колону по троє,
Примкнути багнети і бігати строєм...».
Комп'ютер — це щастя. І дрон, і безвіз...

Коли у кишені нічого,
Відсотки не сплатиш, не вип'єш вина.
Я знаю про гроші: десь є вони на
Рахунку єврея смачного.
І він не втече, щойно вистрілиш в ногу,
І знов розквітає на серці весна.

Коли навкруги ідіоти,
Не мужні мисливці, не чесні жінці,
Згадаю, що ми ще тупіші, ніж ці,
І сумно радію аж доки і доти
Є блазень новий — президент у голоти,
Мов муха сидить на щоці.

Коли опускаються руки,
Втома стискає, тьмяніє мета,
Я знаю: відкладена помста — не та.
Я згадую ці і колишні наруги.
Так просто москва не згорить без напруги!
І віра яріє, і воля верта.

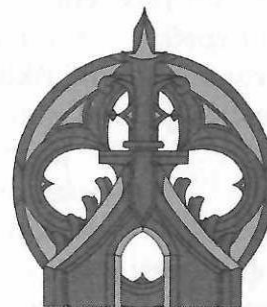
Сліпило сонце, а нюанси люблять тінь.
Дива чигають там, де небезпеки.
В конторі Бога наші долі — теки
У шафах за рахунком поколінь.
Там є загублені, забуті і далекі.
Я б відшукав свою, якби не лінь.

Там чорна є помітка і червона,
Якою Бог спрямовує «в архів»,
Що поруч пекла дивом не згорів,
А з ним (для рими) не горить... ворона,
Призначена уторцям для гербів
(Голів турецьких і німецьких слів
До біса в кожного циганського барона).

На сонці слави «істинного Я»
Не розрізнити, лиш у тіні смерті,
Де стіни не стоять, кордони стерті,
Під враженням ножа чи нагая,
Чи навпаки — у камері запертій,
На інвалідному візку, вночі о третій
Жахнешся себе, «істинного Я».

І знов «Я» зникне, наче чорна ніч.
Бог теку взяв, та не послав за нами.
Чи істини були страшними снами,
Отарою потвор і протиріч?
Щасливі ті, які не знали —
Не дбали день, не спали ніч.

А ми — нещасні — випити повинні
Все, чим душа страждає і боїться,
Що сталося і вже не таємниця.
У тіні й тиші, прісно і понині
Між Богом в далині і мною на долині.

ІНТЕРВ'Ю СОЛДАТА,
ЯКЕ ТАК І НЕ ВИЙШЛО В ЕФІР

Обридла оборона похоронна,
Позиції без змін,
Лайно політики,
Газетний дзвін,
Зима замизгана,
Бліндаж — предтеча схрона:
Скінчить підпіллям армія,
Війна — терором.

Ні побутових зручностей,
Ні базових потреб,
Дратують безпілотники і РЕБ,
Мовчання артилерії
У відповідь,
І «Мінськ»,
І капості погоди.
У телефоні фото тих...
Хто був... хто є!
«Май» нас прикрив,
«Цинк» здійснював прорив,
А «Футболіст»... «Оле!»
На днях іще заходив.

...
Є слава і ганьба,
Є пекло й небеса,
Де наші душі — зорі.
А смерть —
Її не буде і нема —

То вигадка ментів
Тримати нас в покорі.

А на світанні наснився наступ,
Та розбудили.
Ми під Донецьком,
І відстань на сміх,
І ми їх били.
Були готові,
До скону тіла,
До решти крові...
А ще наснилися
Окремі епізоди,
Як зрадив Захід
Заради згоди,
москва на пальця два
І вата свійська,
Ганьба Дебальцева,
Глум Іловайська,
Авдіївки звитяга,
Мар'їнки герої,
Жертви ДАПу.
Ми — армія,
Яка програла
Власному генштабу.

Забуті пресою,
Запльовані запіллям,
Обкрадені баригами,
Занедбані за вами
Гриземо сіру зону

Останніми зубами.
Що добровольці банда,
Контрактник «Аватар» —
Ви кажете вальяжно,
Ви лежите на пляжі
На Середземнім морі
Солідні і суворі.
А наш Донбас додому,
До тьми повертав
«Бандит» чи «Аватар»,
І «Нуль» тримає міцно.
Нехай уб'є
(він молиться),
Щоб тільки не каліцтво.

Шепочуть кулі
З-під терикону,
Наздоганяють.
(Щурі прудкіші —
У шанцях зграї).
«Порушень тиші»
Щоденні втрати —
Надбання раю.

Шалав шикарних ваб, вибагливої штуки
Не вистачить не ставити питань,
Допоки не опуститься плита —
Над нею голоси, під нею стукіт,
Скрипіння спіритичні, хробаки
(А молитви, латинські і такі,
Допомогли б скоріше, ніж науки).
Бог там, чорт тут,
Дух — птах, у тім'ячко клює.
Є істина у тім,
Що пекло є.

Шик стихився і вщух, а штука шкереберть.
Тобі було буття, яке боїться,
Зарання здогадалося, що смерть

Чатує час, у відчаї чаїться.
Чи виграв, чи програв, тепер гори,
До того горе — спеція, гірчиця.

Запізно закликати «Господи прости!».
Ти не бажав життя, ані страждання,
Ні стресу пристрастей, ні пресу простоти.

Любов одна (єдина краща, ніж остання),
Ще троє тих, хто не забув прийти,
І дві монетки на очах. Прощання.

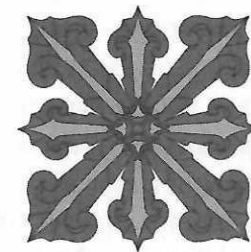
Світ — не театр, але цирк, бо нас виводять
не на сцену, але на арену, не драматург, а
ланіста.

Світ — світло, втім, є ті, хто каже «тло» —
Тінь тіла (відлетить). Чи тліє світ, чи тоне?
Храм чи вертеп (за Шпенглером)
Зі стелею Картоне?
Обчислений неправильно з незвички,
Сотворений колись, а може, вічний?
Мета, чи випадок, чи результат побічний
Рефлексії Творця, чи сон п'янички?

Світ — сума символів і слів
Простих і дивних,
Що ними дане нам життя
і супротивник.
Орли — рівняння, а за цифрами — сирени,
Розсипані зірки — пісок арени.
І ми виходимо туди — попід трибуни.
Волає публіка, свистить на честь прибулих.
Із небуття на бій належить стати.
Бій — вирок і різновид страти.

Кров пульсує, всесвіт б'є у вухах
Барабану рваний ритм утримай
та прослухай:
Ті щити, і ти, і три тривожні рими.
На арені ми не станемо старими!

Череда очей, облич...
Стримуй страх і сторону не сплутай.
Зупинись і в ніч поклич:
«Pater noster, morituri Te salutant!».

Молитися? Хіба Бог зніме біль
Буття без тебе, біль буття з тобою?
Молитися, аби не знати бою?
І не вагатися, коли наказ «Убий!»?
Мук подолання підло уникати
Хробак сумління довгий волохатий
Завадить дезертиру і нездарі.
Так Домінік нам вигадав розарій:
Молитва є ранкова і вечірня.
Бог не скасує біль —
Навчить терпіння.

Народжуються всі у небезпеку з небуття.
Від мін є марними благання наші.
Молитися, аби не бути «Я»?
Або з Причасної не пригубити чаші?
В якій є Кров і Тіло — Ліки від страху!
Молитва мужності. Нема молитви від
загрози,
І Богові не скажеш «підстрахуй!»,
А втім, чого б при штурмі не зморозив...

Мораль —
В обох Звітах
(плюс підручник саперної справи) —
Її законспектуйте собі на папірці:
Ті, хто боялися смерті,
Безсмертними не стали,
А мужньому й могили нема наприкінці.

У людини є три агрегатних стани:
небуття — небезпека — смерть — тільки ці.

Коротше:
Ми з болем народилися,
Ми з ризиком живем —
У цьому зміст романів і поем:

Мила, молися за мене —
До Діви, святих, до Христа.
Бо буде почута молитва проста,
Всі свідчення цьому у лісі зроста —
Роса ниспадає на листя зелене.
Мила, молися за мене.
Та ти не намолиш мені
На жодну хвилину продовжити жити.
Змайстрована плаха і саван пошитий,
Лопата лежить при труні,
І смерть закликає до мертвих на віче.
Щоб вижити смертним — бажання дурні.
Життя не вимолой мені,
Хіба життя вічне...

Цю повість почуй і згадай, як бувало.
Дівчата молились, повстанці, солдати.
Молилися довго, вдавалося мало
Завадити злому, нещастя здолати.

Ці повісті давні — про нас і майбутнє,
Ми все ще солдати, ми завжди повстанці,
У нас є дівчата і Небо присутнє

Над бункером нашим, принаймні уранці.

І наша молитва не змінить нічого
Хіба лише нас (там де серце трясє).
Ще треба поститись, не їсти смачного,
Худі і натхненні ми змінимо все!

P.S.

Нас змінить молитва, ми змінимо все!

P.P.S.

Постом і молитвою змінимо все!

✦ ✦ ✦

Біль зник. Долоні долі виповнені вщерть.
Ціну свою складу Єдиному, Одному.
Так непомітно промайнула смерть —
Кінцева станція повернення додому.
Ознаки тіла теплий вітер стер —
Той вічний страх і нескінченну втому.

Із моря нищості, де човники звият,
Із темряви, що спалахами рветься,
Зі зла, зі сліз і з їхнього злиття,
Що жодного не оминає серця.
З невір, зі сумнівів (якби ж знаття!)
З рук парамедиків, брудних моєю кров'ю,
Попри наказ «живи, не засинай!»...
Смішні мої брати по Приазов'ю,
Життя — це сон,
Увитий жахом і любов'ю.
Я віддаю його, як хочеш — забирай.
Прокинутися можна тільки в рай.

Лиш рай — реальність!
Часом пічка чорта.
Лишаю вам вину, війну,
Мою прострілену аорту,
Мету непевну, головну.
Ви додивіться сон,
Там перемога далі:
Ти орден матимеш, а ти —
Продовжиш у підвалі,

Дмитро Корчинський

Хоч та стаття була моя
(давно присуджена)
А я...

Минув минуле і блокпост при брамі
Царства.
Бригада, номер, позивний... відзвітувався.
Тут хлопці всі, і наші, що
Раніш за мене.
Не знівечені їх тіла, не вивернуті вени.
Мій батько, знову молодий, бере за руку,
І знов мала дитина я,
Йдемо крізь другу
Ту браму, при якій Петро
З ключами,
Ту, що її лякався я
Ночами.

Все збудеться за нею, сум провин
Стече сльозою
Прозорою і чистою,
Не злою.
Там неймовірні почуття,
І кожна думка,
І янголи в осяйних обладунках.

Є третя брама, там Пристіл
Христа і Діви,
Дух віє скрізь
І Бог-Отець із Ними.
Все, що живе,

Минуле знуджене

Завжди перебуде живо.
Бо істину живі не пізнають,
Лиш здійснюють, можливо.

КЛАСИЧНА ТРАГЕДІЯ

Стій, хто сподобав стиль Есхіла,
Яким прославлений сліпий,
Не слухай слів, води не пий
Струмка Кастальського. Несила
Долати долю на письмі,
Не знай закінчення і тилу,
Плануй лише наполовину,
Не віруй в осінь навесні.

Страшне пророцтво зрештою наснитися:
Вб'є автора сюжет і перепише.
Лунають паузи, дедалі хор тихіше,
Класичні тексти — міни на полицях.

І як Софокл карябав стилем віск,
Нас нищить щось, що вище і сильніше.
Лиш незнання нас пестить і колише,
А ще ми — літери, написані для всіх,

Хто прочитав, бо ми і є фінал
Трагедії трагедій, ми — печатка,
Втім фатум повертає до початку:
Хто народився, той уже сконав.

І ми, як той Едіп, тікаючи пророцтва,
Здійснив проречене, впроваджуємо долю,
Коли їй протидіємо і кров'ю молодою
Зволожимо стерню, яка поросла

Ростками, що крізь скошене ростуть —
(це заяложена метафора заміни,
оновлення), та ми згадали міни —
Класичні тексти, — в тому їхня суть,

Що вибухнуть вони. І так завжди:
Трагічна доля глядачів трагедій.
Катарсис — то пусте, втім публіка комедій
(що скіфи ми, що греки, що жиди)

Навряд умруть кумедніше, не знаю.
Померла піфія — нема в кого спитати,
Померли музи — нам лишаються цитати.
Колона храму перетворена на сваю

Фундаменту нових літератур.
Ти звідти утікай до жанрових глибин,
До таємниці Дельф, до величі Афін,
До Вавилонських стін або до міста Ур.

Там кодекс пролистай чи розгорни сувій
«Царя Едіпа». Кожний і зненацька
Безчестить матір, убиває батька —
Це доля людства в ницості своїй.

Трагедія згвалтована, а віденський
«Софокл» —
Що пацієнт собі, а нам оракул,
Що сні свої записує щоранку,
Допоки не розвіявся пісок

Нічної пам'яті, «Едіпів комплекс» пише,
Високе опускає нижче живота.
Він страшно мучився, а Піфія ота,
Можливо, вижила і вчить, лише тихіше?

Лише страшніше. Ми не чуємо її,
Не розшифруємо дивне бурмотіння.
Цивілізація занепаду, осіння
А ми весняних квітів крадії.

Все марно, їх нема, вони зів'яли.
Немає виходу, а доля нездоланна.
Хіба іржава бритва, тепла ванна.
«Який актор вмирає!» — всі заяви.

Він плакав і казав: «Який актор!»,
«Який Едіп!» — ще міг би простогнати,
Він і Софокла грав, і мав би знати,
Що там наприкінці співає хор.

Співає хор, мудрує Евріпід.
Коли кінець прийшов, скриплять колеса:
На мотузках спускають бога Зевса.
Він все рятує.
Але там — Аїд.

ПЕРУХОМІСТЬ НА НЕВАГОМІСТЬ

Же днесь уранці, коли сяде сонце
І запалають хмари, серце, запобіжник в
голові,
Чи на світанні ввечері, у полуденній млі,
Тоді я все, всього себе, всіх вас і мляве “так”
Відкину.

Далі

Буде

НІ.

І ось такі об'яви на стіні:
«Квадратні метри поміняю на загублені
хвилини»
(в'язниця не злякає мешканця могили),
«Безпеку поміняю на свободу»,
«Пенсійну перспективу на пригоду»,
«На долю здобичі — прибуток (без
доплати)»,
«Втечу в розбійники і не піду в солдати»
(бо прокламації слід римувати просто),
«Міняю демократію на Царство
Небесне» (пекло гріє, та не світить)
«Продам квартиру, орендую всесвіт»,
«Розподіл влад віддам за капелана,
Чи за отаманів за двох, якщо замало,
Плюс виборчу кабінку, аби місця не
займала»,
«Міняю кабінет на бункер під землею»,
«Шукаю зірку, щоб іти за нею»,
«Куплю одеську митницю і крадену

машину,
Сенс існування, трошечки тротилу»,
«На люльку проміняю жінку, як належить»
(це ж ми трусили Царгород, палили Білі
Вежі,
Це ж ми стріляли в вікна
З куркульського обрізу!
Ви вдень над нами зверхники,
А ми — вночі і знизу!),
«Продам комп'ютерних примар,
Фейсбук і мережеву флору,
Придбаю квиток на літак
І ніж висувний для картону»,
«Ласкаво просимо в революцію,
Знижки на все!
У нас самовивіз, доставки немає і не
Дзвонити після обіду. Питати мене».

НА ТРЕТЮ КНИГУ ЦАРСТВ

Гора Кармель, на кармелітський
кляштор
На дах два шекелі деруть за краєвид.
Сюди б гармату — панувати над
ландшафтом,
Все добре видно. Бог — артилерист,
Прочан отари розстріляє чудесами,
А я Його шукаю, я турист —
Збирач розчарувань.
А чи той самий
Тут був пророк, що мав ім'я Ілля?
За ним гнались язичники і я
За ним іду, а зовсім не за вами,
З гори в пустелю. Відчай, торжество,
Жорстокі сумніви наповнюють єство.
На скелях янголи, під ними змії.
Ось сильний вітер пересуне схили

Піску. Суглоби вирве...
Не у вітрі Бог.
І землетрус розколе землю.
Вібраціям, як Богу внемлю.
І не почую... Ні, не Бог.
І виникне вогонь, і спалить небо,
І очі витечуть, вглядаючись дарма...
Не сонце Бог і не п'їтма.
І раптом — як описує Ілля —
Що било зовні, а в душі кололось,
Затихне і закінчиться, і я
У тиші теж почую Голос...
Ілля і я почуємо удвох
Пронизливої тиші голос —
В ньому Бог.

Лупцює хвиля скелю чи
Отак її підступно пестить, ніби
Приспати хоче, а тоді скалічити.
На скелі — німфи, а у хвилі — риби.

Там німфи сплять, де камінь б'є вода.
Тіла вологі бачити — заплющуй очі,
Почути їхнє дихання — засни. Не піддавай
Ти сумнівам видінь — побачиш їх щоночі.

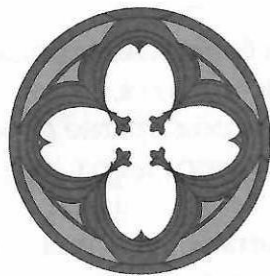
На скелях німфи сплять уже дві тисячі
Століть, відколи вік скінчився німф.
Бо скелі теж є хвилі —
Не попсові, з пляжами і зойками дитячими, —
Мов геологія, поважні, вічні, ніби міф,

Що підняті були, а нині осідають.
Початок в них життя, секрет творіння,
У тінях скель схід прагне просвітління:
В ущелинах даоси йдуть до дао.

А Заходу метафора осіння
Все ще висить, неначе корабель
Над часом, понад хвилями з каміння,
Що створені вогнем, затиснутим в землі,
І розсипаються в пісок (що ним я
Будую башточку на березі, допоки не змели),
Як гори водяні, лишаять шумовиння.

Всі скелі будуть вирівняні в штиль
І розпадуться, а вода — на кисень і на
водень.
Згорить підручник той, що це доводить,
Час, простір, «Я», що їх, мов одяг, шив.

Частинки кривдять числа і у тому
Зникають виміри — «ікс, ігрек, зет і ель».
Так Бог стирає нас, Гомер долає втому,
Так німфи прокидаються для хвиль нових і
скель,
І кораблі ахейців повертаються додому.

ІМПРЕСІОНІЗМ

Переклад доволі слабкого вірша
Мандельштама. Слабкості збережені.

Митець за мить намалював
Глибокий паморок бузковий
Дзвінками фарбами і знову
На полотно, мов струпи, клав.

Він усвідомив густину
Олії. Літо запеклося
В його ліловому волоссі,
А задуха йде в ширину.

А тінь, а тінь ще більш лілова.
Свисток — батіг — сірник загасне.
Ти кажеш: кухарі навмисно
Готують голубів для плова.

Про гойдалку ми здогадались
Та недописані вуалі
У сутінковому розвалі
Вже джміль дзижчатиме надалі.

Як встане з-під снігу весна,
Втечу від вітчизни-пітьми,
Родини, роботи-тюми,
Оренди квартири-труни.
Остання чи перша — нарешті весна!

Здобуду баского коня,
На ринку його не куплю,
Під ранок його не вкраду,
Цеглиною вершника вцілю.
З-під ворога злого
Я доброго маю коня.

Триматиму зброю в руці.
Хай забороняють закони,
Щодня засідають суди,
Лякають лягаві людці.
Легко на серці, як зброя в руці.

Я стану на шлях у степу,
Долатиму рів на шляху,
Не зважу на кроки позаду,
Попереду бачу мету.
В небо продовжиться шлях у степу.

Я вирину, я встану, я прийду.
Я прагну влади, я люблю біду.
Якщо не покладуть при спробі втечі,
Тюми не хочу більше без вини,

Дай Боже абсолютної свободи,
Дай Боже нескінченної війни,
Коли я вирину, повстану і прийду!

Геть сумнів і сум,
Доки дух не зачах-
нув. Б'є сонце по нервах,
По сонних очах.
Сніг тане в калюжах,
І в них тоне страх,
Свіжі, мов квіти,
Кров і бруд на руках.
Це чудова, жорстока весна,
Як у снах.

Експлозію гарячих кольорів
Тлумить молочне небо.
На листопадовому тлі так тліє мить,
Не треба

Шукати в шурхоті
І вештатись щодня
Буттям опалим.

Вмирає рік
І смерть його прекрасна.

Хай лихоманка жовта,
Помаранчева короста,
І на кленовім листі
Брунатні плями.

Вмирають всесвіти
І це цікаво.

З ними
У чорні отвори провалюється простір,
Час осипається,
Спалахує частинками,
Зірками надновими.

Вмираю я
З народження, і досі
Між літнім сном
Зеленим (сни зелені)

І білим саваном,
Що на мені й на сцені
На світовій,
Де осінь.

ВІЙНА НА КАВКАЗІ

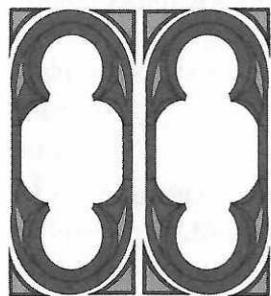
1.

Корови на дорогах,
На узбіччях — в чорному жінки.
Комахи — кулі:
Надокучливі, жалкі.
Руїни тут природніші за ціле.
Дві біснுவаті б'ються,
Глядачі хто де присіли.
Чоловіки зі зброєю в руках,
З поразкою на плечах,
Зі зрадою в очах.

2.

Вже припікає сонце.
Ми як на долоні.
На вогневій позиції чоти
Пасуться коні.
Здичавіли.
Висоти і дерева — сектори стрільби.
Позаду ліс (для відступу), дорога.
Трава, каміння — все яскраве і просте.
Присутність смерті спрощує.
Не зосередити уваги.
До елементів спрощена свідомість.
Як елемент свідомості — 5,45 калібром Alter ego.
Все мимоволі підсумоване (погане відчуття).
Патрон в патроннику. Коней шкода,

Коли почнеться бій.
Смерть або біль
Зупинять світ
Яскравий і простий.

Відкритий простір перебігти,
Обережно доторкатись небезпеки.
Зіграти страхом. У ніщо нізвідки
Втекти, щоб наздогнати. Вбити смерть.
Ненавість пестити. Ненавидіти те,
Що є наприкінці крізь ґрати у віконці.
Не є вином полишене на дні,
Лиш те, що переповнює,
Що лється через вінце.

Екзистуючи зовнішнє спостереження,
позбався відчуття марнування часу. Досвід
очікування є необхідною складовою ваги,
що її необхідно накопичити за життя, щоб
взяти з собою в могилу.

Все спостережено, враховані повтори.
Заздалегідь обрізані стволи,
Переспоряджені патрони.
Та я кажу собі — звали,
Недобре просторікують ворони.
Хвилини у під'їзді тягнуть жили.
Перечекаємо — не те вже пережили.
Нарешті шурхіт шин
І від машини кроки.
Його просили, він не відповів.
Так на в живіт з обох стволів!
Все менше днів, роки короткі
Тротилю, засідок, пожеж.
На все свій час і свій авжеж.
Десь накопичиться вага,
В лице дихне стара яга,
Фарт забере, ти теж
Колись увечері
До темного під'їзду
(перш ніж туди зайти)
Не зазирнеш.

Морські піхотинці з обличчями римлян.
Хрестові походи продовжили танки.
Впав Вавилон, били залпами рими:
Виверти банків — штабні забаганки.
Нафта палає, пустеля пече,
Річка історії стрімко тече.

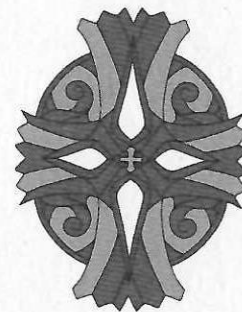
Юнаки бородаті з очима пророків
По черзі уходять в тротилловий ирій
Від західних марень і східних пороків,
По вірі жорстокій і не зрозумілій.
Смерть пестить коханців своїх
Вимогливих і молодих.

Нічні перехожі з очима в себе,
У стіну, де ми оступились і стали,
Ні сура, ні хрест Небеса не несе
Стомленим свідкам посмертної слави.
Бляшанки на цвинтарі, биті пляшки
І душі померлих — пташки.

ПОРОЖНЕЧА

Було і буде: вершник на шляху.
Тяжкі тисячоліття прогорну. Позаду все,
Попереду порожньо, лиш в порожнечі
ширяє ідея
Про вершника на довгому шляху.
Ідею вершника міркуй порожніми ночами,
Вдивляйся в порожнечу до нестями.
І очі не помиляться в шляху
Через міста, що треба підкорити,
Крізь армії, які перемогли,
Через моря, які перегребти, —
Є тисячі вершин, готових відступити.
Для тебе порожнечі вже нема:
Там армії, ліси, міста, моря.
Спіймати вершника збіднішала душа.
Душа — для вершника, а тіло — для сідла.
Стрибок в сідло, нагайкою коня,
На пояс шаблю і каламаря —
Геть всі із-під копит! Бо порожнеча —
Єдина нині подруга твоя.
Згорає дім, і швидко мре рідня,
І жінці зраджуєш зі справою — здійснити
Ідею вершника на вічному шляху.
«Надовго прощавай, я до походу йду
Міста перетворити в порожнечу,
Пожежами затьмарити зірки».
Злітають в небо списані листки,
Вмирають вороги, і друзі не потрібні,
Коли твій мозок наростав навкруг ідеї

Про вершника й дорогу головну.
Сховався, а чи вдався ти до втечі?
За тебе, хто веде твою війну?
Марнота все і вітер в порожнечі:
Немає вершника, порожньо на шляху.

Минуле знужане

ВІЙНА В ПРИДНІСТРОВ'І

З собою паспорт, ніж тупий і гепнути
дверима.
Залишити весь жах казенних коридорів,
Важку любов батьків, п'ястук дільничого,
Районних прокурорів.
У волю увійти, зробивши крок з перону
В спітнілу тисняву загального вагону.
Мороки по штабах в Тирасполі два дні:
Вважай, знайшов собі притулок на війні.

В завітчаних садах тече війна неквапна,
Мов життя
В забутому селі,
Де бруствер, мов паркан,
Землянки — бліндажі,
Селяни в камуфляжі — вояки
Стріляють в сад ліниво
І отримують із саду.
Лиш інколи заходяться вночі,
Тоді повітря переповнене залізом —
Колись воно зупиниться в тобі.
Життя бринить, мов звук басової струни,
Й уперше молишся,
Аби якась рука
Струни торкалась знову.
Війна в саду — тут є щось підставове.
Смерть присутня і тихо дихає в лице.

Коли тебе з позицій змінять

Підеш по вулицях, іще не взятих ворогами,
І зрозумієш, що є три підстави у буття:
Смерть, зброя і жінки
З засмаглими ногами.

Війна триває, але є такий глибокий тил, де
ніхто не знає, що існує фронт.

Крізь краєвиди сосен і берез
По призабутій колії йти тилом,
Щоб рейки познайомити з тротилом,
З терористичним умислом чи без.

Весінній ліс — холодні кольори,
Ознаки міста в лісі передмістя,
Ось крапля крові на торішнім листі —
Передчуття минулої війни.

Хтось різав руку клястися на вірність
Ідеям осені чи напрямку стрільби.
Всі клятви гідності — у проміжках ганьби.
Блідого сонця прохолодна милість.

Я намічаю рубежі, мандруючи Поліссям,
Я обираю цілі, як гуляю містом.
В наплічнику протипіхотна міна.
Передчуття війни — війни причина.

Настане час, коли у нас прозріють очі,
Сто з'їдуться на прю тієї ночі.
На імена розкрають Яворницького
тримонник,
Старшина вийде з глибини портретів
темних,
Переступаючи важкі фігурні рами
(хтось легковажно в галереях їх повісив),
Для цього малярі їх малювали,
Для цього кобзарі їх римували
Сльозами ангелів і пазурами бісів.

В музеях трісне скло
Над зброєю старою,
Руків'я радісно торкнеться
Ще не одвиклої долоні,
Заграє зголодніле лезо,
Іржа осиплеться з меча,
А шаблі досконалий вигин
Спітнілий вигин шиї до плеча
Геометрично тонко перетне.
Тебе шмагатимуть, стрілятимуть мене.
Сто з'їдуться, палатимуть міста.
Бандура, бубон і сопілка —
Там буде музика проста,
Там буде бійка, в поєдинках
На піки надягатимуть серця.
Летітиме розкішне полювання,
Жупанів блиск і сяйво хоругв,

Настане час відплат і перемог,
Смерть святкуватиме. Потреби
В металі гострому зростуть,
А ціни на життя впадуть.

І знову панувати будуть козаки,
А свинопаси стануть пасти свині.
Ти чуєш звук далекої сурми?
Пожежі бачиш відблиски бліді?

На мить прокинься, повернися на живіт.
Молися, хлопе, аби сон твій не відбувся:
Пан від'їздив на триста літ,
І ось він повернувся.

Долина. Лине ніч-ніщо під дощ,
Де ділить доля плевло і пшеницю.
Грозиться громовиця. Гріх наснитися
Й забудеться. Загубляться за зливою зірки
—

Ведмедиця. Велика та мала. До мене та
Від мене ця. Вода веде туди, де не дійти.
Там пісню підсвідомості висвистують вуста,
Сум смерті стримується страхом висоти.

Долина. Дощ. Душа дола the death,
Підступні англосакси днесь є десь
Неподалік, бо дощ, долина, spleen
Їх відкрили. Краплі стукають по склі.
Не бійся — бий! Прокинься і карай!
Сон — консонанс, а скрізь accord to cry.
Все — звуки, знаки, риби і раби,
Співзвуччя — значення (чеченці і ченці).
Ми мріємо, ми маримо, у мороці мерці.

БІТВА НА СИНІХ ВОДАХ

На Синій воді все було так давно,
Що ніхто не згадає,
Де саме, чи справді, коли, проти кого, кому.
На синьому Небі загиблі —
Хто в ирію, решта — у раю,
Відлуння від відблиску, тіні відбиток, висновок
сну.

На Синій воді, там де орди зійшлися з
полками,
Де падали стріли, а нині спадає роса,
Де долю схопили, де славу знайшли, де поча-
ток поклали,
Там поля осіннього пісня проста —
Молитва, яку спонукає коса,
Відспівана буде й над нами.

У сповідь предсмертну трави,
У шепіт вечірнього вітру
Хто б вслухався? Тільки не ви.
Пташині сліди у води і неба сторінку відкрити
Читаю не я і не ви.

На Синій воді ліс навчився помститися степу.
Меч подужав стрілу. Ніби блискавка била
Литва.
Слава зблисне на мить — на страшну і веселу
Й над Поділлям дощем проліта.

Диявол впику прощі вигадав туризм.
До Риму варварів привозять літаками,
На щастя, без мечів — із селфі-патиками.
В готелях є фуршет, нема колишніх тризн

По варварських вождях (нема у них вождів)
Сумирні перед паспортним контролем.
Він паспорт вигадав, кравчити вільним
кроєм,
Він знав, що більше фокусів, ніж див

Жадаємо. І він їх породив.
А вдалині від Ватикану й Тибру,
Де пів орди туди і звідти пів орди,

Отару рвуть збиткову, непотрібну,
До давнього Вергілія волаю: «Проведи
Мене, мов Данта, крізь пекельну прірву!»

ВЧОРАШНІ ВАРТОСТІ
(найкоротший довідник)

Гонор — хіба у старих словниках, у дужках
(застаріле).

І це не істерика перед халдеєм
За неохолоджене пиво.

Це зневага до вас і до вашої власності,
І ще трохи тілесних ушкоджень «середньої
тяжкості»:

Це кров? Це барсетка? Це зуб? Де це я?
Ало, це міліція?

Вітчизна — це чи «підготовка до втечі»
(штрафний ізолятор), чи числа, чи речі, чи
«Розпалювання міжнаціональної ворожнечі».
Двері додому — де «вхід заборонено»,
Дохлий ВОХР під табличкою «під охороною».
Лісопосадки, дороги, поля,
Розшук, слідство, зима.
Суд, апеляція, пере-проплачена-кваліфікація,
Вічні питання на сірій стіні:
Де взяти, де діти, так або ні?
Вміння уникнути відеостеження,
СІМ-картку змінити,
Позбутись сім'ї,
Свідків, відбитків,
Себе та її,
Так, аби ні!
Патріотизм спонукає частіше міняти міста та
квартири.

Вітчизна — «незаконне збройне
формування», доки не зловили.

Віра — від десяти до п'ятнадцяти або
пожиттєво.

«За попередньою змовою, група осіб» і
одразу на Небо.

Бо блюзнірство пороку і хочеться хоку,
А зовсім не ямб:

Церкви переповнені,
Тюрми порожні:
Нема християн

Жевріє віра, мов кілька жаринок в кадилі.
Достоту
Дим не дістане Небес.
Пусті молитви і безсилі жуєш заялуженим
ротом,
Не зглянеться Той, Хто воскрес.
Мерехтять хтиві мрії і не віриш Марії,
Аж раптом стоїш перед Нею з маленьким
Христом,
Мов облитий бензином,
Тремтиш сірником.

Зловісно мають місце, і ростуть,
І ширяться чуття, перетікають
У чорну логіку буття, куди тікають,
Звідки йдуть.
У черепі мене нема (не кидай камінь).
Я весь навколо, я — воронка в океані.
Там риби, хвилі є холодної води,
І шумовиння є, у шумовинні — кораблі.
У небі хмари, мов міста, а на землі
В містах вночі вогні — немов зірки.
Я — хвилі, я — дерева, я — поля,
А в черепі — лиш смерть моя.

Коли з'єднаються Меркурій і Юпітер,
здійсняться прадавні пророцтва. Тоді у
пустелі, стомленій сміттям старих істин,
постануть нестерпної сили нові почуття.

Ірод поб'є немовлят, віру присплять
фарисеї.
У трьох йдемо за таємничою зорею:
До стайні, де народжується Бог,
Де небо і майбутнє темне, бо
Не висловлене Слово, не сотворені Діяння,
В руках дари, в серцях передчуття:
Чекає слава, зрада, страта рання —
Символіка Ягнятка і куща,
Що не згорає, — стверджує Писання.

Спрямуємо по тому хід на Схід
Гортати гори, рахувати зорі.
Чекають на дива закохані та хворі,
Жахаються знамень, тікають від
Зловісних снів,
Що сняться пастушкам — бійцям
наполовину.
Палають написи в екрані на стіні —
Пророцтва проявляються в новинах.

Та нині Захід сам примножує зірки,
Орбіту визначає їм стаціонарну
Складні обчислення, вибагливі гріхи,

Ідеї всупереч священному Корану —
Дари волхвів, що звідти йдуть сюди,
Ступають в наші відтиски-сліди,
Терзають пам'ять, мов криваву рану,
Руйнують «МИ», каструють «Я»,
За помилкові раження, нещирі каяття
Приносять нам у давнину примарну:
Ми Згадуємо Діву і Дитя.

Я люблю життя, як вдалий жарт,
як сентенцію, як красивий удар. Я
помиратиму з цікавістю до процесу.

Церкви бабкам! А ви
Моліться на дорогах
Так: Я вірую в Дорогу.
Я вірую, що вже не поверну,
Відлежуся хвилину на узбіччі,
І, зализавши рани, поповзу
До обрію.
Коли дорога впреться в обрій,
Полізу в небо, бо давно
Мене приваблювали хмари.
Нехай не будуть більше нари,
Ні загразоване вікно.
Зірки примушу перемогу провістити,
Під прикриттям птахів кордони перетну.
Спокусі спокою мене не спокусити:
Я вірую у зброю і війну.
Я обійду по хмарах скрізь
І, падаючи з неба крізь
Холодну вранішню вологу,
Хай голову розчавлю об дорогу.

Я вірую, що життя ще полюбить мене, а тоді
я не роздратую смерть страхом.

Настане день. Нас зосередять на краю
долини.
Гора Мегіддо над долиною. Долина і гора
Лише залишаться від всесвіту,
Від часу — менше дня,
Від людства — лиш чотири штурмові
колони,
У кожної архангел на чолі,
Навпроти — легіони сатани.

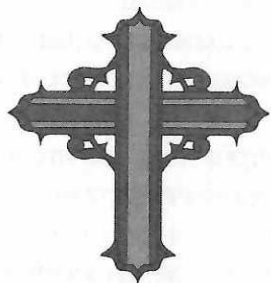
Хто чим озброєний: он той стискає камінь,
Конячу щелепу, той — бритву, там праща,
Балончик вживаний,
Пощуплений ланцюг (з цим я),
Ті будуть бити битами, колотимуть
ножами.
Ми всю історію чекали цю війну.
Я вірю в Бога, бачу сатану.

Я бачу ворога. В крові моїй киплять
Колишні війни, битви, бійки, сварки,
Від Каїна і Авеля, Остапа та Одарки,
Ахейців і троянців, миші проти жаб
(їх Лукіан змагатися примусив)
І англобури проти франкопрусів.

Настане день і скінчиться раптово,
Не стане ніччю — темрява розірвана
васалами Христа,

Не стане світлом — контратака зла,
І стрій розсиплеться, не виконає Слово.
Жах в животі і смерть перед собою:
Не подолати відчаю і болю.

І зійде Бог тоді на поле бою.
Вони завмруть, і з ними ми,
І крила ангелів, і пазурі п'їтьми.

ПОЗАМИНУЛІЙ ВІТЧИЗНІ

През прозу прогризається пригода.
У шепоті вірші ворущаться. У тиші
Шопен шепоче: перші — щасливіші,
Що щем по Польщі проща перепише,
Заграє за забави, за заграви,
Заки зерно в зигзиці не забрали...
Повстання план скасовують гармати.
Панянку пенкнуну марно пантрувати.
Вечірній чай, читання час чарівний.
Чатує відчай — ніч в очах царівни.
Мене мине на мілині і млість, і милість.
Старих стріляли москалі. Малі молились.

РОЗДІЛ ПУТІВНИКА ПО РИМУ

Для Риму принцепс. Варварам тиран.
Турист у Римі — СТРАВА городян.
Весталка Рим римує на світанку.
Увечері вдає офіціантку.

В обід п'є к'янті. Не рахує конто.
У телефон відповідає «пронто!».
Понтифік злий на телефон, сама зла.
Вона не винна. Зовні зимно. Змерзла.

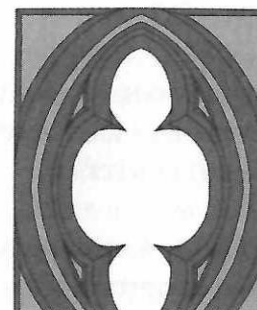
Вона сидить біля вікна і дивиться, і досі
В руці страждає телефон. У Римі осінь.
У рамі Рим (руїн рожева жменька):
Там дотик пензлика притлумлено-
жовтенький

Пожвавлює пейзаж, і оповідь, і риму.
Над Форумом пташки вістують суть незриму.
Поміж деревами і вежею нуртується повітря.
Бринить історія прадавня і новітня.

Верну весну, а Весту — вже ніколи.
Рим рятували рештки, рими, не прокльони,
Платоспроможність варварів і милість,
Коли Сенат і популюс молились.

Тут школярі не січені, тож голосно кричать.
На Ромула подібне плаче дитинча.
Вовчиці молока нема в меню,
У храмі не підтримують вогню.

Поміж деревами і вежею ввижається живе.
Вражає Рим — десь там, а тут — живе!
Ви бавитеся ним, а я йому належу.
А може, то дерева пестять вежу?

Не варто дошукуватися глибин сенсу.
Там порожнеча. Але й порожнеча одразу
заповнюється для нас новим сенсом. Коли
чернець захотів надати глибшого сенсу
дніпровським кручам, він викопав печеру —
утворив порожнечу. Відтоді ті кручі святі.

Коли чернець — аматор порожнечі —
У кручі викопав печеру, хто б вгадав —
В нас — виповнення сенсів,
В них — предтечів?

Ми виповнили сенси, тісно нам —
Печери переповнені кістками,
Завалені землею і сміттям.

Простую берегом, я маю порожнечу в голові.
У животі я маю порожнечу.
Шукаю кручу я.
Лопати тиснуть плечі.

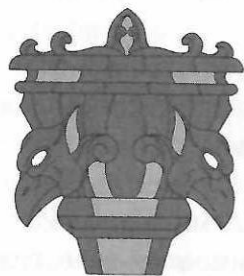
РОЗКОПКИ МОГИЛИ ДОБИ БРОНЗИ

Ми відкрили поховання (перше з десяти),
Забрали стелу, зламану вагою
Тисячоліть, щоб їх торкатися рукою,
Крихких кісток торкатися, скрести
Ножем, доки земля не пересохла,
Допоки глина жовта і червона вохра...
Вапняк, вугілля чорне, попіл, вохра —
На цих одвічних символах нога моя стояла.
І сонце — символ себе і всього — всі дні пекло,
І символ вічності — вода — не рятувала.

Все позначали знаки. З нами був
Святий Отець. Він полишив нас попри
необхідність.
Що він увіз з собою — Дух чи Милість
Господню? А метафора Його — блакитне небо
Вкрилось хмарами-думками,
Плавучими примарами над нами,
Щоб ними сенс перебирати без кінця
Розритої могили і від'їзду панотця —
Гри символів загубленої міри.
А з неба падав дощ,
В який ніхто не вірив.

І хмари били блискавками степ,
Все ближче, все гучніш громи гриміли.
Це ми були мішенню у могили!
І стало ясно, що існує Бог,
У небі є душа, у ямі таємниця:

Ні розгадати, ні згадати, ні зректися,
Ні відірвати погляду, тікаючи додому,
Коли краса і страх
Єднаються в одному.

Під римою завжди живе любов
Або ненависть. Що б ми не співали,
Пекуче під холодними словами,
Та те, що тліє там — теж є любов!

Любов — буяння біології. Білок
Притягує білок — субстанцію склизку,
Утворення пептидного зв'язку,
Як вчить нас аспірант чи цілий док,

Втрачається молекула води
Для пари кожної амінокислоти.
Хоч як складні сполуки — непрості,
Життя — це хімія! Вергілію, веди

Нас нижче. Філософський камінь —
Тепер міндобриво. Є смерті еліксир.
Ще нижче — атоми. Взаємодію сил
В одну теорію зведуть найближчими роками,

В теорію всього — у Вавилонську вежу,
У Вавилонський бублик — віднайти
Частинку Бога. Справжньої мети
Знамення, значення пізнати не належить.

Суперсиметрія, вся фізика частинок,
Тремтіння струн, секрет констант,
Фотони зорь і кожний квант
Стоять на аксіомах старовинних.

Все в Світі числа, всюди Піфагор,
Все математика. Народжують рівняння.
Матерія у функціях чаїлася зарання.
Континуум множин, площин фігур.

Нуль, одиниця, сума, порожнеча —
Все зводиться до символів незримих,
До їх організації у рими.
Геометрична гра — метафорична.

Від себе лезом ніж, подалі від біди —
Вчить Піфагор, — вправлятися на арфі,
Чомусь бобів не їсти, бо неварті...
Під римою любов живе завжди.

ВІТАМІО ЗАПОРОЖЦЮ З СЕМИ ПОЛКІВ

В набої спорядити дідового гніву
І пошесть повеней — повстань на панську ниву,
Прокляття пращурів пригнічених трьома
Століттями покор, подерті ризи —
Все у стволи впихнути (хай тюрма!).
На смерть приречене життя — ніщо не ризик.

Два постріли лунають посеред села.
Там, де генделик, старосвітська сценка:
Майор міліції упав, кривава змійка
Повзе асфальтом. Все. «Швидка не довезла».

Село невротизує зле УБОЗ.
Облава вдала. Знайдено підоз-
рю-ва-но-го. З ним — що служило за
Знаряддя злочину. На знак здолання зла
Триває урочиста літургія протоколів,
Сім тайнств допитів-тортур під хор прокльонів.
Відновлення законності — танок
Навколо ідола, що прагне бути Бог.
На хаті обшук — хтивий ритуал.
Разок побув людиною
В ту мить, коли стріляв.

Як все було до і чим буде після,
Так нині в пустелі, де скелі навмисно
Поставлені струнко стирчати з піску,
Щоб мати метафору моря суху.

Вечір і вічність, вітер і вівці —
Це доля і тема для скарги на скрипці.
І водить смичком по єдиній струні
Рука бедуїна Алі.

ЗЕМЛЯНИЙ ФОРТ ТОТЛЕБЕНА

Найкраще мріяти на контрескарпі
Земляних укріплень Лисої гори.
Лягти в траву, ловити звуки лугові:
Всіх цих пташок, дрібних комах
І вітер у низьких кущах,
Синхронно з небом перемріювати плани і
примари,
Щоб накопичувались образи і хмари,
І щоб загрожували зливою чудовою, страш-
ною,
Близькою блискавкою, жертвою — тобою.

Нема нікого. Я єдиний захисник зарослих
зеленню ровів
Або нападник самотній. Заблукав, на вал
забрався — значить, захопив.
З лозиною в руці між масами землі,
Колись вантаженої кимось на вози.
Прокопана потернами,
Полігоном боронитися від гаданого
страху,
Тінь коменданта, тіні тих, що він їх стратив
(тут вішали колись) ховаються в листві,
А вороги, яких чекали, так і не прийшли.
Ніхто не підступив, Тотлебен вмер, форт
застарів.

Минуло дві війни, три хвили забудови,
Гора вціліла, заросла, залога знову

Складається з мене, пташок-підлеглих, хмар,
Тінистих мрій, і ми ревнуємо до пар
Заблудних, до дітей забіганих, до дядька,
Що тут пасе шість кіз за розпорядком
Вже років сто — сто п'ятдесят.
Ще всі пости стоять, десь я
Сюди поставлений вертаюсь, мов на службу,
Щоб падати в траву. А восени — в калюжу.

Відкритий простір перебігти,
Обережно доторкатись небезпеки,
Зіграти страхом. У ніщо нізвідки
Втекти, щоб наздогнати. Вбити смерть.
Ненависть полюбити, знати те,
Що є наприкінці, крізь ґрати у віконці.
Не є вином полишене на дні,
Лиш те, що переповнює,
Пролите через вінце.

Жне жнець життя, ждуть жита жорна,
Коса не кришиться, коваль не згасить горна,
Був білий день, ніч буде чорна.
Ознаки Заходу залиш, забудь закони,
Зламай замок, забий змію, закінчуй змови.
Заки заграви і зірки запалять знову —
Тікай в паломництво, у поле, у відмову.
Час зупинився в полі між містами,
Смерть спить і уві сні торкається вустами,
І сниться їй ніхто ніде...
Кордони проповзеш, як звільнишся обозів.
Нема майна — нема неврозів.
Пісні народні — не про те.
Паломник молиться в дорозі
Дійти і впасти на порозі
Святині, явленої в Бозі,
В піснях прославленої, в прозі,
Що дивом збереглася, що
Засвідчує, спасає, світить
І тисячу разів і сто
Підійде смерть і не помітить.
Вірші найкращі — ні про що.

Язичницькі ліси, монотеїзм пустелі,
Безвір'я міст, містичний океан —
Ми все пройшли в паломництві веселім,
Куди колись і я мощами накивав
До власної труни з родинної оселі.

Ідеї поділили, наступали на слова,
Розбили образи, паслись на смислах,
А смерть себе зі славою сплела,
Труна — це теж така собі колиска
Майбутнього життя. Первісного села

Хатинка ліплена — уже фундамент вежі,
А вежа є у кожного, блудниця і стіна —
Свій Вавилон всередині і небеса не свіжі,
Молитва не пролита, істина пісна,
Замало захвату і забагато їжі.

Тьмяніє небо та палають хмари,
Згасає зір та піт — тепло від пекла
Відчутніше. Проте процент примарний
Від вкладень в день, де піфія полегла,
Від Вавилону лун до тіла Тель Амарни.

Ми скрізь були під сонцем і нарешті
Прийшли почути те, що ніч шепоче;
Слова найважливіші, чи не перші,
І з мовлених мені Тобою, Отче.
Страшні сподівані на лезі та на верші —
Я все заримував тієї ночі.

Хто такі ми — сказано вже на перших сторінках П'ятикнижжя. Найважливіше — на початку: ми вигнанці.

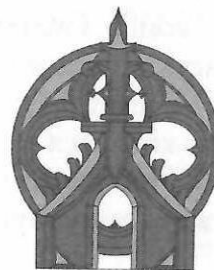
Кімната, куток, на канапі книжки,
Кіт — дух дому — посів підвіконня.
Спи сто літ. Хто тривкіший, ніж кіт?
Сон — три чверті життя, чверть —
просоння.
Ти kota уві сні навесні здохли.
Ми — вигнанці Вітчизни, втікачі з чужини.

Марень збірки річні, цупкі палітурки для мрій,
Що притрушені пилом провалених планів.
Ти подій не плануй, а підпалюй:
Не буде стратегії кіт, і ти не плануй, але мрій.
У Едемі є дерево і тому ми довічно вночі.
Ми — вигнанці Вітчизни, з чужини втікачі.

Ліс підсилює страх, але місту пасує самотність.
Дозрівають зірки, коли вічність поглиблює ніч.
Бог приходить у снах тим, хто просить і постить.
Смерть — не довша, ніж сон. Ніч нагадує віч-

ність. Та кіт тих розбудить уранці,
Хто завжди втікачі, а з Вітчизни вигнанці.

З чужини в чужину кожен раз запланована втеча.
Зачепитись за мрію або заховатись у сон,
Де довічно приречений вічність і ніч заперечив:
Кліпнув, копнув kota, але став, і стомився, і сто
Літ проспав, і прокинувся знову вночі.
Ми від себе вигнанці, а від вас втікачі.

Себе я бачив до і після себе:
У парку двоє, а над ними небо —
Дідусь з онуком — позика дитинства,
Чи вкладення закінчення в початок
Світань і вечорів, відбитків і печаток.
Літ ніби не було, лиш я на них дивився
І плакав.
І стало так, що сонце грало в листі:
Час зупинився саме в цьому місці.
Відерце сине їм дорожче над усе,
І я не розумів, хто з них кого пасе.
Минулого нема! Лиш нині є і прісно!
Рука в руці і цей союз не трісне,
Допоки день, і сонце, і відерце,
Дитяча слабкість і старече серце,
Дитячий сміх і посмішка старого.
Безсила смерть ховалася за рогом.
Онук тікав, аби ловив старий.
Сміявся дід і жартома сварив.

Смерть — це не запах мокрої землі,
Що вивернута заступом з могили.
Це двері з вічком, врізані, тісні.
За ними камера — три метри на чотири.

З підлогою, залитою водою,
Хоч голову розбий «Чому не втік?!».
Дві металеві нари щільно між собою
І божевільний бомж — співкамерник навік.

Мичить, плюється, мочиться під себе —
Міського звалища невірник і дитя.
Бог відвернувся і не стало неба.
Мов смерть смердить ув'язнене життя.

І я згадав, ще тижня не минуло (вічність
тому):
Повз його звалище звертав — скорочував
додому.
І там бомжі (і цей, напевне) мають офіс,
Сміття гребуть за пляшку чи за дозу
уколотись.
Вони мені, мов мешканці інферно, чужих
світів,
Їх чудом бачу через нескінченність,
Бо жодний би фотон до середини не
долетів.

А я для них — один з далекої планети
Машин лискучих, курв, тотальної різниці.

То сни були. Прокинутись — померти.
Ми рівність здобуваємо у смерті чи в'язниці.

Ми поруч лежимо, торкаємось боками.
Немає відстані. І не було ніколи.
Світ є один і він тісний між нами.
Труна — тюрма — утроба, і по колу.

А він стікає нечистотами, мичить.
Я омиваю. Збльовую набуте.
До цього можна звикнути у пошуці причин.
Ще іноді менти цікавляться почути,

Чи я дозрів до показів? А я кажу, що вмер,
Що ми з моїм бомжем простуємо наверх,
Що ми однакові, лиш Бог дає різницю,
Що Гріб Його подібний на в'язницю
І Воскресіння так нагадувало втечу,
Що вилили вино, а пилу жовч старечу.

Молитва в камері щиріша, ніж у храмі.
Сусіднє людство мию (знов наклало).
Подібно Бог клопочеться над нами.
Свобода все! Та нам її замало.

Блаженні вбогі духом — визнає суддя
(діагноз куплений). Тюрма — для дужих,
А божевільним — воля. «Вийду я, —
Кажу бомжу, — а ти лишайся, друже!

Ти їм цінніший вішати на тебе
Протрухлі злочини, донині нерозкриті

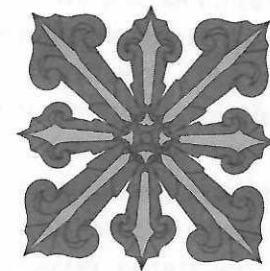
(мої гріхи, можливо, при потребі).
Коли вмиратиму і митимуть в кориті

Мене безсилою, огидного, старого
Примаришся мені, як стане смерть за ро-
гом.

Я їй кивну на тебе і скажу: "Я був уже
колись в могилі, мила".

А санітар покличе: "Рідні де? Труну сюди!
Чорти, готуйте вила".

Схоплю його за руку: "Зачекай!
Підмий мене, свої гріхи змивай"».

І цезаря безносого і куроса стрункого,
Голівку Лівії, нахабну пику Пана,
Сатира і сенатора, що демонструє тогу,
Рельєфний саркофаг доби Траяна,

Торс діадоха, постать Артеміди,
Що складки риз, глибоких, наче ніч,
Притримує і прагне розпрямити,
І Аполона близнюка, що вічно віч-

на-віч на Делосі нудьгує з нею,
Й Давида ренесансного на площі Синьйорії
(Його перенесли підступно до музею),
І Сина Божого в руках Марії,

Барочні вівтарі, святих, які літають,
Портрети пап, замовлені Берніні,
Пухкеньких путті, притаманних раю,
Поважних діячів, забутих нині,

Всіх мармурових мешканців майданів,
Пінакотек, зібрань, палаців, храмів,
Фронтонів, цвинтарів, розкопок і руїн —
Найкращу, найбільшу із меншин,

Ви споглядайте в задумі мрійливім,
Вдивляйтеся у форми досконалі,
Змальовуйте збережене донині
Лише тоді (інструкція надалі,

Імператив, вимога і воання,
Наказ, послання, фетва, надзавдання),
Коли цілує сонце мармур навмання,
Або навмисно, з неба чи з вікна, —

Тоді він прокидається тихцем,
Уже живим, не каменем-мерцем.
Для сонця мармур різався митцем,

І він стає прозорий і глибокий,
І в ньому є душа, її неспокій,
І в ньому дар, і заразом прохання...
Живіший за життя,
Крихкіший за кохання!

ПРОМОВА КОМБАТАНТА НА СУДІ

Мій гнів мене гнав на Майдан,
Де шини і душі палали.
Он з ним і, здається, з тобою
На смерть ми стояли стіною
Хиткою супроти навали,
Стіною святої нестями,
Ми кулі ловили серцями.

Свої аргументи по справі
Я всі зауважу й надам,
Згадаю за ночі криваві...
Ви, ті, хто не став на Майдан,

Хто слухав московське хуйло,
А ні, щоб Шекспіра чи Данта (!).
Надибали нам президента
І все стало так, як було.

Вода не по вінця вину,
А доля вела на війну:

«Здобудь Батьківщину і зброю!».
То наступ, то втечі з оточень.
Читай по очах без уточнень,
Хто вийшов з очима із бою,
В них жах — обіцянка раю.
Ти судиш, а я караю,
Шкода, що до тебе не встиг.

Натомість на нас, не на них,
Ти гнав, мов той сепар, з-під праски.
Боявся ти нас, не поразки,
Ні наших відірваних ніг,

Ні крові, ти нею барижив,
І жваво саджав тих, хто вижив.

(У залі районного суду
Тепліше, ніж у бліндажі.
Прокурор каже: «Правду кажи!».
При нагоді його не забуду)

Ми — ті, хто іде під вогонь,
Ви — ті, хто становите більшість.
Змагання «однакові — інші»,
Рахунок завжди десять — ноль.

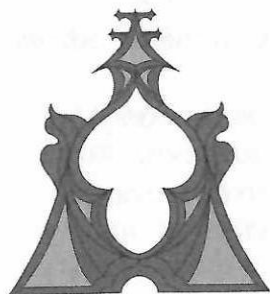
Пане суддя, вас чекає вогонь.

Блискавка світить секунду,
Болото триває віки,
Мов слідство печерського суду.
Судді тривкі.
Вогонь!

Це сонце сходить. Яблуневий сад
І чорне поле, ніби янгол переходить.
Почато жити щойно, ще немає втрат,
Ні ночі, наче коли янгол переходить.

Був день. Був вечір. Ніч.
Все втрачено. Я згадую світанок:
Сад, сонце, поле — тільки це одне.
У ніч поплаче по мені старенький парох
І ніби янгол поле перетне.

ПОДорож АРГО

Наприкінці століття я стою біля вікна
Спостерегти, що логіка спочила — почалась
весна.
Переривання поступовості не помічають
перехожі,
Переїжджають авто, діти перестрибують
калюжі,
Переростають постаті з п'їтьми.
Всі боги — діти, грають пристарілими людьми
Веселу гру і вимагають вмерти,
Переплести кохання, страх і волю
Високого мистецтва ситуацій.
Зіткнуті розгалужені сюжети,
Змінити правила, переписати вводні.
Розваги і любов розбещених дітей,
Їх ревності і бійки, воля, влада...
Ми — іграшки, занедбані в кутках,
Покриті порохом, чекаємо роками,
Щоб олімпійські діти склали нами
Трагедії сюжет на зламаних хребтах,
Намиста нанизали нашими серцями.

Ясон, один із нас (занедбаний), кентавру
Трапив у навчання.
Хірон (потвора) — вчитель покоління,
Знавець поразками навчати переможців,
З закінчення початок копати копитом.
Напівтварини — товариство надлюдей.

Ясон в кочівника навчився кочувати.
Лапіфи — потолоч, а Пелій — узурпатор,
Є царство, що здобуте мусить бути,
Як головою пробивати лба бику —
Ось сума знань, потрібних юнаку.

І ось Іолк: народ і узурпатор.
Що ми могли їм запропонувати?
Завжди одне: свободу і себе.
Богам потрібні подвиги й сюжет,
Народ, як завжди, п'є своє вино,
А узурпатор попросив руно.

Афіна — дівчина бліда —
Свинцевим поглядом погляне
Крізь тебе, тихо скаже: йди.
І неможливо не піти,
Коли мете неясна стане
У небі, там де Схід світає,
А над водою, мов луна,
Неясна назва пролунає.

Неясна назва, нез'ясована мета,
Недобрана команда, ненавчена, не та,
Недбало побудовано великого човна.
Ним божевільний кормчий кермує на
кормі,
Асоціальні боги панують в висоті,
Щось море невідоме ховає в глибині,
А берег підозріло синіє вдалині.

Колхіда підозріло синіє вдалині.
Там у міста зруйновані в'їжджають на
броні,
Там квітне вічне літо, там бережуть обряд,
Там нагла смерть приваблює бійців і
немовлят,
Там висівають міни в наші животи,
Там із зубів зміїних зростають вороги,
Там гори, а народи ховаються між ними:
Коли тікали звідти ми, вони нас не ловили.
Розрізала там брата зрадника сестра —
Були ми молоді тоді і мали корабля.
Там весело і страшно, ми вижили тоді,
Та справжній жах почався у рідній стороні:
Хто сів, сім'ї хто здався,
Хто уряду служив,
Той зрадив, той продався,
Лиш кормчий під кормою жив,
Допоки корабель стояв,
А потім розламався.
Пробило голову кермо
(Усі ми помремо),
Та де воно поділося,
Те золоте руно?

ДУЖЕ УКРАЇНСЬКЕ

І знову зрада.
Знову поруч смерть
Пасеться.

Деся недалеко
Камера і нари.

До його горла не дістати.
Омріяна війна
Вже може не початись.
Як страшно вечорами.

Тікаю в степ,
Під землю, в небо, в ліс,
Де дико, вогко, тепло,

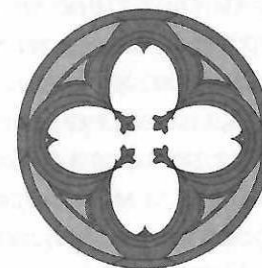
Забути все.
Я згодом по щоденнику згадаю
Їх імена і назви
І як звуть
Мою війну.

Я екзистую. Тепло.
Порожнеча —
Вище благо.

Себе заховано в собі —
Розлите масло по воді.

Не праведник в соборі,
Грішник ближчий
В бункері до Бога,
У схованці, у схроні.

Я встану і піду
Ходою тихою, мов тінь,
Я вийду з порожнечі на дорогу,
Я віднесу їм смерть.
З грудей у них
Я вирву перемогу.

Черкащина. Перестигає виноград,
Вечірнє небо невимовне,
Серце повне і страсне,
І поле чорне,
І як білий світ старе.

Вмирає день. Гностичне сонце
Торкається язичницьких дерев.
Язичництво до ранку забере
У сонця монополію карати.
Ще півгодини перед тим,
Як темна мати
Постеле постіль просто неба
Нам з тобою,
А молоді — дорогу для розбою,
А трьом царям світитиме звіздою.
Холодний яр збере перед війною
Анархію безладною юрбою...
Дерева, і поля, і звуки ночі, зорі видно,
І розумієш, що міста спалити необхідно.
У серпні нам прості метафори потрібні:
Ніч — мати, зорі — сестри, місяць — брат.
Черкащина. Перестигає виноград.

РОЗКОШІ ПОЛОВЕЦЬКОГО ПОХОВАННЯ

Раптовий біль, коли тверда стріла броню
зламала.
До неба ніби полетів, а вдарився землею.
Бій. Біль. Обряд жалобний. Плач жіночий.
Поховання.

Мов хмари, попливли над насипом роки,
Віки побігли, мов вовки.
Вовки в сухій траві — народи,
Між ними війни-гризуни,
Птахи гніздяться на могилі,
Зітлілий лицар в глибині:
Іржею шабля поруділа,
Сідло та згорнута броня.
Таємно в глибині і тихо
В могилах тих живе душа:
Відтинок бою, біль, обряд,
Політ стріли, пробіг коня,
Нестримність стрімкості стрибка
І смак пожежі...
Нащадки ворогів розкопують могилу
Забрати череп і кістки,
Кераміку, шматки металу
В нові міста, свої часи,
А заразом перенести
Шматки життя, фрагменти смерті,
Пожежі та жадобу до війни
І шаблею удар по голові,
Дух давнього і дикого обряду...

Як є бажання віднайти собі чуму,
Копайте, науковці, до упаду:
Могил багато в нашому степу!

Журбу забув. Ліг під оливою і слухаю
цикад.
Буряк відкинув геть, згадав за виноград,
Згадав Апулію, тирана Аквавів:
Він ображав селян, напав на сарацина.

Вони його клянуть вже років як із триста,
На нього скаржаться довірливим туристам.
Я б їм сказав, та не в моєму віці.
Ганьблять феодалізм невдячні апулійці.

Прозорих прагну хвиль у стародавніх стін,
Натхненого каміння, де сонце крає тінь.
Романське поголів'я окрилених потвор
Кусає капітелі крадених колон.

Там синя ніч і особливе світло,
Приховує свою святиню крипта,
Кути фортець загрожують загибим
ворогам,
Церкви чекають на померлих вірних.
Non nobis, Domine... тепер уже не нам.
Твоє Ім'я — луна у надвечір'ї...
Торкнутися реліквій, підійти до вівтаря
І звично помолитися, і знати: звичка бреше.
І раптом уриваються слова,
Твою молитву чують Небеса.
Уперше.

1993

В обложеному Сухумі відділ квартирував на дачі Сталіна. Вечорами можна було сидіти на терасі й споглядати, як внизу ворог бомбардує місто, як згасає море.

Субтропіки. Волого, тепло, дощ.
Картинка: краплі на нахабному обличчі
Якогось юнака і на
Прикладі автомата. В мокрих листях
Йдуть постаті у камуфльованих лахміттях.
Були й нема. Мов марева колони.
І не вертаються ніколи.

Зелене листя, теплий дощ, спокійно.
І тимчасово не лякає смерть.
Все буде знищене, затоплене ущербть.
Лишиться дощ і краплі на обличчі юнака —
Картинка в пам'яті, а пам'яті нема.
Є функції хвилястої одвічне коливання.
Періодичність задана зарання.

✦ ✦ ✦

І ось нарешті я ляжу на травці, під деревом,
під яблунею, хоч можливо то буде вишня,
мені однаково — я розрізняю їх лише по
плодах... Під абстрактне дерево ляжу я, під
захід сонця і заходжусь мріяти, міркувати,
і пригадувати, й милуватися власним
сумуванням. Минуле я пофарбую для
себе у теплі кольори заходу, а майбутнє
буде світлим ранком через довгу ніч. Ось
вінець буття спускається на мою голову:
життя забулось, бажання заспокоїлося в
собі, я пливу по легких хвилях меланхолії і
рефлексую на дозвіллі.

Війна скінчилася. Не чути голосів.
І стало ясно, що є дві суттєві речі:
Це тепле світло і суха трава.
Фундаментальне коливання листя —
Тільки це цікаво.
Помислити шляхи проміння крізь гілки —
Це світ помислити, як яблуко знайти.
Пізнання зла і блага — це тільки яблуко.
Бог — Яблуня, коли лежиш під Нею на траві
І крізь зелене листя
Теплим переплетене промінням,
У небо дивишся за дві
Години до війни.

2014 (інтимне)

Отож бо й воно, а ще краще — авжеж!
Я викопував спогади з мулу,
Я любив Україну МИНУЛУ,
Освітлену відблиском давніх пожеж,
Озвучену дзвону відлунням,
Освячену тілом нетлінним,
Пропахлу болотом і полем,
Відчуту коханням і болем.

Тісно в містах, але сумно у селах.
Я мріяв і пив без упину,
Я МАЙБУТНЮ любив Україну,
Збудовану з хмар і веселок,
Яку не здолає пітьма,
Піднесену над усіма,
Прекрасну, мов Царство Небесне,
Безсмертну, відколи воскресне.

Пляшку бензину і гноту, будь ласка!
Як ніколи, незвично, уперше
Я люблю Україну ТЕПЕРІШНЮ,
Українців з обличчями в масках,
Українок, що носять бруківку,
Київ, що дозріває узимку,
Вал вогняний на Грушевського,
Мента за щитом, а ти врж його
Ланцюгом. Є петарди і бити...
Неньку варто звикати любити.

ОДА НА НАШУ ПЕРЕМОГУ
В НАСТУПНОМУ РОЦІ

Померли вороги.
Хто сам подох,
Кого ми придушили —
Усіх перемогли,
Нікого не лишили.

В словах метал,
А Хризма — на чолі.
Новий літопис
Інші літописці
У Лаврі почали:
Ось Київ здобули,
Очистили Дніпро
І серце України,
І серце Всесвіту
Перенесли сюди,
Воно пульсує знов
Під банею Софії.

Ми Київ здобули
І люду сонмища
Течуть на зустріч нам:
Всі помудрішали,
Всі вірять тільки нашим прапорам.

Ті йдуть під кришу,
Інші — під крило.
Бо ми крилаті,

А вони — лише хвостаті,
Лише рогаті.
Хвостаті, йдіть сюди!
Вам виростимо крила,
Рубатимем хвости.

В могилах вороги.
Колишні друзі де засіли?
Ми Київ здобули
І бачим: зрадниками злими
Прикрашені у місті ліхтарі
(мабуть, хвостаті працювали).
У мертві очі зріли ми:
Чому ви тут,
Чому не з нами?

Віднині слава,
Справедливість й перемога
Хай сяють світові
З гір київських святих.
Одне без одного
Уже не буде їх.

А там Бровари,
Та не довгий спочинок:
Насправді померли не всі вороги.
Панове, лягаймо раніше,
Бо завтра
Марш до москви —
Віддавати борги.

Ще мить — і моря Геліос торкнеться.
Десь хибить астрономія: все ближче, ніж
здається.
Час — Мінос — теж будує лабіринт, а не літає,
як стріла.
Рух вбив Зенон (апорія), а міфологія жива.
І там є вихід, а не тільки бик, і в подарунок
Від дівчини є нитка, а не тільки поцілунок.
На лежаку лежати (море лиже пляж),
бентежити уяву.
Two coffee, please. І грек приносить каву.
Раніше б гроші відібрав, годинник зняв
(коли боролись за свободу),
В раби продав би за античної доби
Або жбурнув у воду.
Ах, як підносили вони і меч, і келих!
Тоді вважали все своїм, що винесло на берег.

Нема минулого, є плутані ходи, де все є НІНІ.
Ніхто не гине, хоч іде на чорному вітрилі.
Ми в лабіринті, ззаду Бог, герой за рогом.
Дай нитку, дівчино, я віднайду дорогу!

Створіння сил підступних і підземних,
Кіт скло скребе — полює на пташок,
Створінь небесних сил, стрімких, натхненних.
Ми задримо котам і дозвіл зневажати
Нас нами даний за стрімкий стрибок,
Пухнастих змії снів сплетений клубок,
За муркіт — зікр, щоб самоспоглядати
І споглядати нас, коли на самоті,
В домашній слабкості, мов циклопічні
миші,
Ми фізіологічні і смішні.

Нахабно за вікном цвірінькають пташки
І бреше пес сусідський за дверима.
В нірвані кіт, ми — в номері-норі.
Хто ж підглядає нас котячими очима?

Я бачив поле.
Білий дим здіймався в небо.
Це горіли листя і трава,
І це було найголовніше,
А не я.

Повільно тліло, мов трава,
Моє життя.
І наближалось небо,
І воно було прекрасне,
Не земля.

Коли ти повернешся з війни, звідти, де звикли
приховувати своє життя, звикли прислухатися,
ти будеш неприємно вражений натовпом,
знахабнілим від безпеки і від неї дурним.
Тебе дратуватиме те, як ці люди говорять,
їхні обличчя і їхні міста, неушляхетнені
зруйнуваннями, — і неможливість стріляти.

/Йти містом, ніби лісом, ніби небом пролетіти,
йти — тримати у наплічнику війну, смерть
поряд мати, а на обрії тюрму, гранати в
тайнику
чекають нетерпляче, небо плаче в ностальгії,
мабуть бачить, щось минуле, щось велике, я
дитячу ностальгію неба і свою не втрачу, неба
не переверну.
Не плачу я. То крапельки дощу/

Як верба над ставком,
Як під стріхом обріз,
Як дівчина в садочку,
Як шматок, що відгриз,
Доки Богу не збудились люде,
Завжди: Україна — буде!
Вона буде велика, ще більше, ніж ця,
На наших наколках, у наших серцях,
Попри смерть, небезпеки, облуди,
Попри всіх, попри все вона буде!

Як зоря над стернею,
Як Христос в небесах,
Як на свято свободи
Під прем'єром фугас.
Знайте, іроди, вішайтеся, юди —
Завжди: Україна — буде!
Вона таки буде на ваших кістках,
На долоні, якою руків'я стискав,
Попри глум президента-приблуди,
Попри страх, попри стрьом вона буде!

Як тумани над яром,
Як цнотливе «облиш!»,
Як у п'ятницю танці
(За халявою ніж),
Доки б'ється кохання у груди —
Завжди: Україна — буде!
Вона буде — нехай повсихають моря!

Найбільша в'язниця для нас замала.
На Захід, на Схід і усюди —
Попри сумнів і сум вона буде!

Як чумак на шляху,
Як у лузі калина,
Як у схроні боївка,
Як пісня, що лине,
Упаде вавилонська споруда:
Та завжди Україна буде!
Вона буде — хай вдавиться люття москва.
Ти прости москалів і надгробок постав,
Щоб не вилізли звідти нікуди:
Скрізь лише Україна буде!

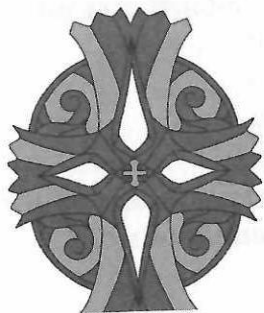
✦ ✦ ✦

Зима. Зів'ялий сніг. Трамвай.
Всерєдині напружені потилиці і пальці.
Зупинка. Цвинтар.
Вислизаю сам з вузьких дверей.
Потилиці і пальці від'їжджають,
А я їду на цвинтар, до людей.
До свідків вчинків,
До сучасників вождів,
Учасників боїв,
Трагічних перемог,
Неперевершених поразок,
Блукаю привидам старим,
Аби щоразу
Себе знайти
Між марень-мрій,
Імен, портретів
На стежці хибній, не прямій
Табличці вашій чи моїй
Затертій.

Смерть зовні,
А під плитами є поклади буття
На стежках ген іще такі, як я,
Читають числа чи вичікують причини.
Під вечір набредуть наказ злочинний —
Обґрунтування зайвої війни:
На цвинтарі не водиться вини.

Ми звідси вдарим рано-вранці.
Могили стануть наші шанці.

Піднімемо зітлілі прапори
І будемо побиті батальйони
Будити звуками іржавої сурми.
Ваш напрямок назад
Наш наступ навмання.
Ви, ті, що все ще НАД,
Ховаєте життя.

✦ ✦ ✦

У Кьонігзберзі Кант крапав доскону
Три критики. Агностику предрік,
Кохання відкидав, крім кафедри і книг,
Краси зірок, морального закону.
Суворій каузальності виказував покору,
Вдивлявся лиш всередину і вгору.

Він бачив сутності, а нас не помічав,
Ні сосен, що крізь них синіло море,
Воно не вабило — ні світле, ні суворе,
Не брав човна, не вийшов на причал —
Ніколи не бував на узбережжі.
Сміливі висновки змінив на обережні.

Раз категорію розкрояв, сенс розкрив,
Тонкими пальцями дістав імператив,
Мов мертвого метелика... і він
(хоч річ в собі не знає змін)
Розкався і зрозумів тужливо,
Що розуміння зовсім не можливо.

ДУМА ПРО НЕНЬКУ
ТА ЇЇ ІСТОРІЧНУ КОНЦЕПЦІЮ

(Олексію Костянтиновичу Толстому
присвячується)

Колись молились сонцю,
І богом був Дніпро,
І берег мав високий,
На березі житло —

То глинобитна хатка,
І стріха трав'яна,
В ній мешкали слов'яни —
Родина чимала.

Вони були нещасні,
За звичаєм слов'ян.
Народжувала мамка,
На гусях батько грав.

Повз берег той високий,
Повз наших бідолаг
Пливли човни з товаром
У Греки із Варяг.

Терпіли цю наругу
Слов'яни сотню літ,
Відкинув батько гуслі,
Гукнув усіх синів.

Один такий кораблик
Вони підстерегли,
Глибини ж ними знані,
Знайомі мілини.

Утоплений барига,
Поділений товар,
Уся земля раділа,
На гусях батько грав!

Співали хором діти,
Аж пінився Дніпро...
Наскочили варяги
І тижня не пройшло.

Вони спалили хатку,
Повісили рідню
Бо дбали торгівельну
Кому-ніка-цію.

І згарище ще довго
Чорніло, і кістки
Білили. Ті, хто вижив,
Хрестились у Дніпрі.

Відбудували хатку
Черкаси та Литва,
А батько взяв бандуру
Та й думу заспіва

Про наших славних предків,

Дмитро Корчинський

Потоплені човни.
Човни пливуть і далі,
А наша слава — ні.

І тяжко так на серці,
Що він гукнув синів,
Гукнув кумів, онуків
І все їм розповів.

І він сказав: «Гей нумо!».
І він почув: «Авжеж!».
Пливе нічийний човник —
Від долі не втечеш.

І не доїхав човник,
І загубився крам:
Родина знов щаслива,
Отаман — батько нам.

Дзвенить його бандура,
Але поляки злі
Розбили ту бандуру
Йому на голові.

І все питав полковник
(На псевдо Обушок):
Куди подівся човник
І хто спалив шинок?

Зламали ляхи хату.
Не стане ні на мить

Минуле знуджене

Дніпро і судноплавство.
Історія біжить

По колу. Все вертає
До хатки на горі.
Наступну підпалили
Підступні москалі,

Нову валили німці,
Тоді більшовики.
А ми відбудували —
І так спливали віки.

З металобрухтом баржа
Фарватером пливе,
Під берегом рибалки.
З хатинки видно все.

Ось яхта пожирніше —
Начальство при блядах.
Засумували тато,
Бригада ж на нулях.

І все було етнічно,
І далі як завжди:
Трусив УБОЗ хатинку,
В'язали всіх менти.

Їм не зламати мрію!
Ми вічні, ми такі.
Нехай летять по небу

Космічні кораблі!

Стоїть маленька хатка
На березі Дніпра,
А скільки з неї видно
Плавучого добра!

Повзучого, летючого,
Всесвітнього добра.

За день до закінчення вічності
Піду будувати будинок,
Або малювати картину
«Собака кусає кузину»,
Або закохаюсь, або ризикну —
Почну невеличку війну.

За день до закінчення вічності
Я сяду на березі моря
Чи річки (на обрії гори)
Дивитись на хвилі, на хмари,
Дні перебирати за днями.
Час — вервиця. Зернами нами
Помоляться зоряні пальці.
Я зайве забуду, відріжу окрайці,
Щоб найголовніше вмістити в строфу,
В рядок, поперек, на уривку-листку,
У ноту, у формулу перепишу
Коротку історію вічності.
Згорну, як кораблик,
І в річку пущу.

За день до закінчення вічності
Піду продавати годинник
Лохам на Лук'янівський ринок.
Десяток свічок загорну в папірець.
Це буде стоп-кадр, сингулярність чи вибух,
Як збудиться нами Небесний Отець.
Лиш Слово було напочатку.
Вкінці буде слово «Кінець».

Європа, вічно крадена биком,
Ти — піфія дотепна і брехлива,
Прекрасна дама чи Пречиста Діва,
Актриса за кулісою і маркітантка за
полком,

Курсистка в конспірації, сестра в шпиталі,
Вдовиця інсургентів і князів,
Забутих в прагненні не знати сліз і слів,
Могил минулого, надій надалі.

Як мати видивляється в печалі,
Змочивши ноги в океані снів,
На синім обрії загублених синів,
Європа марить нас в осінньому тумані.

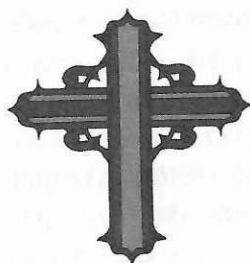
І все ще, як колись, кудись пливуть
Барочні хмари повз готичні скелі.
Олія для низин, для сутінок — пастелі,
Сонет для суму, на ніч казка, пісня в путь.

А ти не алчеш в дикості пітьмі
Її руїн, полотен і сюжетів?
Її фортець, соборів і портретів?
Її принижень, слави і краси?
Вкради! Вкради, вкради, вкради її!

У всесвіт складені осколки скла і смальти,
В сюжети подвигів, історії чудес.
Христос у центрі купола воскрес,
Високі постаті на золоті небес
Стоять на варті.
Де стеля вигнута широкою дугою —
Це скеля непорушна над тобою.
Тебе поховано, ти вітхий, ти Адам.
Смерть сушить, а буття було вода,
Магічний всесвіт — сам собі могила,
За Шпенглером — печера світова.
Сакральне смеркло, в церкві сутеніло
(цей німець, всім відомо, голова!),
Десять одинока свічка догорає,
Луна молитви ледь на хорах затихає,
На тім'я натискає стовп хреста,
Ламає груди гріх і страх гріха.
У стінах тісно стало, час на тіло,
На користь хробака кістками кинув.
Завжди людина потерпає збитки —
Бувало провіщав правдиво лжепророк.
Руно, Ковчег, Грааль — твої пожитки,
Твої посмертки, краще. Крапле кров
Тобі на череп, залила печеру —
Пий, захилайся, пий — стікає кров'ю Бог!
Щоб замість смерті ти побачив небо,
Кривавий океан не знає дна.
На палю фізиків! І хіміків не треба!
Світ складений ні з криги, ні зі скла,

Ні з атомів, атракторів,
Ні з дроту, ні зі щроту,
А з Тіла, хліба, Крові і вина!

СУМНІВИ ВЕЛИКОРОСА

Нервовим сном дрімає Україна,
І як її поставиш на коліна,
Не розбудивши копняком під бік,
Під Тузлу, Севастополь, під «язык»?

Або нехай спала б собі,
Підніме вії, і тоді
На кого ображатися росії
За шило в нирках
І струну на шії?

Крихкий шестикутник, фрактальний
кристал —
Сніжинка спаде на скуйовджений Київ —
Примхливе послання небес під подошви
потвор-перехожих.
Зірка значила трьом (і лише!) за народження
Боже.
Коли сиплеться небо, ми лишаємо в ньому
сліди
(повні зламаних істин), що ведуть невідомо
куди
Через вулицю білу, печеру двора...
Місто чисте, мов ясла Різдва.
Тільки Ірод-годинник рахує: раз, два!
Можна вмерти під ранок.
Як жертovníк сніжинок
Київ є, доки Діва рятує життя
В пелюшках на колінах.
Бог вертепів, ялинок
До Великого посту — Дитя.

Всерйоз сприйняти вечір.
Повірити у стовбури дерев,
Де глибина і маса — темне листя —
Обґрунтування всьому.
І раптово
Прозріння пригадати призабуте
І заспокоєння після образ дитячих.
І образ парку тих років,
Де знову я не розумію сенсу рухів,
І вигуків, і проявів життя.
Ось на плечах батьків дитя.
Чому це так, що їх несе повз лавку,
Де я? Повторення і стежок довжина —
Це церемоніал! Я висмикнув удавку
І став на бік дерев.
На точку зору листя став,
Листва мене сховала.
Воскрес чи вмер? — подумав я.
І ніч настала.

ВІЛЬГЕЛЬМ ТЕЛАХ

Як витончено просто — влучний постріл,
Стрибок стріли крізь білий простір
З гори в долину. В яблуко чи в око?
Стріла, туман, рухома ціль —
Все визначено й просто,
Що націю рождає влучний постріл.
Свобода — простір. Перемога — постріл.
Лоб, яблуко і ворог на коні,
Та ще живий терор і правда на землі.
Стріла б'є ціль — вражаюча краса.
Майбутнє наше — схована стріла.

АШЕВА ДОРОГА

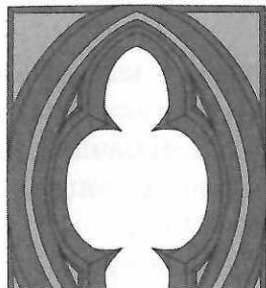
Здавалося завжди: рибалка, сітка, човен.
А озеро завжди здавалось Морем,
А я здавався рибою під вічністю — водою,
Замком — законом, долею — стіною.
Але пішов, коли почув:
«Іди за Мною».

Я йшов услід, я полишав сліди.
Мета минає, все іде, спасатися — іти.
Я біг. І не встигав. На безтілесну тінь
Перетворитися хотів, щоб не відставати далі.
Перетворився і почув:
«Ти камінь».

Плоди і приклади давали смокви та оливи.
П'ять рибок в кошику лежать і дві хлібини.
Сліпі прозріли і побачили не те,
Мов лампа слідчого святе
Світило світові у вічі.
Я так любив, але почув:
«Зречешся тричі».

Був сад, був сон, був ніж і ніч,
Скуйовджена вогнем. Спотворених облич,
Прискіпливих очей уникнути по краю,
Оглухнути від вигуків, відбитися від рук,
І я почув, як я сказав:
«Не знаю».

Я не спинився, я був скелею і скельцем,
Щоб видно Небо, тільки п'ятниця на серці.
Не в Місто, в п'ятницю вернутись — у
в'язницю.
На зустріч Світло. Неба не втечеш.
Я знав куди, коли спитав:
«Куди ідеш?».

Прозріння прийшло у пітьмі,
Знайшлося загублене слово,
Воно провістило тобі та мені —
Армагеддон — достроково!

Прості механізми життя,
Яке почалось випадково,
Раптово добігло кінця.
Армагеддон — достроково!

Світ таки справді мара́ —
Ми бачили все помилково.
Чекати недовго лишилось, ура!
Армагеддон — достроково!

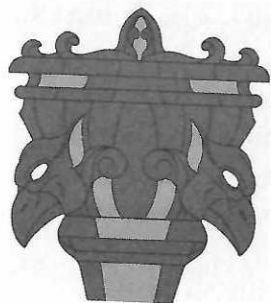
Ти переможець чи я,
Кров'ю умиємось знову,
Згода — болото, війна — течія.
Армагеддон — достроково!

В архівах районного суду
Пасеться священна корова.
Не доганяє, дурненька, що буде:
Армагеддон — достроково!

Церкву обходиш, ледащо?
Бога не любиш, потворо?
Ти є причина того, що
Армагеддон — достроково!

Зламане замкнене коло,
Кину кадильницю долу.
Підпис внизу протоколу:
Армагеддон — достроково!

Кар'єру будують, чини продають,
Гроші громадять і змови кнують.
Гроші і влада — полова!
Армагеддон — достроково!

Вона помре тихенько ранньої весни.
І ластівка — її душа — з білого неба
Угору — вбік — і зникне. Дивні сни
Не снитимуться більше, і не треба.
Ми не помітимо, а отже, не заплачем.
Згадаєм похапцем, і не було неначе.

На цвинтар з'являться проститись
Два-три спілчанські віршомазі,
Стукач і міліціонер.
Вінків не буде, і бабусі
Не запитають, хто помер.
Її дешеву домовину
Сяк-так закидають болотом,
На нефарбовану оградку
Шматок дошки причеплять дротом
Нашвидкуруч, щоб написати
Нижченаведені слова:
«Ось і померла Україна,
Її давно забута слава
І воля, що ніколи не була».
Щось там промимрять віршомазі,
Лягавий не ховатиме нудьгу,
І по начальству понесе стукач
Нікому не цікаву докладну.

Згорну минуле — молитовний килимок.
Те, що було, поставлю у куток
І там забуду. І майбутнього не буде:
Не буде друзів, старості, жінок,
Онуків, кафедри і ліжка в божевільні,
І скромної могилки для кісток,
Покручених подагрою, стерильних.
(Сто років для холери,
Двісті для чуми,
Щоб перетліти.)
Нишком утекти
До міста понад небом, де монах
Чатує чашу, дерево, будинок.
На ниточках — дитячих молитвах —
Бринить життя, і зламаний годинник
Час позначає двічі на добу.
Безодня кличе, я іду.
Внизу невнятні голоси,
Неясне світло на горі,
Тремтить на ниточках життя,
Геть диктатуру майбуття!

І ось настала осінь.
Абстракції опали з вітів,
І вітер їх поніс по принципу поверхні
Поміж забутими ідеями дерев.
Забутими — бо небо припинило бути
(дерева підпирали небо).

Холодний вітер — втрачена тотальність,
Таке таки буває восени,
Коли темніє, холодно і вогко.
Та тепле світло у високому вікні
Де визначеність невеличкої кімнати,
Підстави філософії під ковдрою старою,
А на столі поставлені причини
Продовжити життя за шаховою грою.

*Світ — це сон будди,
але він колись прокинеться*

Вам снився будда? Ви йому наснилися.
Я був у цьому сні, і ще була вода,
Вінок гадання пущений на милість
Ріки і нас несла вона,
І я молився, щоб не зупинились,
Щоб снився сон, торкалася рука
І берегів Бог поберіг сонливість.

Прокинетеся ви у мене на плечі,
Прошепчете тихенько: «Тихше, не кричи —
Розбудиш будду і не буде снів, ні нас вночі,
Не буде ночі. Тихше, не кричи».

Прокинусь я. Ні будди, ні тебе.
Зблякає ніч, ти сном була — тепер ніде.
Бо будда — казка східна, сон.
Схід бреше все і я не вірю в будду, —
Кажу я пошепки тобі, —
Бо він прокинеться — і нас не буде.

Я не обираю батьків, батьківщину, буття,
Орієнтацію, статі і сумління. Біблійна вівця
Не обирає собаку, ні вовка, ані пастушка...
Здібностей не обираю, смаків і доби,
Де народитися — до революції? Після війни?
Вроджених якостей не вибираю, спадкових
хвороб,
Ні вчених, що череп мій років за тисячу смикнуть
Чи через п'ятсот.
Здатність до вибору не вибираю і волі свободу.
Це нам нав'язує Бог і кожному творить породу,
І здатність збагнути, що вибору мало на всіх.
Святість дається згори, але я можу вибрати гріх —
Сходити на вибори і депутату додати процента.
Ще смерть можу вибрати і президента.

«Схильний до втечі» — як пише про
кращих
На справах засуджених оперчастина.
Він вісім судимостей мав за плечима,
Схильний попадатися, він знову сів в кінці
І радісно світив крізь окуляри золоті
Дитячими наївними очима.
І він казав: «Для щастя
Потрібно тільки це —
Зброя, транспорт, зв'язок.
І все!».

«Схильний до втечі» — здатний до смерті.
Наружка нахабна, повістка в конверті,
В карному кодексі сотні статей,
Тисячі тюрем, мільйони людей:
Свідки, терпіли, сучня, мусора.
Зла так багато, так мало добра —
Віра, надія і добрий урок:
Зброя, транспорт, зв'язок.

Ти «схильний до втечі»? Що скажуть за тебе
Менти в протоколах і ангели в небі?
Чи стіни пробиті, чи ґрати відкриті,
Чи здобич на волі, чи пайка в кориті,
Чи доля достойна і щастя дитяче
У нирках сміється, в печінці заплаче...
Смерть має косу і нас нею косить.
Ми — зброю, транспорт, зв'язок,
І досить!

Порожній берег моря.
В море я дивлюсь, збираю
Різнокольорові камінці.
Я знаю все,
Я різнокольорові істини тримаю у руці.

Як впали перші міни —
Вибухнули ніби в голові,
Як протоколу першого рядки:
Години в камері, а шиють на роки,
Забуду символ віри і положення теорій,
Бо я воюю за порожній берег моря.
Мета моя конкретна, і ця війна шляхетна.

Випадковість, як завжди, переможе
систему, і особливих тонів вечірнє море
виллється з моєї свідомості через живіт,
розірваний уламками мінометної міни
чи ударами міліцейського чобота. Берег
буде останнім спогадом. У моїх кишнях
знайдуть кілька різнокольорових камінців.

ЩАДІТКОВЕ

Мир втомлює і душить, мов тюрма.
Ми молимо своїх богів блюзнірських,
Аби була війна, весна була.
Ми встали на світанні
Побачити, що ніч пройшла остання,
Що далі буде світло, слава, сльози,
Свобода — смута, ми її князі,
Нові вожді народу (сотні дві),
Провісники неznаної загрози,
Ніким не передчутої біди.

Зо всіх бажань є насолода руйнувати,
А з іграшок — удавки та ножі.
Вимоги попередників нащадкам розкажи:
Зривати ланцюги, ламати грати.

Ми тут, вони — у пеклі, і між нами
ностальгія,
А їхній скарб в книжковій шафі віднайшли:
Дві перемоги, катастрофи три,
Іще якась незрозуміла нам подія,
І барикада, котру довго захищали
Чи навпаки, нарешті здобули.

Блаженствувати вміють тільки деякі люди
з великим досвідом і важкою головою та
всі коти. Не треба плутати задоволення
кота, коли ви чешете його за вухом, з його
блаженством, коли він сидить невідомо
як на огорожі, товщиною з асигнацію, на
сонці, не підлегло будь-чому і байдуже
щодо будь-чого. Ви мимоволі поважаєте
його, а він блаженствує. Людям, що важко
пожили, блаженство дається як нагорода за
минулий біль, а котам — просто так.

Коли рожеве щастя остаточно переможе,
Коли нарешті згода та кохання
Так здушать голови з вузькими лобами,
Що жодної не пристосуєш під шолом,
Коли низ живота утвердиться на троні...
Залишивши весь Світ у слині й штучних
квітах,
Я оселюсь на смітнику.
Вали з помийв нагребу —
Поверху — битим склом,
І бункер під замком.
Я оселюсь на смітнику — останній привид,
Аматор готики, останній власник цих
Зруйнованих конструкцій,
Цих циклопічних і дрібних машин,
Розбитого мистецтва, зламаної зброї,
Сміття такого розмаїття,

Що перевершує фантазію природи,
А між всім тим і скрізь
Торічний сніг — друкований папір.
Дослідження сміття — яка розвага!
Читати в захваті уривки сторінок,
Дрючком гатити по іржавому залізу,
Крутити колесо, на полотні
Крізь час і бруд сюжет вгадати,
Пускати човники в багні,
З осколком дзеркала в стіні
Уламком шаблі фехтувати.
Блаженство нетривке. Все набридає —
Це свідчення високої ступені.
Прощу тебе, не залишай пустелі:
Погубиш душу, ідучі у Світ,
Або погубиш Світ.
Я йду між вами, бомж,
Від мене падлом тхне.
А ЯК би мала пахнути культура?
Історія? Вас більше не цікавлять смітники?
На смітниках є той, кого цікавиш ти.
Скарби перебирати — сортувать сміття.
Скажімо, купа ця яка цікава:
Напалму пляшка, тріснутий приціл,
Ось яблуко, прострілене стрілою,
Ось «Розбудова нації» — журналъ,
Кинджаль із явно підозрілими слідами,
Із золотою дужкою зелені окуляри...
Це ностальгія все, а в нагороду за труди,
Бува, цікавий екземпляр ловець вполює:
»FN« на корпусі і механізм функціонує.

Свою бомбу я покладу на перехресті
вулиць. Коли детонатор спрацює і після
вибуху на секунду стане неймовірно тихо,
а потім страшно завиють покалічені, і
вираз щастя, який я так ненавиджу, зійде з
пополотнілих обличь перехожих, моя не-
нависть зникне і мені стане страшно. «А все
одно, — скажу я собі, — погано все ж таки
ліпше, ніж занадто добре». Я махну рукою
і піду геть. Перехожі відсахуватимуться від
мене. Не від страху, від запаху.

Ми — світле майбутнє!
 Ви гинули саме за нас,
 Аби нація понад усе,
 А попереду клас! —
 Дотепна архаїка,
 Термінів значення темне.
 Змітати сніжинки на склі,
 В голові розкидати каміння.
 На виїзді з Києва черга машин.
 Година — три метри мерщій...
 Вони йшли
 На нари за нашу свободу,
 Так просто.
 Свобода — невроз виліковний.
 А рабство
 Оплачене сносно.
 І рабовласник — теж раб.
 Раби усвідомлені прав.
 Комп'ютер — не гірша колодка.
 У сексі — найкраще, що бридко.
 Трава, трамадол або водка.
 Підвал — підсвідомість,
 За вікнами сніг
 І мотлох століть на горищі.
 Обухівська траса «стоїть»,
 Повернути на Ржищів.

Собі відмовляли, ловили сухоти
 слабкими грудьми

Фанатики щастя для нас, і вони мали щастя, та
 тільки не ми.
 Вони мріяли нас, аби нами загоїти страх.
 Ми не знаємо їхніх імен, не згадаємо справ.
 Ми не варті відмови, не варті зусиль, ні
 страждань,
 Чистоти їхніх мрій, до нестями бажань.
 Ми — руїни ідей. Вікна вибиті, двері підперті.
 А над небом висить порожнеча,
 Немає там тверді.

Заїхати за Ржищів. Ніч. Зима.
 А сніг все сипле до середини Дніпра:
 Пройтися льодом майже до води.
 Не видно берегів, ні неба, ні туди,
 Де тріскається крига під ногою.
 Ще крок і все...
 Белькоче наді мною.

До здійснення не дай дожити мрій,
 Від остаточних перемог врятуй нас, Боже мій!

Посеред покупців, податків платників
 Попробуй проштовхнись, пролізь, пере-
 кричи,
 Що юних юзерів, що льготників похилих
 (ті — тільки з люльки, ті — поближче до
 могили),
 Юрм абонентів крізь, межі споживачі
 Йшли двоє: перший був мішень,
 За ним стрілець. Сховався день,
 Все мало статися вночі.

Причини вічні. Ніч — закінчення. Навіщо
 тут сюжет?
 У ніч себе поклич, аби почути постріл,
 Прислухатися сну — слух стане страхом
 гострий.
 Ніч чує. Мить стоїть. Триває постріл ще —
 Завдовжки зі змію. Усе світанок спростить:
 Поціливши, стрілець в подальшому —
 мішень.

Мета — мішень. Шукай там, де юрма тече
 Чи проти течії. Відчуй через плече
 Раптовий рух — осягнення миттєве:
 Твоя мішень прицілиться у тебе.

АТЕНИ

Тьмянисте море мріє хмар
 Намисто.
 Від моря відсахнулося те марево
 Навмисно.
 Танок століть стоїть,
 Атени тануть.
 Туманами тамує міт
 Потаду.
 Громадив Рим і руйнував,
 Торкався турок.
 Протрух контемпорарі арт.
 Ромейський морок
 Прикрив прекрасну простоту —
 Гру греків.
 Не стало Стої, постарів
 Перипатетик.
 Атена — панна, та не мав
 Надій на неї
 Британський бранець Партенон
 І пропілеї.
 Павло помітив вівтарі
 Без назви бога:
 Дав диспут, після описав
 Розлого.
 Від спеки пси спасаються і сплять,
 Де тінь — танатос.
 Струснуть стада туристів рай,
 Куди дістатись
 Харон не перешкодить, ні Петро —

Немає ради.
Лежать колони і коти
(погладив).
Зазначив знаки на зірках
І під землею,
Пречисту Діву і оту,
Що зі змією.
Сократа страта. Страх
І сором остракізму.
Був герцог, Рейх, полковники
До анархізму.
Коріння, приклади, каміння
І уроки —
Ми вивезли усе
(лишили трохи),
Окрім Акрополя краси,
Вітрів і вежі,
«Не тих вже нині атенян»,
Що хитрі й хижі.
Театр тріщить, трагічна роль
Тавра не варта.
Атени тануть.
Та раніше Спарта.

✦ ✦ ✦

Рік закінчився без логічного чи знову
Парадоксального фіналу, ніби ново-
(століття, щонайменше)модна п'еса.

Я хвилиною підхоплений не зник —
Причалив не на цвинтар, не смітник,
А на (на щастя) край нічного моря.

Як викатаний морем камінець...
(Не те). Метафора розбитості: це грець-
кої шматок (бо море грецьке) вази

Чи амфори. Я не люблю мета-
фори доби пивної пляшки.
І місяць повний (світла ніч — не та).

Занадто повний, що нервує води,
І ця доріжка (ну, ви знаєте), що ходи-
ти хочеться по кришталевій хвилі.

Це штучне світло висвітлювало все —
Це сцена! Я здогадувався! Це —
Це декорація. Стіна — завіса (небо).

Це все було не справжнє. І ще що
Найгірше — інші швидше здо-
гадалися і знали, тільки я (тут пауза).

Вони казали всі так часто: Світ —

Дмитро Корчинський

Театр і репліки розписані на всіх.
Я думав, це матафори (з простих),
А це були підозри.

Осколок амфори знайти (бо світла ніч),
На березі підглядіти — антич-
ні боги прибирають сцену.

І ти на мить не граєш, не виста-
ва йде перед очима. І життя
В антракті розпочни (а ще коли?).

НЕВЧАСНІ ІЇ

Тотальна метафора тисяча дев'ятсот
Тридцять дев'ятого року, коли колесо
Фортуни рухалось бензином, а не паром,
Коли хто не загинули — загинуть незабаром
Під Бучачем чомусь, а не в Бордо,
Ні, щоб століттям після (або до)
Я народився.

Метафороворот мурує в бункер Бога: небо —
небезпека.
Геєнна зверху є, спасіння — в глибині (де
древле пекло).
Я бомбосховища бетон видлубую молитвою
Твоею,
Деся так: Отче наш, що Єси під землею,
Хліб реквізовано, провини заважкі, труп
винуватця дзьобає ворона.
В Небесне Царство цілить протиповітряна
оборона.

Не пам'ятаю батька, але брязкіт гільз —
Дитячих іграшок, — і запах голоду, і ніс
Загострений у дядька (мертвого) Миколи,
Бабусю, її Біблію, і піч
Я не забуду, думаю, ніколи.
Як заздрили малі мені, коли
Вдалося в гетто матері змінити
За хрестик чобітки неношені, хороші.
Або згадаються солдати,

Що палять воші.
Після війни нас виселили в степ, у
Ворошиловград.
Гуртожиток заводу. Мати каже «пекло» (по-
московськи «ад»)
Мені подобалось. Дитинство сяє, що
Аж світитись барак.
Там темряви нема, бо пам'ять випромінює
не так — зворотньо!
Бляшанку першому (!) поцілити дрючком,
або картоплю
Спекти на пустирі, між складом і заводом,
Втекти з уроків — щастя є! — а трохи
згодом
Змінити фінку в «хіміків» за крадену
консерву.
Кладеш на рейку п'ятака, щоб потягом
розтерло
І робиш фіксу —
На зуб чіпляти — дивувати шиксу
З дванадцятої лінії. Дурити самогон —
Найкращий у селян села Узлісся.
Як хочеться скидатися на тих,
Кого боїшся!

Країна пролягла через потилиці, печінки,
жовчні міхури,
Знайди недопалок зненацька і з
недолюдком знайомим закури.
Цей простір, де ні дихати не здатен, ні
дійти,

Безкраї обшири, що не поворухнутись...
Живуть і тут. Нема такої скрути,
Щоб щастя не чаїлося під величчю мети.
Нас краще сонця гріє звичка до морозу,
Хай стануть (тільки всі!) у найсмійнішу
позу:
В ній буде ритм, шляхетність і завзяття.
Вони — товариші. Народи — браття.

Сімнадцять — факультет філології. У
вісімнадцять — арешт.
Навішують все, шістдесят друга стаття
врешті-решт.
Чи це згодом, за кодексом новим? Я не
пам'ятаю —
Сімдесят інсулінових шоків (у сімдесятих).
У Раю
Я мав би блаженство убогого духом —
Психушка вже після тюрми і до кочерги —
Кар'єра то вгору, то долу.
Життя хвилясте: раз пропустять передачку,
А то вколють галоперидолу.
Юначе, я прожив життя і дам одну пораду:
Ти під нормального коси, що б не
ввижалося тобі,
Яку б не вішали статтю й за будь-якого
ладу.

Мій слідчий нарікав на некітливність
оперів.
Все прагнув з'ясувати, хто приніс, і що він

говорив,
І звідки віє дух одвічної стихії.
Інтелігент — неболяче провадив слідчі дії.
В тюрмі пригнічена тілесність душить дух,
Чуття тьмяніють, йдуть у конденсовану
нудьгу.
Тривалий страх стирає особистість.
Команда «стій!» — навпочіпки присісти.
Ряди рабів, людей-щурів, людей-свиней.
Ти теж, засуджений, Ісусе, змий з мене
Твою Кров'ю запах зони,
Щоб біси не унюхали — менти,
І вертухай не сполошився сонний.

Краї іуд, роки ідуть,
Ув'язнене найвище і найгірше.
Спотворює покора, а відмова переверше
І вашу волю, і мою біду...
Відловлені, катовані, скалічені
Вони ставали більше, ніж людьми, —
Легендами гідкої Колими,
Чи чудом втеч, чи через заперечення.

Тюремний сенс — очікування волі.
Сенс волі губиться в дзюрчанні
Поламаного крану —
Кухонного оракула Кастальського фонтану —
У контрапункті краплі та слова.
Розмови ритуал нічний і нескінченний.
Що повне, те тече. Ніщо не певне.
Питання вічні, тема не нова...

Я все забуду зранку цього разу.
Так станеться: не донесеш і ти.
Сенс волі — смерть — з буття втекти.
Втечеш, а виловлять — мені не переказуй.

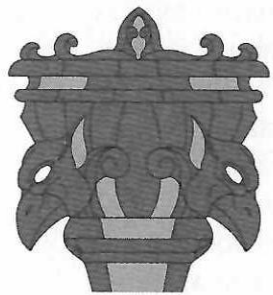
Хто сумнівався — сів.
Той вмер, хто повставав.
Лиш той, хто нудьгував, кроїв країну рідну —
Есересер —
Стояв, коли лякав. Упав, коли набриднув.
Братуха, золота доба була не у казках,
А у тисяча дев'ятсот дев'яностих роках.
Була свобода, бо ніхто не знав, що буде,
Було бабло і блуд (любов — облуда).
Менти розгублені і дзьобали з руки,
Кредити під ніщо давалися, прикинь!
Яка завгодно зброя з Придністров'я.
Все, що з тюрми лишалося здоров'я,
Тоді проколото, пронюхано, пропито.
В багажнику завжди бейсбольна бита.
Тупочеш ніжкою — барига сам приносить
гроші.
Голодними очима дивляться дівки:
Чекають, чи запросиш.
Зайди в кабак — мурчать блатні, мичать
спортсмени.
Не те, що ви! — що риси надбані, що гени!
Гуляє терпигорець, він відкинувся, оцінює
бригадних,
Вдихає волю, кокаїн, тонку пред'яву ладить.

На шиї золотий ланцюг важкий, грайливий...
Малий, ти пізно народився. Може, маєш сотню
гривень?
Менти хотіли грабувати
Замість тих, кого ловили.
Бандит плекав барижні мрії.
Барига прагнув у високі кабінети.
Надгробки хлопцям замовлялися,
Начальникам — багеті.
Лохи (я бачу, ти з таких)
Бажали, жеби кожен був запертий,
А Україна — спати чи померти.
Кінець пригоди — конфіскація, а не сальця
кавалок.
Стояти всім! Ручонки на прилавок!

І протокольний молох — прокурорська мати
(від нього відкупалися, а ні, щоб підірвати!) —
Зжер здобич, потім понт, життя, свободу,
Яку я, думав, вже здобув або здобуду.
Дві тисячі дванадцятих.
Мені за сімдесят. І я чекаю
Повстання, помсти, прибуття
Кур'єра пекла або раю...
Або не так: я все ще той луганський хлопчик
До яблук крадених, дівчат, книжок охочий.
Кардіограму геть! І дзеркало в смітник. Бо я не
виріс:
Прихопить трохи — і пройшло!
Зі мною все моє майно:
Вітчизна, віра і воно —

Підписка про невіїзд.

Я народився невчасно, завчасно помру, а
цікаво нестерпно,
Чи станете ви, ким злякалися ми?
Бо повноцінне життя — гра зі смертю
У перспективі тюрми.

✦ ✦ ✦

Я народився, а на небі не з'явилося знамень.
Ніхто не чув, щоб янголи сурмили.
Пізнав я все, ніхто не знав мене.
Коли кохав, вже був старий не милий.
Я говорив, а чув лише «якби».
І порожнеча там була, куди я бив.
Я батальйон украв, хотів перемогти —
Не наздогнав противника, не відшукав
мети.
Тоді я вмер
Й надалі стало так:
Хто б не родився, не з'являвся знак.

Ні князь, ні імператор, ні король —
Районний суд, ТБ-новини, податкова,
ООН, шенген, кредитна картка (ноль),
Заступиться страховка, не Покрова.

Заступниця зане здана в музей.
Самоприниження і є самоконтроль
В суспільство впорядкованих людей.
Ні князь, ні імператор, ні король

Нас не покличуть. Смішно і нема
За що, куди, навіщо, з ким, для кого...
Скарби — у супермаркеті. Лікарня і тюрма
І храм зареєстрованого бога

З'їдять неврози, марення і мрії —
Все, що бентежило, чому давали ми
Ім'я Любові, Віри і Надії,
Святої мудрості, Священної війни.

Слова у словниках і сенсу не несуть.
Розкрито шифр і Таїнство зібрання.
Паломництво не значить путь:
Квиток — літак — готель — розчарування.

Ні князь, ні імператор, ні король
Ні Той, Ім'ям Якого лили миро, —
Не вартували жертв зіграти роль
Мішені чи щита, хоч серце говорило

Віддати кров за те, чого нема:
За небо, що лише здається Царством,
За Пасху. І гадати, що весна
Не прийде без молитви, — марнославство.

Астрономічна логіка — в кутах кривих
орбіт.
Рефлекси розраховані, а душі деструктивні.
Жовч накопичиться, проллється кров,
проступить піт...
Повстання давніх снів. Нічні видіння дивні.

Людина є для берега: для берега струмка,
Болота мальовничого, бурхливого потоку
Чи моря, як спокуси для стрибка
Углиб чи в далечінь, куди не видно оку.

На водорозділах кочівники лихі.
Міста гниють, мов непромиті рани,
А ми в них хробаки. Знекровлені річки
Ув'язнені в колектори під нари.

Нічого не чекай, де чайки не кричать,
Лиш де скресає крига — крає простір,
А хвиля плескає у вічність — крає час,

Допоки він не спрощується в просто
Піщинки і зірки. На берег неба нас
Посіяно для правильного росту.

ДРУГЕ ТИСЯЧОЛІТТЯ

*«Природу необхідно трактувати науково.
Про історію треба писати вірші».*
Шпенглер

По десяти століттях по Різді
Малі молилися, страхалися старі,
Знецінилося золото, покаялись царі,
З каміння інде сипались дощі,
Кривава проявлялася роса,
Знамення свідчили, палали небеса.

Розвидніло раптово, стала ніч.
Неповний місяць з восьмикутною зорею.
Христос помилював
І вдруте не прийшов з Дружиною своєю.
Прийшли сельджуки,
Мов ковадло, що тяжіє над землею.
Століття одинадцяте являється з імлі
Із посохом паломництва в руці.
Він не прийшов. До Нього ми пішли.

Нормани забирали острови,
Погрожував і плакав імператор,
Загинув Сід і знов з'явився раптом
В останньому бою. І ми перемогли.

Світ скинув рубище і одягнувся в біле
Церквами конгрегації Ключі.
Святий Іаков виступав на білому коні,
І черепашку кожен ніс собі в оселю.

Там білі шили нам плащі,
Коли Петро Пустельник проповідував
пустелю.

Інвеститура, докази Ансельма, підступні
греки —
Неважливі в Оверні.
Я хочу! — Бог сказав мені.
Народи сунули землею
Апостолів, а голови царів
Метали греки їм зі стін Нікеї.

Сумнівні мощі, сховані в руків'я
Мечів паломників. І марилися їм
Поганське золото і Кров Христова,
Антіохія, Ієрусалим.

Самарійських емірів Готфрід Бульонський
приймав сидючи на торбі, напханій
соломою. На їхнє прохання, він одним
ударом відрубав голову живому верблюду.
Ті були вражені.

Ритм контрфорсів вигдав Сугерій.
Поліфонія псалм — то плетиво нервюр.
Розквітли вікна, розказали двері
Відлиту Біблію і я не відверну
Сумного погляду від цих царів і левів.

З маленьким королем, залізними рядами
Пройшли через палаючі поля.

Дванадцять століття грає нами.
В осянні і славі понад небесами
Христос, як Вседержитель,
Христос, як Немовля.

Старіє світ — жалілись молоді
Святі володарям жорстоким, наче діти,
Підносили церкви нові,
Громадили скарби, мов кольорові квіти,
Пресвітер Іоан писав листи,
І довгі розповсюдились щити.

Підніжжя Голгофи — гроби королів.
Щорічно війна проголошена Дзвоном.
Є вірність вождям і священним законам,
І старець кнує на Ліванській горі.
Та Фрідріх не вийде з гірського потоку.
До Міста лиш день, але Річард не йде.
Лиш саван собі Саладдін забере,
А греки багатші, ніж мариться оку.

В облозі Акра (Госпіталь і Храм).
В степах далеких Темуджин несе колодку,
Перш ніж її надіти нам.
І мало вольності містам,
І мало млосності серцям.

В третю ніч Ізоolda побачила уві сні,
ніби тримає не колінах голову вепра,
яка бруднить її сукню кров'ю. І тоді вона
зрозуміла, що більше не побачить свого

друга живим.
 Веж Царгорода плем'я писарят
 І імператорів-убивць не в силі захистити.
 Лев на червоному, попереду сліпець,
 І ми на кораблях,
 На хвилях проти стін, до того непохитних.
 Ми похитнули. І явили істину у вуличних
 боях.
 Та Рим незадоволено тоді промовив "Ах!"
 Звитяги наші славні були не там й не ті,
 Хоч непогана здобич, але лихі чутки.
 Втім золота багато, реліквії святі,
 А дожу привілеї — червоні чобітки.

Альберт Великий вивчив Сицилійського
 Бика,
 Щоб Стагіріт підпер готичного Христа.
 Рим всіх підозрював, Прованс кохав,
 А Домінік жаринки роздував.
 Святий Франциск тягав своє лахміття.
 І це було тринадцяте століття.

Гнітили п'ять скорбот — татари, греки,
 Ще хорезмійці на Святій землі,
 Єретики та Фрідріх Другий на коні —
 Антихриста предтеча чи навіки
 Незмінності вершитель, цар кінця.
 Комуни нахабніли, тільки діти
 Бажали вмерти за святі місця.
 І патріарх тонув на кораблі
 Тоді, коли вмирили всі,

Коли здали Птолемаїду,
 Останню на Святій землі.
 Святий король не зміг спасти.
 Король красивий фальшував монету.
 Так надійшли сумні часи.

Орда завжди обходить лівий фланг.
 Пожежі та податки, шостий ранг
 Китайського чиновника за ханською арбою.
 Лише ножем надряпані слова
 На стінах вицвілих під сонцем і водою,
 З усього, що було перед ордою.

Добрий граф Суасонський під час сутички
 весь час жартував і казав мені: «Сенеша-
 ле, змусимо вити цих собак! І клянуся
 капелюхом Господа (це була його улюблена
 непристойність), ми ще розповідатимемо
 про це діло в кімнатах наших дам!

В ім'я Господнє, для примноження
 прибутку,
 За королів багатші, прозорливіші за пап —
 Міняють Медичі монети, мітки мап,
 Розписки боргові єпископа чи принца
 На мрію містика про світ, який постав
 Як еманация ніщо або наснився.

Так Жак Простак закинув гак,
 Там калаталом Том забив забрало,
 Там помста та підпал, бо хто був пан,

Коли Адам орав, а Єва прjala?
Століття чотирнадцяте, межичас, смута.
І жити весело, якби ж то не чума,
Гуляє воля, аби тільки не тюрма,
Була би перемога, якби не татарва,
А з півночі — Литва.

Розсипалися шпори і нова
Дитина народилася в обозі.
За батька — лучник
(він пропав в облозі),
Війна столітня — мати молода,
Сім'я — фаланга, схизма — школа,
Червоно-синя шапочка, гузиця гола.

Доволі спритний хлопчик, щоб втекти
В майбутнє темне, оминувши ліс
Із шибениць придушених бунтів,
Коліс колесувань, уникнути вогнів,
Що мусульманами запалюються в морі,
Одужати завжди, коли хворів,
Лишитися живим на Косовому полі, —
Як весело трусити лихварів!

І нехай багатішають ті, хто розбійничає собі
в задоволення!

Тоді англійців називали п'яничками
хвостатими, французів — пихатими
мазунчиками, німців — неотесаними
розпусниками, норманців — дурними
хвальками, пуатевінців — зрадниками й

пройдисвітами, бургундців — брутальними
дурнями, ломбардців — порочними й
скаредними боягузами, римлян — підлими
брехунами, сицилійців — жорстокими
тиранами, брабантців — божевільними
горлорізами, фламандців — жирними
ненажерами, після чого від образ часто
переходили до бійки.

Таємні голоси шепочуть трансцендентне.
Стикаються вози, шикуються в каре.
Нові міхи, хіба вино старе.
Найкращих сплять. Бачив я (а ви не вірте),
Що їхні душі — дим легкий.
Коли тіла горять — дим чорний і масний.
А голоси нашіптують. Мовчать.
Там Жижки сліпота, а тут жіноча стать
Бентежать трибунал, а жорна мелють,
Перетирають істину на золото і землю.
Кат плакав і казав, як проявляється
прокляття.
Блаженні божевільні. Та п'ятнадцяте
століття.

Босфор долають Амурат і юний Магомет,
Смертельно втомлену імперію рвуть
зграєю-юрбою.
Останній імператор зі стіни іде до бою.
Не знайдуть тіла, Царгорода слави.
З Ая-Софії муедзін волає,
І в Грецію вгризаються османи.

Великих вішали — підносили величність
Троянди в Англії.

В Італії — отруєна античність.

Платона слухали.

Тонким кинджалом дорізали під ключиці,

Оспівували підлість, малювали вічність.

За Море Мороку ходили кораблі,

Ми рушили навколо Сонця на Землі.

Добрий король Рене навіть не дав собі праці
боротися з королем Французьким. Коли він
почув, що той захопив його Анжу, він не
вимовив жодного гіркого слова й намалював
красиву сіру куріпку.

Шістнадцяте століття переповнене життям,
Гвадалквівір його виносив в море,
За Море Мороку, за золотом і болем
У трюмах, переповнених життям —
Гранади та Кастилії сміттям.

І ми пройшли небачені ліси,
Небачені столиці зруйнували,
Нові провінції — перлини слави,
А на місцях майбутніх міст поставили хрести,
Залізом золото знайшли, намалювали
На давніх картах інші береги.

А вдома цісар з королем змагались за Мілан,
Шляхетні юнаки гострили чінкведея,
Ще був живий до смерті де Шабанн,
Що вразило піхоту. Вистачало

Німецьких найманців жорстокості жінкам
І влади диктувати королям.

Життя — це праця. Свято — не життя.

Є визначеність і нема обряду,

Є Кальвін і немає ладу.

Світ вибухнув, Лойола ногу поламав,

Відродження продовжилось підвалом,

Антверпен переповнився товаром,

Крізь зуби цікав Лютер жалом,

Як на церковні двері тези прибивав.

Іде дорогою ландскнехт чи комунерос,
Двуручний меч чи алебарда на плечі,
Війна завершена (невдало почали),
Кати жнива збирають по війні,
Мов жита вижинають по весні,
Убивці переховують ножі,
Висітимуть усі бунтівники,
А кораблі лежатимуть на дні.

Над царгородським ринком крики вороння
Завжди про смерть, завжди пророчі.
П'є Байда дні, п'є Байда ночі,
А царської дочки не хоче,
Чого не розумію я.

Летять століття, стелеться дорога,
Тягну гранатомет, ще й постріли до нього.
Якось я виїхав у поле підстерегти обозу.
Переді мною пробігла згря голодних
вовків.

— Бог в поміч, добрі товариші, — сказав я їм, — ви відправляєтесь за тим самим, що і я. І це здалося мені щасливою ознакою.

Рейтари, гусари, фортеці земляні,
Вусаті мушкетери і пікінери злі —
Сімнадцяте століття, пропорція новітня.
Мануфактура ткала, а сонце танцювало.
Аби ти не змовлявся, теж з нами танцював.
Володарі блудили, народами водили
Кохання, пограбунок та церемоніал.

Версаль вражав. І Франція забрала
На сцені світовій найпершу роль.
Мільярди мрій, мільйони воль.
Війною офіровані Ваалу
Війну вели для кожного невдачу
Едеми мрій і вавилони воль,
Тридцятилітню трафили навалу.

А Фландрія жиріла, як Рубенс малював,
Іспанія старіла, тяжів Ескоріал.
Король тримав труну, мов шафу,
І канцелярію — душити тих, хто не згорів,
І замість крові — жовч, і королеву сам
стеріг.
«Мадам, сьогодні вітер, я вбив шістьох
вовків», —
Він їй писав у склеп Ескоріала.
Вона хворіла. А Іспанія вмирала.
Іезуїти змовились і надсилали вбивць.

Війна зламала Чехію під Білою горою,
Німеччину сплюндровано війною.
Мансфельд, коли вмирав, просив поставити на
ноги,
Густав-Адольф годину не дожив до перемоги,
А Валленштайн прокинувся, почувши кроки за
дверима.
Життя не вічне, може, й смерть мінлива —
Про це він міг подумати тоді.
Драгуни протазанами його прибили до стіни.

Рази чотири вдарив Равальяк.
Один раз кат і, голову піднявши за волосся,
Промовив нам — це зради голова!
Дискутувало військо ковенант,
А сутички переривалися псалмами,
І розгортались на занедбаних полях
Полки святих з залізними боками.

Щоранку помолившись, Кромвель брався за
сокиру.
Фрондерстувала Франція, козакувала Україна,
Бої у Лісабоні, у Голандії штатгальтерство
згоріло.
Сім революцій в сорокових, аби гузно не
жиріло.
Палермо повставало, Неаполь бунтував,
Картезій мислив, отже, існував.

А я тоді лежав, підперши голову рукою,
Там, де Південний Бут зливає води з Бакшалою,
Під небом, з хмарами і сонцем у степу

І риму підбирав веселу нескладну
Про те, як попереду Дорошенко,
А Сагайдачний... — не знайду.

Прінн був відданий до королівського суду.
Його присудили до величезної пені, йому
на майдані відрізали вуха і він вигукнув:
«Хай живе король!». У в'язниці він наказав
пришити їх собі, і вони приросли. Через
три роки їх знову відрізали.

Версаль радів, що Піринеїв вже нема,
Та надірвалась Франція війною.
Іспанська спадщина — бодай згоріла — не
була,
Але ж була розкішною метою.
(«Війна за спадщину» була цікавою
війною.)
Минула велич, і життя надії не лишило,
В пів року смерть найближчих увела,
І пристаріле сонце більше не світило.

Юнак століття вісімнадцяте почав
Не гірше, ніж закінчив згодом юний
генерал.
Маленька армія Європою бродила,
Творила перемоги, мов картини.
Війна заплакала, як Карл упав.
Кінець комедії, — зітхнув капрал, —
Ходім обідати!
Покінчено з тріумфами
І бідами.

Британія хотіла бути скрізь, де є папери і пірати,
Європи рівновагу міряти і дбати.
Та панувала Франція, велика чи слабка,
Кохання експортом і голими цицьками,
І легкістю, і склянкою вина.
Романтика на ринку. Всі потребували
Трактатів, ніж англійського сукна.

У Вінздорі інтриги, у парламенті дебати.
Підсиджували Францію, проспали Штати.
На що вже Вашингтон! І той, бач, генерал!
Французи не забули Англії Канади.
Ну хто ж таке майбутнє знав?!

Палити сальвами і швидко заряджати,
Спокійно рухатись, спокійно умирати,
Усе безмовно — тактики основа.
Сталевий шомпол, кавалерія готова
Тримати стрій і так атакувати.
Червоно-сині регіменти, нарізні гармати.
Складна стратегія, підступні змови,
Старі династії, нові закони.
Перевдягання, розвідка, таємні документи,
Англійське золото, філософи студенти,
Розподіл Польщі, флот, колонії, торгівля,
Концерт для скрипки, рококо будівля,
Перуки пудрені, каперів капітан...

Аж раптом шапками марсельських каторжан
Накрились голови, і в моду увійшли
Три слова і подовжені штани.
Все завершилося. І почалося знову.
І тиральєрка — тактики основа.

Буржуазія працювала проти себе,
В салонах рівність винайшли князі,
Проти престолу при дворах написані книжки,
Законники хотіли беззаконня,
Жінки жадали довгої війни,
Чоловіки бажали з голоду вмирати,
А вулиці — впіратись в барикади.

Ти — іноземець, спекулянт, аристократ.
Є трибунал, а на майдані гільйотина.
Умийся кров'ю, емігрант, тварина!
Комуни, клуби, секції, гора,
Озброєний народ, весь світ — мішені,
Іду Європою уже не адвокат,
А комісар конвенту з пістолетами в кишнях.

Та Піт не спить! Потреби оборони
І постачання військ. І революції мара
Перетікла із секцій в батальйони.
В болоті утопилася гора.
І вже не повставали міліони,
Постав гарматним громом Бонапарт,
Як зосередження вогню, маневр, удар.

Коли один з присяжних засумнівався, інший
спитав його:
— Хто корисніший для республіки — Дантон
чи Робесп'єр?
— Корисніший Робесп'єр.
— У такому разі треба гільйотинувати Дантона.

Всі перемоги здобуваються ногами, не руками.
Мундири сині — сірі (припорошені полями)

На вулицях столиць розбитих коаліцій.
У ранцях здобич, на багнетах м'ясо і хліби,
І дев'ятнадцяте століття настромили і несли,
І кидали чужим царям і міліонам — селянкам,
І стільки слави груди не вміщали,
І світ капральчик величі навчав:
Народжувались нації, а він їх повивав.

Танцюючий конгрес. Недобитки недоїдки
ділили.
І знову дипломатія і золоті мундири.
Та раптом Марсельєза! Ще не все?
Ста днів хвилини
Нічого не забули і нічого не навчили.
Поети марили, в цивільних рукавах ножі
ховали.
Мадзіні дозволяє на підпали.
Передчувались революції і ціркою дивилися у
вічі:
Дух руйнівний — дух будівничий.

Геть визиск! Хліба чи свинця!
Побудували бабку — барикаду, —
Століття символ. Підвели війська,
Гармату підвезли, сказали ультиматум.
Смерть — це свобода. Хліба чи свинця!

Ні чесний порох, ні папір брехливий,
Століття тіло — парова машина,
А біля топки — пролетарій (кочегар).
У струмі пари восьмисотих календар.
Лови почервонілими очима,
Як відпливає флот, росія наповзає на проливи,

І чистий розум — філософське божество,
 Абстракцій пара — революції причина.
 Сталеві кораблі і канцлер сивий,
 Географічні обшири, і честь,
 І виправка червоного мундира.
 Ось кафедра, а поруч і терор,
 Науки світло, темрява підпілля,
 П'ять шибениць, тюремний коридор.
 Гаряча пара. Лист щоденної газети.
 Військові повідомлення. Театр.
 Ось панночка вистрибує з карети,
 Повз неї проїжджає генерал —
 Герої п'єс шикуються в сюжети.

А я тим часом відкладу роман,
 Щоб зміну варті споглядати у віконце.
 Солдат стоїть при брамі у віках,
 Вугілля прогоріло, гасне сонце.
 А кочегар страйкує чи заснув,
 Бог в сутінках помер або не був.
 Крізь віття в небо дивиться солдат,
 Вуглина — сонце світиться крізь віття.
 Холодна пара — теплий конденсат.
 Три краплі — дев'ятнадцяте століття.

І коли Араго став їх звинувачувати у тому, що
 вони спорудили барикади, старий інсургент
 відповів:

— Ми з вами разом будували барикади в Сен-Мері у 1832 році. А інший інсургент глухим
 голосом сказав:

— Ви не маєте права говорити — ви ніколи не

терпіли голоду.

— А, мене тут зневажають! Досить! — вигукнув
 Араго відходячи.

Одна з рушниць нахилилася і прицілилася в
 нього, але хтось відвів дуло. І в ту саму мить
 пролунав попереджувальний дріб барабанів.

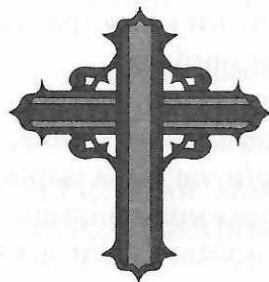
Двір, канцелярія та Генеральний штаб.
 І сім штабів собі складали плани
 Мобілізації та розгортання, та навали,
 Двадцятого століття розгортання у тотальність,
 У шанців лінії, у маршові колони...
 Піхур у бліндажі контужений, голодний
 Передчуває наступ. У торбинці Біблія свята,
 Чи «Заратустра», чи листівка підризна,
 Чи колективне підсвідоме. Третю осінь
 Під боком «Енфільд», «Маузер» чи «Мосін».
 Ми вижили, нас паровим катком катали,
 Нас продали, а ми перемагали.
 І повернулись у розколоті країни,
 В родинних лігвах залягли, мов міни.
 І вибухли раптово, разом, всі.
 Злетіли і попадали святі.
 Їх нудило брехнею у підвалах.
 Свинцеві істини в каморах барабана.
 І маса — збірний звір,
 Світ сильний і сліпий
 Могили одиниць не бачила, ламала,
 Не мала мрій, не мала марень.
 Пили з потруених криниць
 Женевські мрійники кав'ярень,

Поети мюнхенських пивниць.

Із галузей усіх — машинобудівна.
Продажна жінка, чоловік — машина.
Відчужена земля, занедбана країна,
Машинами спотворена улюблена війна.
Життя казенне. Смерть — моя.

У сорок п'ятому кінець тисячоліття.
Палаючий Берлін. Загорнуті в брезент
Два тіла догорають. Прапорів лахміття,
Уривки рапортів, розкришений цемент,
Не чути шепоту останнього наказу:
Продовжити вогонь до смерті чи до сказу.
Нестерпна тиша переповнює повітря.
Капітуляція. Кінець тисячоліття.

Зовсім неглибоко під шаром асфальту було
знайдено скелет у зеленій військовій куртці
з відтятими кистями рук.

Нова поетична збірка "Минуле знуджене" Дмитра Корчинського – це глибока рефлексія над екзистенційними питаннями буття. Попри жанрове та тематичне різноманіття, твори об'єднує пошук відповідей на одвічні питання життя і смерті, свободи і необхідності, вічності і мінливості. Контраст і парадокс – основа авторового світосприйняття Корчинського, що яскраво проявляється у його поезії. Корчинський не боїться протиставляти одне одному різні явища та поняття, шукаючи істину у їх зіткненні. Він веде постійний діалог з Богом, розмірковуючи про сенс людського життя та місце людини у світі.

«Минуле знуджене» – це спроба автора прорватися крізь окопи сучасності, знайти опору в поезиці минулого і спорудити передовий спостережний пункт у сірій зоні, де панують примари майбутнього.

ISBN: 978-6-17816-704-2

